

முன்று வரங்கள்

ஸ்ரீ காஞ்சி பள்ளிகேஷன்ஸ்

104, அப்பர்சாமி கோயில்தெரு, சென்னை-4

T.V. Karthikeyan

மூன்று வரங்கள்!

[கடோபநிஷத்தின் விளக்கம்]

உரையாசிரியர் :

ஸ்ரீ T. A. வேங்கடராமன்

ஸ்ரீ காஞ்சி பப்ளிகேஷன்ஸ்

104, அப்பர்ஸ்வாமி கோயில் தெரு,

மயிலாப்பூர், சென்னை-43

முதல் பதிப்பு : டிசம்பர் 1996

பக்கங்கள் : 144

பிரதிகள் : 1000

உரிமை : பதிப்பகத்திற்கே.

விலை : ரூ. 23-00

அச்சிட்டோர் :

இளங்கோ அச்சககூடம்,
166, ராயப்பேட்டை நெடுஞ்சாலை,
மயிலாப்பூர், சென்னை-4
தொ. பே. 499 18 21.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. சொல் விளக்கம்	iv
2. சிறப்புரை	v-vi
3. முன்னுரை	vii-viii
4. முதல் அத்தியாயம் முதல் வல்லீ	1-23
5. ,, இரண்டாம் வல்லீ	24-49
6. ,, மூன்றாம் வல்லீ	50-74
7. இரண்டாம் அத்தியாயம் முதல் வல்லீ	75-92
8. ,, இரண்டாம் வல்லீ	93-110
9. ,, மூன்றாம் வல்லீ	111-136

கொல் விளக்கம்

ரித்விக் = யஜூர் வேத புரோகிதர்

பரோக்ஷம் = இவ்வுலகைப் பற்றிய

அபரோக்ஷம் = அவ்வுலகைப் பற்றிய

ஆபாஸன் = ஒளி பொருந்தியவன்

சைதன்யம் = சித்தத்தோடு கூடிய

நிர்விகல்பம் = உண்மையான

அந்தக்கரணம் = உள்மனம்

அஸங்கன் = எதிலும் ஒட்டாதவன்

உத்தராயணம்—சூரியனின் வடக்கு வழி

தக்ஷிணாயணம் = சூரியனின் தெற்குவழி

மஹத் = புத்திக்கும், ஆத்மாவுக்கும்

இடையிலுள்ள ஒரு உறுப்பு

ஹிஸிஸ் = ஹோமத்தில் போடப்படும்

புனிதப் பொருள்கள்

ஹிரண்யகர்ப்பம் = தங்க முட்டை

அவ்யக்தம் = தெளிவற்றது

ஸுஷும்னை = நுண்ணிய நூலிழை போன்ற நரம்பு

ஸத் = உண்மைப் பொருள்

அஸத் = போலிப் பொருள்

சிறப்புரை

பேராசியர், முனைவர்

இரா. தியாகராஜன், M.A. Ph. D.

சமஸ்கிருதத்துறைத் தலைவர்,

மாநிலக்கல்லூரி, சென்னை-5.

மனிதன் சிந்திக்கத் தொடங்கிய நிலையில் வெளிப்பட்ட ஐயங்களும் அதற்கான விளக்கங்களும் விடைகளும் அடங்கிய தொகுப்புகளே உபநிடதங்கள். ஆசானின் அருகிலிருந்து பருகவேண்டிய அறிவு ஊற்றுக்கள் அவை.

உண்மையை உணர்த்தும் தத்துவங்கள், உள்ளத்தைக் கவரும் கதைகள் இவைகள் இணைக்கப்பட்டு ஏராளமான உபநிடதங்கள் உண்டு. ஒவ்வொரு வேதமும் இவ்வாறு சில உபநிடதங்களை தன்னனுடையை இறுதிப் பகுதியாகக் கொண்டுள்ளன. இதனால் இந்நூல்களுக்கு 'வேதாந்த' நூல்கள் என்ற பெயர் உண்டு.

பொதுவாக, 108 உபநிடதங்களை நமது முன்னோர்கள், உகந்தவை என்று போற்றிப் பாராட்டி வந்தனர். இவற்றுள் சில செய்யுள் வடிவமாகவும் சில உரைநடை வடிவமாகவும் உள்ளன. ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் ஏற்றுக் கொண்ட உபநிடதங்கள் பதினாறு.

யஜுர் வேதம், சூக்ல, கிருஷ்ண என்று இருவகைப்படும். கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்தின் கடசாகை (கிளை)யைச் சேர்ந்ததுதான் கடோபநிஷத்து. இதற்கு ஆதிசங்கரர் அவர்களும் உரையளித்து பெருமைப் படுத்தியுள்ளார். இந்த

உரையைப் பின்பற்றி ஸ்ரீ T. A. வேங்கடராமன் அவர்கள் தமிழில் உரையெழுதியுள்ளார்.

இந்நூலில் நசிகேதன் என்ற புத்திசாலியான சிறுவன் 'எமலோகம்' வரை சென்று எமனை சந்தித்து மூன்று வரங்களைப் பெறுகிறான். ஆகவேதான் இந்நூலிற்கு மூன்று வரங்கள் என்று பொருத்தமாக பெயரிடப்பட்டுள்ளது.

அந்த மூன்று வரங்களா து:—

நசிகேதன் தன்னைத் திருப்பி அனுப்பும் போது தன் தந்தை சினம் தனிந்து தன்னை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது முதல்வரம்.

இரண்டாவது, விண்ணுலகம் செல்ல வழி கோலும் யாக முறைகளைப் பற்றி வேண்டுவது.

மூன்றாவதாக, உடலை விட்ட ஆவியின் நிலை என்ன? என்று கேட்பது.

நசிகேதனின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க வாழ்க்கை ரகசியங்கள் பற்றி யமன் விடையளிக்கிறான்.

இக்கருத்தான உரையினை தொகுத்தளித்த ஆசிரியர் ஸ்ரீ T. A. வேங்கடராமன் அவர்களுக்கு நமது மனமார்ந்த பாராட்டுகள்.

தமிழில் நல்ல நூல்களைத் தரவேண்டும் என்ற கருத்தை வருடந்தோறும் நிறைவேற்றி வரும் ஸ்ரீ காஞ்சி பப்ளிகேஷன்ஸின் அதிபர் திரு எம். எஸ். மணியவனுக்கு வழக்கம்போல் பாராட்டுகள். எமது வாசகர்களுக்கு இது இன்னொரு பொக்கிஷமாகும்!

முன்னுரை

உபநிஷத் என்ற நூல்கள், கடவுளின் உண்மை நிலையை விரிவாகவும் வெளிப்படையாகவும் விளக்குபவைகளாகும். ஞானகாண்டம், வேதாந்தம், மறை முடிவு என்ற பெயர்கள் இந்த நூல்களுக்கு உண்டு. பாரத நாட்டில் மிகச் சிறந்து விளங்கும் மெய்யுணர்வு பற்றிய நுட்பங்கள் இவைகளிலேயே காணப்படுகின்றன. வேதங்களை பிரமாணமாகக் கொண்ட பாரதத்தினர்களின் மதச் சிறப்பு உபநிஷத்துக்களால் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

இத்தகைய வேதாந்த நூல்கள் பல உண்டு. அவற்றுள் பத்து உபநிஷத் நூல்களுக்கு ஸ்ரீ ஆதிசங்கரபகவத்பாதர் விரிவுரை செய்தருளியுள்ளார். அவை, ஈசாவாஸ்யோபநிஷத், கேனோபநிஷத், கடோபநிஷத், ப்ரச்னோபநிஷத், முண்டகோபநிஷத், மாண்டுக்யோபநிஷத், தைத்திரீயோபநிஷத், ஐதரேயோபநிஷத், சாந்தோக்யோபநிஷத், ப்ருஹ்தாரண்யகோபநிஷத் என்பன போன்றவை ஆகும்.

இவற்றில், ருக் வேதத்தில் இருப்பது ஐதரேயோபநிஷத்.

யஜுர் வேதத்தில் இருப்பது, தைத்திரீயோபநிஷத், கடோபநிஷத், ஈசாவாஸ்யோபநிஷத், ப்ருஹ்தாரண்யகோபநிஷத் ஆகிய நான்கு.

ஸாம வேதத்தில் இருப்பது, கேனோபநிஷத், சாந்தோக்யோபநிஷத் ஆகிய இரண்டு.

அதர்வண வேதத்தில் இருப்பது, ப்ரச்னோப நிஷத், முண்டகோபநிஷத், மாண்டுக்யோபநிஷத் ஆகிய மூன்று.

‘கடவுளின் அருகே மக்களை அடைவிப்பது’ என்பது உபநிஷத் என்ற சொல்லின் பொரு ளாகும். பிறவிப் பிணியை அகற்றுவது என்றும் இச்சொல்லுக்குப் பொருள் கூறுவதுண்டு.

இவற்றுள் கடோபநிஷத் என்பது, க்ருஷ்ண யஜுர் வேதத்திலுள்ள ஒரு பிரிவின் உட்பகுதி யாகும். கடசாகை என்ற பிரிவைச் சேர்ந்துள்ள தால் கடோபநிஷத் என்று வழங்கப்படுகிறது. இதற்கு காடக உபநிஷத் என்றும் பெயர் உண்டு. ஆனாலும், நசிகேதன் யமனிடம் கேட்கும் மூன்று வரங்களின் விளக்கம்தான் இந்நூலின் முழு உருவமாகும்.

யமன், நசிகேதன் ஆகிய இருவருடைய உரையாடலின் வழியே உயரிய உண்மைகளை எளிதில் அறிந்துக் கொள்ளக் கூடியதாக அமைந் துள்ளது.

இந்நூல் இரண்டு அத்யாயங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளது. ஒவ்வோர் அத்யாயமும் மூன்று உட்பிரிவுகளை உடையது. உட்பிரிவுக்கு வல்லீ என்று பெயர்.

இவ்வரிய நூலை அனைவரும் படித்து பயன் பெறுவது அவசியம்.

T. A. வேங்கடராமன்,

ஸ்ரீ:

முன்று வரங்கள்

முதல் அத்யாயம்

[முதல் வல்லீ]

முன்னொரு காலத்தில் “வாஜ்ச்ரவஸர்” என்ற ஒரு முனிவர் இருந்தார். அவருடைய தந்தைக்கு ‘வாஜ்ச்ரவா’ என்று பெயர். அவர் மிகுதியான அன்னதானம் செய்து புகழ்பெற்றவர். அதனாலேயே அவருக்கு வாஜ்ச்ரவா என்று பெயர் வந்தது. அவருடைய புதல்வரே வாஜ்ச்ரவஸர் என்பவராவார். கௌதமர் என்றும் இவரைப் பெரியோர் அழைப்பர்.

அவர் ஒருசமயம், ‘விச்வஜித்’ என்ற யாகத்தைச் செய்து அதனால் பயன்பெற விரும்பினார். அவ்வாறே செய்யத் தொடங்கினார். அவ்வேள்வியில் தமக்குரிய எல்லாப்பொருள்களையும் யாகம் செய்யும் நிதவிக்குகளுக்கு அளித்தார். அவருக்கு ஒரு புதல்வன் இருந்தான். நசிகேதன்

என்பது அவன் பெயர். அவன் மிகவும் இளைஞன்.¹

அவனது தந்தை, யாகத்தில் கலந்து கொண்டவர்களுக்கு, வெகுமதிகளை அளித்துக் கொண்டிருக்கும் சமயம், தந்தைக்கு நல்லது செய்ய வேண்டும் என்ற மனக்கிளர்ச்சி அவனுக்கு ஏற்பட்டது. தன் தந்தை மற்றவர்களுக்கு வெகுமதியாக அளிக்கும் பசுக்களைப் பார்த்தான்.

தந்தை வெகுமதியாக அளிக்கும் பசுக்கள் பயனற்றவையாக இருப்பதை அறிந்தான். 'அவற்றைக் கொடுப்பது அறமாகாது' என எண்ணினான். அறமாகாத செயலைப் புரியும் தந்தைக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என எண்ணியவன். மனத்தில் ஊக்கம் பிறந்தது.²

“இப்பசுக்கள் பயனற்றவை; பால் கொடுக்கத் தகுதியற்றவை; தமக்குரிய உணவைக்கூட நன்றாக உண்ண முடியாதவை; முப்படைந்தவை; நீரைப்பெருகவும் இவற்றிற்குத் திறமையில்லை;

1. ஓம் உசன் ஹ வை வாஜ்ச்ரவஸ:

ஸர்வவேத ஸம் ததௌ |

தஸ்ய ஹ நசிகேதா நாம புத்ர ஆஸ ||

2. தஹம் குமாரம் ஸந்தம் தக்ஷிணஸு நீய |

மானாஸு, ச்ரத்தா விவேச, ஸோமன்யத ||

இவற்றை தக்ஷிணையாகக் கொடுப்பவர்கள் பயனையடைய மாட்டார்கள். துன்பம் தரும் நரகத்தில் சேர்வர்” என்று எண்ணினான்.

இவ்வாறு எண்ணிய அவன் “நான் என் தந்தைக்கு ஏற்படவிருக்கும் துன்பப் பயனை அகற்றல் வேண்டும். அவர் செய்யும் வேள்விக் கும் நற்பயனை உண்டாக்க வேண்டும். அதன் பொருட்டு என் னையே தக்ஷிணையாகக் கொடுக்கச் செய்கிறேன்” என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு தந்தையை நோக்கிக் கூறினான் !³

தந்தையே, என்னை யாருக்குக் கொடுக்கப் போகிறீர்கள்? என்று வினவினான். தந்தை அவன் வினவியதைக் கவனிக்கவில்லை. நசிகேதன் இரண்டாம் முறை அதே வினாவைக் கேட்டான். தந்தை அதையும் உதாஸீனம் செய்து பதில் கூறாமலிருந்தார். அது கண்ட அவன் மூன்றாம் முறையும் அதே வினாவைக் கேட்டான்.

உடனே தந்தையான அம்முனிவர் “இவன் இளைஞனாயிருந்தும் இவ்வாறு வினவுகிறானே!

3. பீதோதகா, ஜக்த-த்ருணா,

துக்த-தோஹா, நித்ரியாரிந்: 1

அநந்தா நாம தே லோகாஸ்-

தூன், ஸ கச்சதிதா ததத் ||

இளைஞனுக்குரிய தன்மை இவனுக்கில்லையே” என்று கோபம் கொண்டு,” உன்னை யமனுக்குக் கொடுக்கப் போகிறேன் என்று விடையளித்தார்.

நசிகேதன் தந்தை கோபத்துடன் கூறியதைக் கேட்டு வருந்தினான். தனியான ஓரிடத்தில் சென்று அழுதான். அழுதுக் கொண்டே கூறினான் :⁴

நான் என் தந்தையிடம் பயிலும் தலை மாணாக்கர் பலருள்ளும் முதல்வனாக விளங்குகிறேன். மாணவர்களுக்குரிய கடமைகளை ஆற்றுவதிலும் முதன்மையடைந்திருக்கிறேன். இடைமாணாக்கருள்ளும் ஓர் இடைமாணாக்கனாகவே இருக்கிறேன். கடைமாணவனாக இருந்து தீய வழியில் ஒழுகவில்லை. என்னை யமனுக்கு அளிப்பதால் என் தந்தை அடையும் பயன் யாது?”

“கோபத்தால் தந்தை இவ்வாறு கூறி விட்டார். இதனால் பயன் ஏற்படப் போவதில்லை. இருப்பினும் தந்தையின் சொல் பொய்யாகிவிடுதல் தகாது” என்று எண்ணிய

4. ஸஹோவாச பிதரம் தத

கஸ்மை மரம் தூஸ்யஷதி ।
 த்விதீயம், த்ருதீயம், துஹோவாச,
 ம்ருத்யவே த்வா ததாமீதி ॥

நசிகேதன், அவரிடம் சென்று அழுது கொண்டே கூறலுற்றான். அப்போது தந்தையாகிய முனிவரும், “நான் ஏன் இவ்வாறு கடிந்து கூறினேன்” என்று வருத்தமுற்றார்.⁵

தந்தையே ! நம் முன்னோர்கள் ஒருபொழுதும் பொய்யை மேற்கொண்டதில்லை. இப்போது இருக்கும் பெரியோர்களும் பொய் வழியை மேற்கொள்வதில்லை. அவர்களுடைய ஒழுக்கங்களைத் தாங்கள் ஆராய்ந்து அறிந்து அவற்றின் படியே ஒழுகுவீர்களாக”.

“பொய் கூறிய ஒருவன் இவ்வுலகில் மூப்படையாமலும் மரணமடையாமலும் இருக்க மாட்டான். மக்கள் யாவரும் பயிர்கள் தோன்றி வளர்ந்து அழிவது போல், பிறந்து வளர்ந்து அழிகின்றனர்; மறுபடியும் பிறக்கின்றனர்”.

பொய் என்பது இழிந்தவர்கள் மேற்கொள்ளும் குணம். சொல்லிய மொழிகளைத் தவறாமல் நிறைவேற்றுவதே மெய்யாகும். பெரியோர்கள் மெய்யையே கடைப்பிடிப்பார்கள். இந்த உலகில் பொய் கூறுவதால் யாது பயன் ?

5. பஹு ஊனா-மேமி ப்ரதமோ,

பஹு ஊனா-மேமி மத்யம |

கிஸ்வித் யமஸ்ய கர்த்தவ்யம்,

யன்ம யாத்யகரிஷ்யதி ||

ஆகையால் தாங்கள் கூறியசொற்களை உண்மையாக்கிக் கொள்ளுங்கள். யமனுடைய வீட்டிற்கு என்னை அனுப்புங்கள் என்று நசிகேதன் கூறியவற்றைக் கேட்ட தந்தை, அதற்கு உடன்பட்டார். அவனை யமனுடைய இல்லத்திற்கு அனுப்பினார்.

நசிகேதன் யமனுடைய வீட்டிற்குச் சென்றான். அப்போது யமன் வீட்டில் இல்லை. அவனுடைய வருகைக்காக மூன்று இரவுகளை யமனுடைய வீட்டில் கழித்தான். மூன்று இரவுகளிலும் அவன் உண்ணவில்லை.

நான்காம் நாள் யமன் தனது வீட்டிற்கு வந்தான். அப்போது வீட்டிலுள்ள அனைவரும் யமனை நோக்கி கூறினர்.⁶

ஐயனே, ஒரு விருந்தாளி நம் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறார். அவர் அந்தணர். நெருப்பைப் போல் தூய்மையுள்ளவர். நம் வீட்டையே பொசுக்கி விடுபவர் போல் அவர் ஒளியுடன் காணப்படுகிறார். பெரியோர்கள் அதிதியைக் கண்டவுடன் உபசரிப்பர். அவ்வாறு உபசரிப்பது அதிதியின்

6. அனுபச்ய யதா பூர்வே,

ப்ரதிபச்ய ததாபரே |

ஸஸ்யமிவ மர்த்ய: பச்யதே,

ஸஸ்யமி வாஜாயதே புன: ||

T. A. வேங்கடராமன்

மஹிமையால் ஏற்படும் தாபத்தை ஆற்றுவதைப் போன்றது ஆகும். ஆகையால் வந்திருக்கும் விருந்தினரை உபசரிக்க, நீவிர் தூய தண்ணீரை எடுத்து வருவீராக என்று கூறினார்கள்.⁷

மேலும், அதிதியை உதாஸீனம் செய்தால் பல தீமைகள் ஏற்படும். ஒருவருடைய வீட்டிற்கு வந்த அதிதி உண்ணாமல் இருக்கிறானென்றால் அந்த அதிதியை உதாஸினப்படுத்தக் கூடாது. அப்படி படுத்தினால் அவன் தான் விரும்பிய பொருளை அடையமாட்டான். தன் வீட்டிலுள்ள பொருள்களையும் இழப்பான். இனிய மொழிகளையும் அவற்றின் பயன்களையும் இழப்பான். அவன் செய்த வேள்வியின் பயனும் ஏனைய அறச்செயல்களின் பயனும் அழிந்துவிடும். புதல்வர்களையும், பசுக்களையும் அவன் இழந்து விடுவான். ஆகையால் எந்நிலையிலும் விருந்தினரை அவமதித்தல் கூடாது என்று எடுத்துரைத்தனர்.

7. வைச்வாநர: ப்ரவிசத் யதிதிர்

ப்ராஹ் மணோ க்ருஹான் |

தஸ்யைதாம் சாந்திம் குர்வந்தி

ஹர வைவஸ்வ தோதகம் ||

இம்மொழிகளைக் கேட்ட யமன், நசிகேதனை நன்கு உபசரித்தான். பிறகு அவனை நோக்கிக் கூறினான்.⁸

[விளக்கம்: ஆசை என்பது, தான் கண்டறியாத உயர்ந்த பொருளை அடைய விரும்புதல் ஆகும்.]

பிரதீக்ஷை என்பது தான் கண்டறிந்த உயர்ந்தப் பொருளை அடைய விரும்புவதாகும்.

தேவதைகளின் அருளால் பெற்ற வீட்டுப் பொருளுக்கு, ஸங்கதம் என்று பெயர்.

இஷ்டம் - யாகங்களின் பயன். பூர்த்தம் - தோட்டம் நிறுவதல் முதலிய அறச்செயல்களின் பயன். சமூக சேவை.]

ஓ அந்தணரே! எனது இல்லத்தில் உணவின்றி மூன்று இரவுகளைக் கழித்தீர். நீவிர் யாவராலும் போற்றத் தக்கவர். உம்மை வணங்குகிறேன். மூன்று இரவு உணவின்றி என் இல்லத்தில் நீவிர் இருந்ததால் ஏற்பட்ட குற்றம் அழியும்

8. ஆசாப்ர-தீக்ஷை, ஸங்கதாம் ஸுந்ருதாஞ் சேஷ்டாபூர்த்தே புத்ரபகூம் ச்ச ஸர்வான் | ஏதத்வ்ருங்க்தே புருஷஸ்யால்ப-மேதஸோ, யஸ்யா நச்சன் வஸதி ப்ராஹ்மணோக்ருஹே |

படி அருள் புரிவீராக! எனக்கு நன்மை ஏற்படும் படி செய்வீராக. உமக்கு மகிழ்வை உண்டாக்க விரும்பிய யான், மூன்று வரங்களை உமக்கு இப்போது அளிக்க விரும்புகிறேன். பெறுவீராக. உமது விருப்பம் யாதென்று தெரிவிக்கவும் என்று வேண்டினான்.⁹

எமனின் வேண்டுகலை ஏற்றுக் கொண்ட நசிகேதன்; “ஓ யமனே! யான் இங்கு வந்து விட்ட மையால் என் தந்தை கௌதமர் மிகவும் வருந்திக் கொண்டிருப்பார். இங்கு நான் யாது செய்கின்றேனோ என்று எண்ணிக் கவலையுறுவார். அவருடைய கவலைகளைப் போக்க வேண்டும். அவருடைய உள்ளம் சாந்தமாக வேண்டும். என்னிடம் அவருக்குள்ள கோபம் நீங்கவேண்டும். மறுபடியும், யான் உம்மால் அனுப்பப்பட்டு, அவரிடம் சென்றால் அவர் என்னைத் தம்முடைய புதல்வன் என்று அறிந்துக் கொள்ள வேண்டும். நீவிர் கொடுக்க விரும்பிய வரங்களுள் முதல் வர

9. திஸ்ரோ ராதீர்-யதவாதீர்-க்ருஹே

மேனசன் ப்ரஹ்மன்-னதிதிர் நமஸ்ய:

நமஸ்தேஸ்து ம்ரஹ்மன்-ஸ்வஸ்தி மேஸ்து,

தஸ்மாத் ப்ரதி தீர்ன் வரான் வருணீஷ்வ ॥

மாக இதை நான் விரும்புகிறேன்” என்று கூறினான்.¹⁰

நசிகேதனின் விருப்பத்தைத் தெரிந்துக் கொண்ட யமன்; சரி, அப்படியே ஆகட்டும். ஒளத்தாலகி என்று கூறப்படுபவரும், அருணனுடைய புதல்வருமாகிய உம் தந்தை, முன்பு போல உன்னிடம் அன்பு காட்டுவார். யமனிடமிருந்து திரும்பிய உம்மைக் கண்டு மகிழ்வார். புதல்வனுடைய பிரிவால், வருத்தமடைந்து உறக்கமின்றி இருந்த அவர், நீவிர் சென்ற பிறகு இரவுகளில் நன்கு உறங்குவார்” என்று கூறினான்.¹¹

பிறகு நசிகேதன், இரண்டாம் வரத்தை வேண்டத் தொடங்கினான்.

10. சாந்தஸங்கல்ப: ஸுமனா யதா ஸ்யாத்
வீத மன்யுர் கௌதமோ மாபிம்ருத்யோ |
த்வத்ப்ரஸ்ருஷ்டம், மாபிவதேத் ப்ரதீத
ஏதத் த்ரயாணாம் ப்ரதமம் வரம் வ்ருணே ||

11. யதா புரஸ்தாத் பவிதா ப்ரதீத
ஒளத்தாலகி-ராருணியர்-மத்-ப்ரஸ்ருஷ்ட |
ஸுகம்ராதீ: சயிதா வீதமன்யுஸ்-த்வாம் தத்ரு
சிவான், ம்ருத்யுகாத் ப்ரமூத்தம் ||

நான் ஸ்வர்க்க லோகம் செல்ல விரும்புகிறேன். அங்கே சென்றவர் அச்சம் தரும் நோய் முதலியவற்றால் துன்புறுவதில்லை; முப்படைவதில்லை; மரணமடைவதில்லை; பசி தாகம் முதலியவற்றால் வருந்துவதில்லை. அவர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் அங்கு வாழ்கிறார்கள். இத்தகைய ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதற்குப் பேருதவி புரியும் கலை அக்னி வித்யை என்பதாகும்.¹²

நீவிர் ஸ்வர்க்கத்தை அடைய உதவிபுரியும் அக்னி வித்யையை நன்கு அறிவீர்கள். அக்னி வித்யையால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தவர்கள் மரணபயமின்றி இருக்கிறார்கள். அதைக் கற்க வேண்டும்” இதுவே நான் விரும்பும் இரண்டாம் வரமாகும் என்று நசிகேதன் வேண்டினான்.¹³

12. ஸ்வர்கே லோகே ந பயம் கிஞ்ச

னாஸ்தி, ந தத்ர த்வம், ந ஜரயா பிபேதி |
உபே தீர்த்வாசனாயாபிபாஸே,
சோகாதிகோ, மோததே ஸ்வர்கலோகே ||

13. ஸத்வ-மக்னிம் ஸவர்க்ய-மத்யேஷி ம்ருத்யோ

ப்ரப்ருஹிதம்சரத்ததானாய மஹ்யம் |
ஸ்வர்க லோகா அம்ருதத்வம் பஜந்த
த்விதியேன வ்ருணே வரேண ||

நசிகேதனின் வேண்டுகலை ஏற்றுக்
கொண்டு எமன் கூறியதாவது:-

நான் அக்கலையை அறிவேன். உமக்கு
விளங்கும்படி கூறுகிறேன். கவனத்துடள்
கேட்டுத் தெரிந்துக் கொள்வீர். ஓ நசிகேதரே!
யானறிந்த இந்த விதையை ஸ்வர்க்கத்தை நிச்சயம்
அளிக்கும். அது இந்த உலகத்திற்கே ஆதார
மாக இருப்பதாகும்''. அறிவாளிகள் இதை நன்கு
அறிவர்'' என்றுரைத்த யமன், மேலும்
கூறினான்!¹⁴

உலகங்களுக்கு முந்தியவரான அந்த
அக்னியைப் பற்றிய விதையை நசிகேத
னுக்கு நன்கு கற்பித்தான். மேலும் அந்த
அக்னியைக் கொண்டு யாகம் செய்யும் முறைகள்
பலவற்றையும் கற்பித்தான் நசிகேதனும்
கவனத்துடனிருந்து அவற்றைக் கேட்டறிந்து,
யமன் கூறியவாறே திருப்பிக் கூறினான்.
நசிகேதன் நன்கு கற்றமையால் மகிழ்ச்சி அடைந்த

14. ப்ரதே ப்ரவீமி, ததுமே நிபோத

ஸ்வர்க்யமக்னிம் நசிகேத: ப்ரஜானன் |

அனந்தலோகாப்தி-மதோ ப்ரதிஷ்டாம்

வித்தி த்வமேனம நிஹிதம் குஹாயாம் ||

யமன், அவனை நோக்கி மறுபடியும் கூற
லானான்.¹⁵

நசிகேதரே ! உமது அறிவால் நான் மகிழ்ந்
தேன். இப்போது இந்த மூன்று வரங்களைத்
தவிர நான்காவது வரமொன்றையும் யான்
உமக்கு மறுபடியும் அளிக்கிறேன். யான் கூறிய
இந்த அக்னி மேல் இனி உமது பெயரைக்
கொண்டு “நசிகேதாக்னி” என்று விளங்குவ
தாகுக. இந்த ஒரு மாலையையும் நீவிர் பெற்றுக்
கொள்க. “இந்த மாலை வியக்கத்தக்க பல
வடிவங்களைக் கொண்டது. நல்ல ஒளியையும்,
ஒலியையும் உடையது” என்று கூறி, அதை
நசிகேதனுக்கு அளித்தான்.¹⁶

[விளக்கம்: இங்கு ‘ஸ்ருங்கா’ என்பது
மாலையைக் குறிக்கும். அச்சொல், ‘பிறரால்
வெறுக்கப்படாத பல கர்மமார்க்கம்’ என்ற

15. லோகாதி-மக்னிம் தழுவாச தஸ்மை யா

இஷ்டகா யாவதீர்வா, யதா வா ஸ சாபி
தத் ப்ரத்ய வதத் யதோக்த-மதாஸ்ய

ம்ருத்யு:, புனரேவாஹ் துஷ்ட: |

16. தமப்ரவீத் ப்ரீயமானோ மஹாத்மா

வரம் தவே ஹாத்ய ததாமி பூய: |

தவைவ் நாம்னா பவிதாய மக்னி: ஸ்ருங்

காஞ்சேமா-மனேக ரூபாம் க்ரு ஹாண ||

பொருளையும் தரும். இந்த யாகத்தை அறிந்த துடன் நில்லாமல் வேறு பல நல்ல யாகங்களைச் செய்யும் முறைகளையும் நீவிர் அறிக என்பது அப்பொருளினால் பெறப்படும் கருத்தாகும்.]

இந்த நசிகேத - அக்னியைக் கொண்டு மும் முறை வேள்வி புரிபவர், வேதங்கள், ஸ்ம்ருதிகள், பெரியோர் இவர்களின் தொடர்புகளை அடைவர். அவர்கள், பிற வேள்விகளையும், மறைகளைப் பயிலுதலையும், கொடை புரிதலையும் மேற்கொள்வர். பிறப்பையும் இறப்பையும் கடந்து விடுவர். இந்த அக்னிதேவன், ஹிரண்ய கர்பரிடமிருந்து தோன்றியவன். எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன். தானாகவே ஒளிவிடும் தன்மை வாய்ந்தவன். யாவராலும் புகழத் தக்கவன். இவனை இவ்வாறு அறிந்து, சாஸ்த்ரங்களால் தன் வடிவாக உணர்ந்தவர்கள், உள்ளத் தூய்மையையும், சாந்தியும் பெறுவர்.¹⁷

இப்பொழுது, இவ்வக்னியை அறிந்தமைக்கும் அதனால் நிகழும் வேள்விக்கும் பயன் கூறப்படுகிறது.

-
17. த்ரிணாசிகேதஸ்-த்ரிபிரேத்ய ஸந்திம், திரி கர்மக்ருத், தரதி ஜன்ம-ம்ருத்யு ।
ப்ரஹ்மஜ்ஞம், தேவமீட்யம் விதித்வா,
நிசாய்யேமா-சாந்தி-மத்யந்த-மேதி ॥

எவர், இந்த நாசிகேதாக்கினியையும், அதைக் கொண்டு யாகம் செய்தலையும், செய்யும் முறையையும் நன்கறிந்து, அதற்கு ஏற்ப, மும் முறை நாசிகேதாக்கினி வேள்வியைச் செய்து முடிப்பாரோ அவர், காமம் வெகுளி மயக்கம் ஆகியவற்றை நீக்கி, மரணமுறுவதற்கு முன்பே எல்லாத் துன்பங்களையும் நீக்குவர். பிறகும் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் இன்புறுவர். அதாவது ப்ரஹ்ம லோகத்தில், விராட்புருஷனின் வடிவ மடைந்து இன்பமுறுவர்.¹⁸

ஒ நாசிகேதரே, நீவிர் இரண்டாவது வரமாகக் கேட்ட இந்த அக்னி வித்யையை உமக்குக் கூறி விட்டேன். மக்கள் இனிமேல், இந்த அக்னியை உமது பெயருடன் சேர்த்தே அழைப்பார்கள். இனி முன்றாவது வரத்தை நீங்கள் கேட்கலாம்'' என்று யமன் கூறி முடித்தான்.¹⁹

[இதுவரை நாசிகேதன் கேட்ட வரங்களால் ஆத்மாவைப் பற்றிய உண்மைகள் வெளியிடப்

18. த்ரிணாசிகேதஸ்-த்ரயமேதத்-விதித்வா ய ஏவம்

வித்வா ச்சினுதே நாசிகேதம் |

ஸ ம்ருத் யுபா சான்புரத: ப்ரணோத்ய

சோகாதிகோ மோததே ஸவர்க-லோகே ||

19. ஏஷ தே-க்னிர் நாசிகேத: ஸ்வர்க்யோ

யமவ்ருணீதா த்விதீயேன வரேண |

ஏத-மக்னிம் தவைவ ப்ரவக்ஷ்யந்தி ஜனா

ஸஸ்த்ருதீயம் வரம் நாசிகேதோ வ்ருணீஷ்வ ||

படவிலலை. இனிமேல் மக்களுக்கு இயல்பாயுள்ள அறியாமையால் ஏற்பட்ட பிறவித் துன்பங்களின் விதைகளை அழிக்கும் ஆத்ம உண்மைகளை இந்த நூல் வெளியிடத் தொடங்குகிறது.]

நசிகேதன், தான் பெற்ற இரண்டாம் வரத்தின் பயனால் நிலையான இன்பம் ஏற்படாது என எண்ணினான். “ஆத்ம அறிவொன்றே நிலைத்த பயனை அளிக்கும். அழியும் பொருளில் ஆசையற்றவனே ஆத்ம அறிவைப் பெறத் தகுதியுடையவன்” என்று எண்ணிய நசிகேதன், தான் விரும்பிய மூன்றாம் வரத்தைக் கேட்கலானான்.

ஓ “யமனே! மக்கள் இறந்த பின் அவர்களின் நிலை என்ன? அதைப்பற்றிப் பலரும் ஐயம் கொண்டுள்ளனர். சிலர் இறந்தவன் வேறு உடலை எடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறான் என்பர். வேறு சிலர்” அவன் அவ்வாறு இல்லை. இறப்போடு மனிதனுக்குள்ள எல்லாமும் அழிந்து விடுகின்றன என்பர். இவ்விஷயத்தில் எனக்கும் ஐயம் ஏற்பட்டுள்ளது. இதை ஐயமின்றி அறிய விரும்புகிறேன். நீங்கள் இதை எனக்குக் கூறி என் ஐயத்தைப் போக்க வேண்டுகிறேன். இதுவே யான் விரும்பிய மூன்றாம் வரம் என்று நசிகேதன் வேண்டினான்.²⁰

20. யேயம் ப்ரேதே விசிகித்ஸாமனுஷ்யே அஸ்தீத்
யேகே நாயமஸ்தீதி சைகே |

ஏதத் - வித்யா மனுசிஷ்டஸ் - த்வயாஹம்
வராணு-மேஷ்வரஸ் -த்ருதீய: ||

இதைக் கேட்ட யமன், அவர் ஆத்ம அறிவை பெறத் தகுதி வாய்ந்தவரா, இல்லையா? என்பதை அறிய விரும்பி அவரைச் சோதிக்க லானான்.

அந்தணரே! “இந்த விஷயத்தில் முன்பு தேவர்களுக்கும் ஐயம் ஏற்பட்டது. பலமுறை கள் கேட்டாலும் சாதாரண மக்களால் இதை அறிந்துக் கொள்ளுதல் இயலாது. இந்த ஆத்ம வித்யை மிகவும் நுட்பமானது. உமக்கு இப்போது பயனைத் தரும் வேறு வரம்தான் வேண்டும். அதை நீவிர் பெற்றுக் கொள்க. இதுதான் வேண்டுமென்று என்னைக் கட்டாயப்படுத்தாதீர். என்னை விட்டுவிடுங்கள்” என்று யமன் கூறினான்.²¹

இவ்வாறு கூறியதும் நசிகேதன் கூறினான்.

தேவர்களும் இந்த விஷயத்தில் ஐயமுற்றார் கள் என்று உம்முடைய மொழிகளாலேயே அறிந் தேன். யமனே! “ஆத்ம அறிவு எளிதில் பெற முடியாத ஒன்று” என்று நீங்களே கூறினீர்கள். ஆகையால் பெரிய பண்டிதர்களாலும் இதை

21. தேவை-ரத்ராபி விசிகித்ஸிதம் புரா

நஹி ஸ=விஜ்ஞேய-மணுரேஷ தர்ம: ।

அன்யம் வரம் நசிகேதோ வ்ருணீஷ்வ

மாமோபரோத்ஸீ: ரதி மா ஸ்ருஜைனம் ॥

அறிதல் முடியாது என அறிந்து கொண்டேன். உம்மைத் தவிர இந்த வித்யையை நன்கு எடுத்துச் சொல்ல வல்லவர் கிடைப்பது அரிது. இந்த வரம் என்றும் அழியாத இன்பம் தரவல்லது. இதற்குச் சமமான வரம் வேறு ஒன்றும் இல்லை". எனவே, தாங்கள் தான் இதற்கு விளக்கம் அளிக்க வேண்டும். என்று நசிகேதன் கூறினான்.²²

யமன் நசிகேதனை ஆசை மொழிகளால் சோதித்தல்.

அந்தணரே ! “உமக்கு இது வேண்டாம். நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகள் வாழும் புதல்வர்களையும் பேரக் குழந்தைகளையும் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். பல பசுக்களையும், யானைகளையும், குதிரைகளையும் அடைவீராக. தங்கம் முதலிய செல்வங்களையும் பெறுக. இந்த பூமியில் மிகவும் விசாலமான நாட்டைப் பெறுக. இவைகளை ஆண்டு அனுபவிக்க, நீங்கள் எவ்வளவு ஆண்டுகள் வாழ விரும்புகிறீரோ; அவ்வளவு ஆண்டு வாழ் நாட்களையும் யான் அளிப்பேன்.

22. தேவைரத்ராபி விசிகித்ஸிதம் கில

த்வஞ்ச ம்ருத்யோ யந்ந ஸ=விஜ்ஞேயேமாத்த |
வக்தா சாஸ்ய த்வாத்ருகன்யோ ந லப்யோ
நான்யோ வரஸ்-துஸ்ய ஏதஸ்ய கச்சித் ||

சக்தி வாய்ந்த உடலைப் பெற்று நீர் பல்லாண்டு வாழலாம்”²³

மேலும், “இப்போது நான் கூறிய வரத்திற்கு ஒப்பாகவோ, மிகுதியாகவோ வேறு எந்த வரத்தைக் கேட்பினும் அளிப்பேன். மிகுதியான ரத்னம் முதலிய செல்வங்களையும், பல்லாண்டுகள் வாழும் வாழ்வையும் அளிப்பேன். பெற்றுக் கொள்க. அதிகம் கூறுவானேன்; இப்பெரிய பூமிக்கு நீங்களே ராஜாவாக விளங்குக. தேவ போகங்களையும், மனுஷ்ய போகங்களையும் அனுபவிக்கும்படி உம்மைச் செய்து விடுகிறேன். அதற்கு வேண்டிய திறமை எனக்குண்டு.”²⁴

“எந்தெந்த இன்பங்களை மனிதருலகில் அடைதல் முடியாதோ, அவைகளை எல்லாம் விரும்பியபடி பெற்றுக் கொள்க. மேலும், இந்த தேவருலகப்

23. சதாயுஷ: புத்ர-பௌத்ரான் வருணீஷ்வ
பஹு ின் பசூன் ஹஸ்தி-ஹிரண்ய-மச்வான் |
பூமேர்-மஹ-தாயதனம் வருணீஷ்வ
ஸ்வயஞ்ச ஜீவ சரதோ யாவதிச்சஸி ||

24. ஏதத் துல்யம் யதி மன்யஸே வரம்
வருணீஷ்வ வித்தம் சிரஜீவிகாஞ்ச |
மஹாபூமௌ நசிகேதஸ்த்வ-மேதி காமானாம்
த்வா காமபாஜம் கரோமி ||

பெண்களைப் பெறலாம். இப்பெண்கள் எங்கும் செல்லும் ரதங்களையுடையவர்கள். செவிக் கினிமை தரும் பலவகை வாத்யங்களையுடைய வர்கள். இப்படிப்பட்ட பெண்களை மனிதர்கள் அடைதல் என்பது மிகவும் அரிது. யான் கொடுக்கும் இப்பெண்கள் உமக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்வார்கள். இவர்களால் மகிழ்ச்சி பெறுங்கள், அது போதும். “மரணத்திற்குப் பிறகு மனிதனின் நிலையென்ன”? என்ற வினாவை மட்டும் கேட்க வேண்டாம்” என்று யமன் கூறினான்.

இவ்வாறு யமன் கூறிய ஆசை மொழிகளைக் கேட்ட நசிகேதன், சிறிதும் ஆசையற்றவனாய், கூறத் தொடங்கினான்:²⁵

ஓ யமனே! நீங்கள் கூறிய இன்பங்களெல்லாம் நிலையற்றவை. தேவப் பெண்களின் போகங்கள் எல்லாப் பொறிகளின் வலிமைகளெல்லாவற்றையும் அழித்துவிடும். இவைகள் தீங்குகளையே தரும். பல்லாண்டுகள் வாழ்வதி

25. யே யே காமா துர்லபா மர்தயலோகே
ஸர்வான் காமான்ச் சந்தத: ப்ரார்தயஸ்வ ।
இமா ராமா: ஸரதா: ஸ தூர்யா
நஹீத்ருசா லம்பனீயா மனுஷ்யை: ॥

ஆபிர் மத்ப்ரத்தாபி: பரிசாரயஸ்வ
நசிகேதோ மரணம் மானுப்ராசுஃ ॥

லும் எனக்கு விருப்பமில்லை. நான்முகனுக்கும் வாழ் நாள் அற்பமேயாகும். அப்படியிருக்க மனிதர்களின் நீண்ட நாள் வாழ்வைப் பற்றிக் கூறவேண்டுவது இல்லை. ஆகையால் நீங்கள் கூறும் குதிரை முதலிய வாஹனங்களும், ஆடுதல் பாடுதல் போன்ற உல்லாச போகங்களும் உமக்கே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.²⁶

மேலும்,

ஒரு மனிதனைப் பொருளால் திருப்தி செய்தல் முடியாது. பூமியில் ஒருவனாவது 'எனக்கு பணம்' போதும் என்று சொல்வதை யான் கண்டதில்லை. எனக்குப் பொருளில் ஆசையில்லை. ஆசை இருந்தாலல்லவா அதை உம்மிடம் பெறுவேன். நீண்ட நாள் வாழ்விலும் எனக்கு ஆசையில்லை. உங்களின் அதிகார எல்லையில் நாங்கள் வாழ்கிறோம். உங்களை யடைந்த மனிதன் ஏன் குறையுள்ள ஆயுளையும் பொருளை

26. சீவோபாவா மர்த்யஸ்ய யதந்தகைதத

ஸர்வேந்த்ரியாணாம் ஜரயந்தி தேஜ: ।

அபிஸர்வம் ஜீவித-மல்பமேவ தவைவ வா

ஹாஸ்-தவ ந்ருத்ய கீதே ॥

யும் அடையவேண்டும். எனக்கு அந்த ஆத்ம வித்யையே வேண்டும்.²⁷

தேவர்கள் மூப்பற்றவர்கள். மனிதனோ மூப்புள்ளவன்; மரணம் உடையவன்; தாழ்வான நிலையில் உள்ளவன்; தேவர்களின் ஸமீபத்தை அடைந்த மனிதன், உயர்ந்த பயனையே அடைய விரும்புவான். அஃதின்றி அறிவற்றவர்கள் விரும்பும் புதல்வர், செல்வம், முதலிய அழியும் பொருள்களை அடைய விரும்பமாட்டார்கள். யாவரும், மேன்மேல் உயர்ந்த பயன்களையே அடைய விரும்புவார்கள் என்பதுதான் உண்மை. தேவப்பெண்களால் ஏற்படும் போகங்கள் நிலையற்றவை என்று அறிந்தவன் நீண்ட நாள் வாழும் வாழ்வில் மகிழமாட்டான் அவை எனக்கு வேண்டாம்.²⁸

ஆகையால் நான் கேட்ட வரத்தை அளிப்பீர்களாக. மிகப்பெரிய அழிவற்ற இன்பத்திற்குக்

27. ந வித்தேன தர்ப்பணீயோ மனுஷ்யோ லப
ஸ்யாமஹே வித்த-மத்ராக்ஷம சேத் த்வா
ஜீவிஷ்யாமோயாவ-தீசிஷ்யஸி
த்வம் வரஸ்து வரணீய: ஸ ஏவ ||

28. அஜீர்யதா-மமருதானு-முபேத்ய |
ஜீர்யன் மர்த்ய: க்வத: ஸ்த: ப்ரஜானன் |
அபித்யாயன் வர்ண-ரதி-ப்ரமோதா-னதி
தீர்கே ஜீவிதே கோ ரமேத ||

காரணமான ஆத்ம அறிவை எனக்கு உண்டாக்கு
தல் வேண்டும். நான் விரும்பிய இந்த வரம்
மிகவும் நுட்பமானது. யாவராலும் எளிதில்
அறிய முடியாதது. எனவே எந்த வேற்றுலக
விஷயத்தில் மரணமடைந்த பின் மனிதன்
இருக்கிறானா? இல்லையா? என்ற ஐயம் பலருக்
கும் எனக்கும் உண்டு. ஆகவே, அந்த ஐயத்தைப்
போக்கி எனக்கு அதை கூறவேண்டும். இதைத்
தவிர வேறு எந்த வரத்தையும் இந்த நசிகேதன்
விரும்பவில்லை என்று கூறினான்.

முதல் அத்தியாயத்தின் முதல் வல்லீ முடிவுற்றது.

29. யஸ்மிந்நிதம் விசிகித்ஸந்தி ம்ருத்யோ
யதஸாம்பராயே மஹதி ப்ருஹி நஸ்தத் |
யோசயம் வரோ கூட-மனுப்ரவிஷ்டோ
நான்யம் தஸமாந் நசிகேதா வ்ருணீதே ||

இரண்டாம் வல்லீ

நசிகேதன் ஆத்ம வித்யையைக் கற்றுக் கொள்வதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவன் என்பதை அவனுடைய பற்றற்ற மொழிகளால் நன்கு உணர்ந்த யமன் மேலும் கூறத் தொடங்கினான்.

நசிகேதரே! “ச்ரேயஸ்” என்பது ஒன்றுண்டு. அது அழியாதது. “ப்ரேயஸ்” என்பது ஒன்றுண்டு. அது அழிவுறும் தன்மை கொண்டது. இவை இரண்டும் வேறு வேறு பயனை அளிக்கும். வேறு வேறான இவற்றை உலகில் வாழும் மனிதன் பலவகைகளாலும் அடைய முயல்கிறான்; பல முறைகளால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு இவற்றையடைய விரும்புகிறான். இவற்றுள் “ச்ரேயஸ்” என்பதை அடைய விரும்புகிறவனுக்கு மோகூமாகிற நன்மை உண்டாகும். “ப்ரேயஸ்” என்பதைப் பெற முயல்பவன் மோகூமாகிற பெரு நன்மையை இழந்து விடுகிறான். மிகவும் சிறிய அழிவுள்ள இன்பத்தை அடைகிறான்.

[விளக்கம்:- யாகம் முதலியவற்றைச் செய்து அதனால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்து இன்புறுவது “ப்ரேயஸ்” எனப்படும். இது அழிவுள்ளது. அற்பமானது. இதற்கு அவித்யை என்று பெயர்.

“நான் யார்?” என்று ஆத்மாவை ஆராய்ந்து அறிந்து அதனால் மயக்கம் நீங்கி ஸ்வரூப

நிலையை அடைந்து இன்புற்று இருப்பது “சீரேயஸ்” எனப்படும். இது அழிவில்லாதது. மிகவும் பெருமை வாய்ந்தது. இதற்கு வித்யை என்று பெயர்.

ஒரு மனிதன் ஒரே சமயத்தில் இவ்விரண்டையும் அடைதல் முடியாது. இவை தம்முள் நேர் மாறானவை. ஒன்று உடலில் அபிமானம் கொண்டு செய்யப்படும். மற்றொன்று உடலில் அபிமானத்தை நீக்கிச் செய்யப்படும். “நான் செய்பவன்” என்ற எண்ணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு “ப்ரேயஸ்” என்ற அவித்யை நிகழும். நான் “செய்பவனல்லன்” என்ற எண்ணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு “சீரேயஸ்” என்ற வித்யை நிகழும்.

இவற்றுள் சீரேயஸ் அழியாதது. அதை அடைய முயல்பவன் மங்கலமான நன்மையை அடைவான். இதை அறியாத சிலர் “ப்ரேயஸ்” என்பதை நல்லதென எண்ணுவர். அது அழியும் தன்மை கொண்டது, என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளமாட்டார்கள்; நிலைத்து இராத இன்பத்தை அடைய ஆசை கொள்வார்கள்; அவர்களுக்கு அழியாத இன்பநிலை ஏற்படாது. பிறவிப் பிணிகளிடையே திவலை போன்ற

மகிழ்வை அடைந்து அதையே பெரிதாக எண்ணுவார்.¹

இனி ச்ரேயஸ், ப்ரேயஸ் ஆகிய இரண்டும் மக்களால் மேற்கொள்ளப்படுபவை. எனினும் மக்கள் ஏன் ப்ரேயஸ் என்பதையே மிகவும் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்? என்பதைப் பார்க்கலாம்.

இந்த இரண்டும் தம்முள் மாறுபட்டு இருப்பினும், கலந்து இருப்பவை போல ஆராய்ச்சியற்றவர்களுக்குத் தோன்றுகின்றன. பெரும்பாலோர், அவற்றுள் சிறந்தது எது? என்பதை அறியும் திறமையில்லாதவர்களாக உள்ளனர். ஆராய்ந்த அறிவாளி, அவற்றைப் பிரித்து நோக்கி, அவைகளின் பெருமை சிறுமைகளைத் தெரிந்துகொள்கிறான். தெரிந்து கொண்டு, ச்ரேயஸே, ப்ரேயஸினும் சிறப்புடையது” என்று துணிந்து, அதை அடைய விரும்புகிறான். ஆராய்வு இல்லாதவன் அவற்றில் எது சிறந்தது? என்பதையறியாமல், “உடலின் இன்பமே போதுமானது” என எண்ணி அந்த இன்பத்தை நன்கு

1. அன்யச்-ச்ரேயோ ஸ்ந்துதைவ ப்ரேயஸ்-தே

உபேநானார்தே புருஷ: ஸிந்த: |

தயோ: ச்ரேய ஆததானஸ்ய ஸாது பவதி

ஹீயதே அர்தாத்ய உப்ரேயோ வ்ருணீதே ||

அடைவதன் பொருட்டு, வேள்வி முதலியவற்றை விரும்புகிறான். ஆகவே துன்ப முறுகிறான்².

நசிகேதரே! நீர் மிகவும் ப்ரியமான தேவமாதர் களையும் பிற செல்வங்களையும் வெறுத்து ஒதுக்கிவிட்டீர், அவை ஸாரமற்றவை எனவும் அழியும் தன்மை கொண்டவை என்றும் நன்கு அறிந்தீர். யான் அளித்த மாலையையும் நீர் பெற வில்லை. பலரும் இதனைப் பெறவேண்டுமென்று மிகவும் விரும்புவார்கள். நீர் மிகவும் அறிவாளி. ஆகவே நான் அளித்த பொருள்களை ஏற்க வில்லை. உமது அறிவைப் பாராட்டுகின்றேன். என்று கூறிய யமன் மேலும் கூறினான்³.

இந்த ச்ரேயோ வித்யையும், ப்ரேயோ வித்யையும் உண்மையறிவு, பொய்யறிவு ஆகிய இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. வேறு வேறான பயன்களை அளிப்பவை. 'வித்யை'

2. ச்ரேயச்ச ப்ரேயச்ச மனுஷ்ய-மேதஸ-

தௌஸம்பரீத்ய விவிநக்தி தீர |

ச்ரேயோ ஹி தீரோ அபிப்ரேயஸோ வ்ருணீதே
ப்ரேயா மந்தோ யோக க்ஷேமாத் வ்ருணீதே

3. ஸத்வம் ப்ரியான் ப்ரியரூபாச்ச காமான்

அபித்யாயந் நசிகேதோத்யஸ்ராஹீ : |

நைதாம் ஸ்ருங்காம் வித்தமயீ - மவாப்தோ

யஸ்யாம் மஜ்ஜந்தி பஹுவோ மனுஷ்யா: ||

அழியா இன்பமாகிய மோகஷத்தைத் தரும். 'அவித்யை' பிறவிப் பிணியைத் தரும். நீவிர் மெய்யறிவைப் பெற ஆசை கொண்டீர். தங்கம், பசு, பெண்கள் ஆகியோர் உம்மை ஏமாற்றித் தம்முடைய வசமாக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. நீர் மிகவும் சிறந்த மாணவர்.⁴

அறிவற்ற சிலர் நெருக்கமான இருள் போன்ற அறியாமையில் ஆழ்ந்துள்ளனர். புதல்வர்கள், பசுக்கள், உறவினர்கள் ஆகியோர்களால் சூழப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் தம்மை தீரர்களாகவும், அறிவாளிகளாகவும் எண்ணிக்கொள்கின்றனர். நேர்மையற்ற பல வழிகளில் ஒழுகுகின்றனர். முடிவில் குருடர் பின் சென்ற குருடர் போல, மூப்பு இறப்பு நோய்களாகிய பள்ளத்தில் விழுகின்றனர். அறியாமையால் இவ்வாறு பல அநர்த்தங்களைத் தேடிக்கொள்கின்றனர்.⁵

-
4. தூரமேதே விபரீதே விஷுஷீ அவித்யா |
 யா ச வித்யேதி ஜ்ஞாதா ||
 வித்யாபீப்ஸினம் நசிகே தஸம் மன்யே |
 ந த்வா காமா பஹுவோஸலோலு பந்த ||
5. அவித்யாயா-மந்தரே வர்த்தமாநா:
 ஸ்வயந் தீரா: பண்டிதம் மன்யமாநா: |
 தந்த்ரம்யமாநா: பரியந்தி மூடா
 அந்தேனே வ நீயமாநா யதாந்தா: ||

“இன்பம் தரும் மோகமும் என்பது உண்டு. இவை அதை அடைவதற்குரிய வழிகள்” என்ற பகுத்தறிவு மூடர்களுக்கு இல்லை. அவர்கள் தவறு செய்து கொண்டேயிருப்பார்கள். செல்வத்தால் மயக்கமடைந்திருப்பார்கள், “உலகமென்பது இதுவே! வேறு இல்லை” என்று எண்ணுவார்கள். மண், பொன், பெண் முதலிய ஆசைகளில் அமிழ்ந்து இருப்பார்கள். அவர்கள் அடிக்கடி இறந்தும் பிறந்தும் எனக்கு அடிமையாகி விடுகிறார்கள். பெரும்பாலோர் இத்தகையவர்களேயாவர்⁶.

மெய்யறிவின் அருமை கூறப்படுகிறது.

உண்மையறிவைக் பற்றிக் கேட்பவர்கள் சிலரே. கேட்பவர்களுள்ளும் உண்மையை அறிந்தவர் பலர் இருக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் தூய்மையற்ற மனத்தினர். ஆன்ம வித்யையை எடுத்துக்கூறுவோரும் சிலரே. யாராவது அதைக் கூறினாலும் அதை நன்கு கேட்டு அறிபவர்கள் அருமையிலும் அருமை. தானும் அறிந்து நன்கு எடுத்துக் கூறும் நாவன்மை வாய்ந்தவர்கள் மிக

6. ந ஸாம்பராய: ப்ரதிபாதி பாலம்

ப்ரமாத்ய நதம் வித்த-மோஹேன மூடம் |
அயம் லோகோ நாஸ்தி பர இதி
மாஸீ புன: புனர் வச-மாபத் யதே மே ||

மிகக் குறைவு. நன்கறிந்த குருவினால் நல்ல முறையில் உபதேசிக்கப்படும் பேறு பெற்றவனே இந்த உண்மையறிவைப் பெறமுடியும். அவனும் எங்கோ இருக்கும் ஒருவனே⁷.

ஸாதாரணமான அறிவுள்ளவன் இந்த ஆத்ம வித்யையை எடுத்து இயம்புதல் முடியாது. அவன் கூறினால் அதைக் கொண்டு இந்த ஆத்மாவை நன்கு அறிந்து கொள்ளல் இயலாது. இந்த ஆத்மாவைப் பற்றி பலர் பல முறையில் வாதம் செய்கின்றனர். உண்டு என்றும், இல்லை என்றும், செய்பவன் என்றும், நுகர்பவன் என்றும், குணமுடையவன் என்றும், குணமற்றவன் என்றும், தூயவனென்றும், தூய்மையற்றவன் என்றும் பலர் பலவாறாக வாதம் செய்கின்றனர். அபரோக்ஷமாக ஆத்ம-அநுபவம் பெற்ற குருவினால் இது உபதேசிக்கப்படுமாயின், அப்போது இது நன்கு புரிந்து விடும். அறிவதற்குரிய இன்னொன்று அப்போது இல்லாது போகும். மயக்கவழி நீங்கும். அறியப்படாதது ஒன்றும்

7. ச்ரவணாயாபி பஹுபிர்-யோ ந லப்ய:

ச்ருண்வந்தோ஽பி பஹுவோ யம் ந வித்யு: |

ஆச்சர்யோ வக்தா குசலோ஽ஸ்ய

லப்தாச்சர்யோ ஜ்ஞாதா குசலானு சிஷ்ட: ||

இராது: இந்த ஆத்மா மிக நுட்பமானது. புத்தியின் தர்க்கத்தினால் அறிதவற்கு முடியாதது⁸.

விளக்கம்:—ஆத்மவித்யை மிக உயர்ந்தது; மிகவும் நுட்பமானது. யாவரும் அதை எளிதில் எடுத்துக் கூறிவிட முடியாது. பரிபாகமடைந்த நுட்ப புத்தியுள்ளவர்களே அதை அறிதல் முடியும். அபரோக்ஷமாக ஆத்மாநுபவம் பெற்றவர்களாலேயே அதை உபதேசித்தல் முடியும். அத்தகைய உபதேசத்தால்தான் ஆத்ம ஸ்வரூபம் நன்கு விளங்கும் அப்போது தான் ஸம்ஸாரகதி நீங்கும். ஐயமும் திரிபும் அப்போது ஏற்பட மாட்டா. மெய்ப்பொருள் அணுவைக் காட்டிலும் நுட்பமானது. அநுமானம் முதலிய ப்ரமாணங்களால் அதை அறிதல் இயலாது. தர்க்கத்தால் அதை நிரூபித்தல் முடியாது. தர்க்க நூல் மனிதனின் அறிவு பலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது அதனால் ஏற்படும் முடிவு நிலையாக இராது. இன்று ஏற்பட்ட முடிவை நாளை வேறொருவன் தன் புத்தி பலத்தால் மாற்றி விடுவான்.

8. ந நரேணுவரேண ப்ரோக்த ஏஷ ஸுவிஜ்

ஞேயோ பஹுதா சிந்த்யமான: |

அனன்யப்ரோக்தே கதி-ரத்ர நாஸ்த்-

யணீயான்-ஹ்யதர்க்ய-மணு ப்ரமாணாத் ||

“பலவகையான வாதங்களால், சிறிதும் கலக்கமின்றி நல்ல குருவையடைந்து, போற்றி, அவருடைய மொழிகளைக் கேட்டு மனனம் செய்து முறைப்படி நித்யாஸனம் முதலியவற்றை மேற்கொண்டு ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்துக் கொள்ள வேண்டும்.]

இந்த மெய்யறிவு தர்க்கத்தால் அழிந்து விடாது. வேதங்களை ப்ரமாணமாக ஏற்று நன்கறிந்த குருவால் உபதேசிக்கப்படும் இந்த அறிவே ஸ்வரூப நிலை பெறுவதற்கேற்றதாகும். தர்க்கத்திற்கு அடிமையாகாத புத்தியை நீர் அடைந்து இருக்கிறீர். உண்மையான மன உறுதியையும் பெற்றுள்ளீர். உம்மைப் போன்ற சிறந்த மாணவரே எனக்கு வேண்டும். இவ்வாறு ஆத்மவித்யையைக் கேட்டறியும் புதல்வரையும், மாணவர்களையும் நான் விரும்புகிறேன்”.

விளக்கம்: ஆத்மவித்யையை உபதேசிக்கும் குரு ஆத்மானுபவம் பெற்றவராதல் வேண்டும். அவர் உபதேசித்தால்தான் மாணவர் இதை அறிய முடியும். இந்த அனுபவ முடிவான மெய்யறிவைத் தர்க்கத்தால் போக்கிவிட முடியாது. தர்க்க

-
9. நைஷா தர்க்கேண மதி-ராபனேயா ப்ரோக்
தான்யேனைவ ஸஹ்ஞனோய ப்ரேஷ்ட |
யாந்த்வ மாப: ஸ்த்யத்ருதிர்-பதாஸி
த்வாத்ருங் நோ பூயாந்-நசிகேத: ப்ரஷ்டா||

நூலில் வல்லவர் வேதங்களை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளமாட்டார். தமது புத்திக்கு ஏற்றபடி சிலவற்றை கூறுவர். அவர் ஆத்ம இன்பத்தை அனுபவித்து இருக்கமாட்டார். ஆகையால் அவர் உபதேசம் செய்யத்தகுதி பெற்றவரில்லை. அவர் ஆத்ம வித்யையை உபதேசித்தால், அது தவறாகவே இருக்கும். அதனால் உண்மையை உணர்தல் முடியாது.

வேள்வி முதலிய செய்கைகளால் ஏற்படும் பயன் அழிவுள்ளது என்பதை யான் அறிவேன். அழியும் இயல்புள்ள இப்பொருள்களால் அழியாத பயனைப் பெறல் முடியாது. அழியும் இன்பமே அழியும் பொருள்களால் ஏற்படும். இவ்வாறு நான் அறிந்தும் நாசிகேதாக்கனியை வணங்கி பசு முதலியவற்றைக் கொண்டு வேள்வி செய்தேன். அதன் பயனாக யமனுக்குரிய அதிகார பதவியில் இருந்து, மானிட இன்பத்தினும் மேலான இன்பத்தை நுகர்ந்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இது அழியும் தன்மை வாய்ந்ததே.¹⁰

10. ஜானம்யஹம் சேவதி-ரித் ய நித்யம்

ந ஹ்யத்ருவை: ப்ராப்யதே ஹி த்ருவந்தத் |
ததோ மயா நசிகேதச் சிதோக்னி

ரநித்யைர்-த்ரவ்யை: ப்ராப் தவா-நஸ்மி

நித்யம் ||

வேள்வி செய்வதால் ஏற்படும் பயனில், பூமியில் விரும்பிய ஆசைகள் யாவும் முடிவுற்றுவிடும். இப்பயன் ஹிரண்ய கர்ப்பரின் இடம் என்று கூறப்படும். இது உலகத்திற்கு ஆதாரமாயுள்ளது. அழிவற்றது. பயமற்றது. மிகவும் புகழ்த்தக்கது. அணிமா முதலிய ஐச்வர்யங்களுடன் கூடியது. பெருமை வாய்ந்தது. மிக விசாலமான நல்வழிகளுடன் கூடியது. இத்தகைய சிறந்த நிலையையும் உமது தைர்யமுள்ள மனத்தால் விலக்கினீர். இதற்கும் மேலான நிலையை விரும்பினீர். ஸ்வர்க்க இன்பத்தில் என்னை போல் ஆசை கொள்ளவில்லை. உமது இயல்பு மிகவும் போற்றத்தக்கது. நீவிர் மிகச் சிறந்த மனவுறுதியை உடையவர்.¹¹

நீவிர் விரும்விய அந்த மெய்ப்பொருள் மிகவும் நுட்பமானதால் கண்களால் மறைக்கப்படுவது; மக்களின் புத்தியில் எப்போதும் விளங்குவது. பல இடையூறுகள் நிறைந்த இடத்திலும் உள்ளது; காலவரம்பு இல்லாதது; மிகப் பழமையானது; விஷய விருப்பங்களிலிருந்து மனத்தைத் திருப்பி, ஆத்மாவுடன் அதை ஒன்று

-
11. காமாஸ்யாப்திஞ்ஜகத: ப்ரதிஷ்டாம் க்ரதோ
 ராநந்த்ய-ம பயஸ்ய பாரம் ஸ்தோமம் ||
 மஹ-துருகாயம் ப்ரதிஷ்டாம் த்ருஷ்ட்வா ।
 த்ருத்யா தீரோ நசிகேதோத்யஸ்ராசு: ||

படுத்தி யோகம் புரிபவன் 'தானே அந்த ஆத்மா' என அறிவான். பிறகு தன்னிடம் காணப்படும் இன்ப துன்பங்களை விட்டு விடுவான். அவனே தீரன். இன்ப துன்பங்கள் உடலின் குணங்கள் என்பதை நன்கு அறிந்தமையால் அவன் அவற்றில் முழுகவில்லை.¹²

நான் கூறும் ஆத்ம உண்மையை, பெருமை வாய்ந்த குருவின் அருளால் அறிந்தவன், "நான் அந்த ஆத்மாவே" என்பதை உணர்வான். உணர்ந்து உடலிலிருந்து ஆத்மாவை வேறு படுத்தி விடுவான். நுட்பமான ஆத்மாவை அறிந்து அதன் வடிவாயிருந்து எப்போதும் ஆனந்தம் கொள்வான். இத்தகைய மோகூ வீட்டின் வாயில் உமக் கூ எப்போதும் திறந்திருக்கும், நீவிர் ஆத்ம அறிவு பெற மிகவும் தகுதி வாய்ந்தவர் என்று யமன் கூறி முடித்தான்.¹³

12. தம் துர்தர்சம், கூட-மனுப்ரவிஷ்டம்,
குஹா ஹிதம் கஹ்வரேஷ்டம் புராணம் |
அத்யாத்மயோகாதிகமேன தேவம் மத்வா
தீரோ ஹர்ஷசோகௌ ஜஹாதி ||

13. ஏதச் ச்ருத்வா ஸம்பரிக்ருஹ்ய மர்த்ய:
ப்ரவ்ருஹ்ய தர்மய-மணு-மேத-மாப்ய |
ஸ மோததே மோதனீயம் ஹிலப்த்வா விவ்ருதம்
ஸத்ம நசிகேதஸம் மன்யே ||

இவை அனைத்தையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த, நசிகேதன், யமனை நோக்கி கூறலானான்.

“தாங்கள் என்னிடம் கருணையுள்ளவராயின், யானும் மெய்யறிவைப் பெறத் தகுதியுள்ளவன் ஆயின், அந்த ஆத்மாவைப்பற்றி எனக்குக் கூறுங்கள். அந்த மெய்ப்பொருள், நூல்களில் கூறப்படும் தர்மங்களினும் வேறுபட்டது; அவற்றின் பயன்கள், அவற்றைச் செய்பவர் ஆகியவர்களினும் வேறுபட்டது; அதர்மச் செயல்களினும் வேறுபட்டது; கார்யம், காரணம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு ஆகிய மூன்று காலங்களினும் வேறுபட்டது, ஆகையால் எல்லா வ்யவஹாரங்களும் அதனிடம் செல்லாது. இந்த ரஹஸ்யங்களைத் தாங்கள் நன்கறிவீர்கள், அவற்றை விளக்கமாக எனக்குக் கூறல் வேண்டும்” என்று வேண்டினான்.¹⁴

விளக்கம்: இது மூன்றாம் வரத்துடன் தொடர்பு கொண்ட வினாவேயாகும். தனி வினாவன்று. முதலில் தொகுத்தது பொதுவாக

-
14. அன்யத்ர தர்மா-தன்யத்ராதர்மா-
தன்யத்ராஸ்மாத் க்ருதா-க்ருதாத் |
அன்யத்ர பூதாச்ச பவ்யாச்ச
யத்தத் பச்யஸி தத்வத ||

வினாவப்பட்டது. இப்போது வகைப்படுத்தி விரிவாகச் சொல்லும்படி வினவப்படுகிறது. ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தைப் ப்ரோக்ஷமாக நசிகேதன் ஒருவாறு அறிந்திருக்கிறான். தான் அறிந்தவற்றை விளக்கிக் கூறும்படி இப்போது வேண்டுகிறான். இதனால் அவன் அப்ரோக்ஷமாக ஆத்மாவை அறிவதன் பொருட்டு அதற்குரிய ஸாதனங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படும்.

மரணத்திற்குப்பின் ஆத்மா இருக்கின்றதா? இல்லையா? இருக்கின்றதானால் அது எப்படியிருக்கின்றது. குணங்களற்ற வகையிலா? குணமுள்ள வகையிலா? அதையடைவதற்கு என்ன ஸாதனங்கள்? என்பதை அறிந்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது தான் நசிகேதனின் ஆவல்!

இவ்வாறு வேண்டிய நசிகேதனின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி யமன் கூறினான்.

எல்லா வேதங்களும், எந்த இடத்தை மிக நன்மை தருவதாக ஒரே மாதிரியாகக் கூறுகின்றனவோ, தவம் முதலிய நற்செயல்கள் யாவும் எந்த இடத்தை அடைவதற்கு ஸாதனமாக இருக்கின்றனவோ, முனிவர்கள் எதை அடைவதற்கு, குருகுல வாஸம் செய்து ப்ரஹ்மசர்ய நோன்பை மேற்கொள்ளுகின்றார்களோ, அத்தகைய உண்மையிடத்தை உமக்கு நான் சுருக்கமாகக் கூறுகிறேன். கவனத்துடன் அறிந்து கொள்வீர்.

அது 'ஓம்' என்ற சொல்லின் பொருளாகும். அல்லது ஓம் என்ற சொல்லைக் கருவியாகக் கொண்டு த்யானம் செய்வதற்குரிய பொருளாகும்.

'நான்', ஓம் என்ற சொல்லின் லக்ஷ்யப் பொருளான நிர்க்குண ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறேன்'' என்று த்யானிக்கலாம். அல்லது 'ஓம்' என்ற சொல்லையே ப்ரஹ்மமாக எண்ணி அடிக்கடி த்யானிக்கலாம்.

ஓம் என்ற சொல்லினால் பரப்ரஹ்மத்தை யாவது, அபரப்ரஹ்மத்தையாவது உபாஸனை செய்யலாம். நிர்க்குண ப்ரஹ்மம் பரப்ரஹ்மமாகும். ஸகுண ப்ரஹ்மம் அபர ப்ரஹ்மமாகும்.

மாயையுடன் கூடிய ப்ரஹ்மம், ஓம் என்ற சொல்லின் வாச்யப்பொருள். நிர்க்குண ப்ரஹ்மம் லக்ஷ்யப் பொருள்.

நிர்க்குணோபாஸனை, ஸகுணோபாஸனை என்று இரண்டு உபாஸனைகள் உண்டு. இவ்விரண்டும் நல்ல பயனைத் தருபவை. இவ்விரண்டினுள் நிர்க்குணோபாஸனையே மேலானது. ஆனால் அது செய்வதற்கு எளிதன்று. ஸகுணோபாஸனை செய்வதற்கு எளிது.

“நான் ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறேன்” என்று த்யானிக்க திறமையற்றவர்கள், ஓம் என்ற சொல்லை ப்ரஹ்மமாக எண்ணி த்யானித்தல்

வேண்டும். இதற்கு ப்ரதீகோபாஸனை என்று பெயர். இது கல்வடிவை முருகன் என எண்ணி தியானிப்பதைப் போன்றது. விசாரம் செய்து ஆத்மாவை அறியும் நிலமையில்லாதவர்க்கு உபாஸனை ஏற்றதாகும். அதிலும் ஸகுணோபாஸனையைக் காட்டிலும் நிர்க்குணோபாஸனை சிறந்தது.¹⁵

இந்த ஓம் என்ற சொல்லே, பரப்ரஹ்மமாகும். இதுவே அபர ப்ரஹ்மமும். இந்தச் சொல்லை உபாஸிக்கத்தகுந்த ப்ரஹ்மம் என்று அறிந்து உபாஸிப்பவன் எதை விரும்புகிறானோ, அதை அடைகிறான்.

பரப்ரஹ்மத்தை ஓம் என்று உபாஸிப்பவன் மெய்யுணர்வைப் பெறுவான். அபர ப்ரஹ்மத்தை ஓம் என்று உபாஸிப்பவன், ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைவான்.¹⁶

15. ஸர்வே வேதா யத் பத-மாமனந்தி
தபாஸி ஸர்வாணி ச யத் வதந்தி |
ய திச்சந்தோ ப்ரஹ்ம சர்யஞ் சரந்தி தத்தே பதம்
ஸங்க்ரஹேண ப்ரவீம்-யோமித் யேதத் ||

16. ஏதத் த்யேவாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம
ஏதத் த்தே வாக்ஷரம் பரம் |
ஏத் த்யேவாக்ஷரம் ஜ்ஞாத்வா
யோ ய திச்சதி தஸ்ய தத் ||

ஆன்ம அறிவைப் பெறுவதற்குப் பற்றுக் கோடாயுள்ள காயத்ரீ மந்த்ரம் முதலியவற்றுள் இந்த ஓங்காரமே உயர்ந்தது. இந்த ஓம் என்ற சொல்லையே பரப்ரஹ்மமாகவும் அபர ப்ரஹ்மமாகவும் எண்ண வேண்டும்.

இச்சொல்லைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு பரப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன், அழியாத இன்ப வடிவைப் பெறுவான். அபர ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன், ப்ரஹ்மலோகத்தில் விளங்கிக் கொண்டிருந்து, யாவராலும் போற்றப்படுவான்.¹⁷

ஓம் என்ற சொல்லை, பற்றுக் கோடாக வைத்து பர-அபர ப்ரஹ்மங்களை உபாஸித்தல் நல்லது என்று கூறிய பிறகு, அந்த ப்ரஹ்மத்தின் உண்மை வடிவை யமன் கூறுகிறான்.

ஓங்காரத்தால் உபாஸனை செய்யத் தகுந்த ஆத்மா பிறப்பற்றவன்; இறப்பற்றவன்; வேறு பாடுகளில் எதுவுமில்லாதவன்; அறிவாய் விளங்குபவன்; தான் தோன்றுவதற்கு ஒரு காரணமும் இல்லாதவன்; அவனிடமிருந்து யாதும்

-
17. ஏத-தாலம்பனம் ச்ரேஷ்ட
மேத-தாலம்பனம் பரம் |
ஏத-தாலம்பனம் ஜ்ஞாத்வா
ப்ரஹ்மலோகே மஹீயதே ||

தோன்றுவதில்லை. ஆகையால் அவன் அழிவற்றவன்; எப்பொழுதுமிருப்பவன்; குறைவற்றவன்; பழையவன் எனினும் புதுமையை உடையவன். ஆகையால் உடல் அழிந்த போதிலும் தான் மட்டும் அழியாமல் இருப்பவன் என்றுரைத்தான்.¹⁸

விளக்கம்: இங்கு உடலழியினும், அதனுள் இருப்பவன் போல் விளங்கும் ஆத்மா, அழியாமலிருப்பவன் என்று கூறப்பட்டது. இக்கருத்தை, நசிகேதனுடைய வினாவாகிய “மரணத்திற்குப் பின் ஆத்மா உண்டா?” என்பதற்கு விடையாகக் கொள்ளலாம். மரணத்திற்குப் பின்னும் ஆத்மா அழியாமல் உள்ளது என்பதுதான் விடை.

ஆத்மாவை நன்கறியாத ஒரு மனிதன் தான், பிறரைக் கொல்வதற்கு எண்ணுகிறான். அப்போது அவன் “நான் கொல்பவன்” என்று உறுதி கொள்கிறான். கொல்லப்பட்டவனோ, நான் இவனால் கொல்லப்பட்டேன்” என்று உறுதி கொள்கிறான். இந்த இருவரும் உடலை ஆத்மா என எண்ணுபவர்கள். ஆகையால் ஆத்மாவின் உண்மை வடிவை அறியாதவர்கள். உண்மையில்

18. ந ஜாயதே ப்ரியதே வா விபச்சிந்

நாயங் குதச் சிந் ந பபூவ கச்சித் |

அஜோ நித்ய: சாச்வதோயம் புராணே ந

ஹன்யதே ஹன்யமானே சரீரே ||

ஆத்மா கொல்பவனுமல்லன்; கொல்லப்படுபவனுமல்லன்.

கொல்லுதல் தொழிலும், கொல்லப்படும் தொழிலும், பிறதொழில்களும் ஆத்மாவுக்கு இல்லை. அவை அநாத்மாவாகிய உடற்பொறிகளின் தர்மங்கள். அறியாதவர்கள் உடற்பொறிகளை ஆத்மா என எண்ணி “நான் போனேன், நான் பார்த்தேன்” என்பவை போன்ற பல வ்யவஹாரங்களைச் செய்கின்றனர். அதற்கேற்ப, நான் கொல்பவன், நான் கொல்லப்படுபவன் என்று வ்யவஹாரம் செய்கின்றனர். உண்மையில் நான் என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படும் ஆத்மா ஒரு தொழிலும் இல்லாதது. இதை அவர்கள் அறிவதில்லை. ஆத்மா வானம் போல யாதொன்றுடனும் தொடர்பில்லாதது; விகாரமற்றது.

ஆகையால் உலகில், தர்ம-அதர்மங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஸம்ஸார வாழ்வு ஆத்மாவை அறிந்த ஜ்ஞானிக்கு இல்லை. ஆத்ம உணர்வு பெறாதவர்களுக்கே அது உண்டு.

ஆத்மாவின் பெருமையும், ஆத்மாவை அறிவதற்குரிய ஸாதனங்களும் கூறப்படுகின்றன.¹⁹

19. ஹந்தா சேன்-மன்யதே ஹந்தும்
 ஹதச்சேன் மன்யதே ஹதம் |
 உபௌ தெள ந விஜானீதோ
 நாயம் ஹந்தி ந ஹன்யதே ||

ஆத்மா என்ற பரம் பொருள் அணுவினும் சிறியது. பெரிய பொருள்கள் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் மிகவும் பெரியது. அது எல்லாப் ப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதயங்களிலேயும் உள்ளது. அதனால் அவற்றின் உணர்வாக அது விளங்குகிறது. அத்தகைய ஆத்மாவைப் பற்றற்றவர்கள் அறிவார்கள். அவர்கள், தம்முடைய மனம் முதலியவற்றைத் தெளிவுறும்படி செய்து, ஆத்ம உண்மையை அறிவார்கள். அதனால் சோகமற்றவராவார்கள்.²⁰

உலகில் உள்ள மிக நுட்பமான பொருள்களும் மிகப்பெரிய பொருள்களும் ஆத்ம சைதன்யத்தாலேயே நிலைப் பெற்று விளங்குகின்றன. ஆத்ம சைதன்யம் இல்லையானால் அப்பொருள்களுக்கு இருப்பும் இல்லை. ஆகையால் ஆத்மா அணுவினும் சிறியது என்றும், மிகப்பெரிய பொருளினும் பெரியது என்றும் கூறப்பட்டது.

ப்ராணிகளின் அந்தக்கரணத்தில் அது அறிவாக விளங்குவதால், ப்ராணிகளின் உணர்

-
20. அணோ-ரணியான் மஹதோ மஹியா-னாத்
மாஸ்ய ஜந்தோர் நிஹிதோ குஹாயாம் |
தமக்ரது பச்யதி வீதசோகோ தாது:
ப்ரஸாதான் மஹி-மான-மாத்மன: ||

வாக அது உள்ளது. அந்தக்கரணத்தில் அது அறியப்படுவதால் “நிஹிதாம் குஹாயாம்” என்று கூறப்படுகிறது. மனத்தை அடக்குவது, மனம் தெளிவு பெறுவதற்குரிய ஸாதனம். மனத் தெளிவு ஆத்மாவை அறிவதற்கு உதவும் ஸாதனம். மனத்தெளிவு பெற்றவர்கள் எங்கும் நிறைந்த ஆத்மாவை அறிவார்கள். “நானே அதுவாக உள்ளேன்” என்று அபரோக்ஷ-அனுபவம் பெற்ற அவர்கள் சோகமற்றவராவார்கள்.

மனம், பொறிகள் ஆகியவற்றை அடக்காதவர்கள், எந்த வகையாலும் ஆத்ம அறிவைப் பெறமாட்டார்கள். ஏனெனில் அப்பரம்பொருளான ஆத்மா, வேறு வேறான பல இயல்புகளை உடையது போல் தோன்றுகிறது.

அதாவது, அந்த ஆத்ம சைதன்யமாகிய புருஷன், அசையாமல் இருப்பான்; ஆனால் வெகு தூரம் செல்வான்; படுத்துக் கொண்டேயிருப்பான்; ஆனால் எங்கும் செல்வான். அவன் மதத்தோடு கூடியவன்; ஆனால் மதமே இல்லாதவன். இவ்வாறு மாறுபட்ட குணங்களைக் கொண்ட அந்த தேவனை, நான் மட்டுமே அறிவேன் வேறு ஒருவராலும் அறிய முடியாது²¹.

-
21. ஆஸீனோ தூரம் வ்ரஜதி
சயானோ யாதி ஸர்வத: |
கஸ்தம் மதாமதம் தேவம்
மதன்யோ ஜ்ஞாது-மர்ஹதி ||

நனவு, கனவுகளில் சித்தவ்ருத்தியின் செயல்களுக்கு, தான் ஸாக்ஷியாக இருப்பதால், ஆத்மா அசைவற்றவனாவான்.

மனம் முதலிய பொறிகள் செயல்களைப் புரியும்போது அம்மனத்தில், தான் ப்ரதிபிம்பவடிவ ஆபாஸனாக இருந்து கொண்டு, மனம் செல்லுமிடங்களில் தானும் செல்பவன்போல் உள்ளான். ஆகையால் ஆத்மா வெகு தூரம் செல்பவனாவான்.

உறக்கத்தில் எல்லாப் பொறிகளும் அடங்கி இருக்கும் போது, ஆத்ம சைதன்யம் விசேஷவடிவ அறிவாக இன்றி, நிர்விகல்ப அறிவாக இருப்பதால், ஆத்மா சயனித்துக் கொண்டிருப்பவன் ஆவான்.

ஆத்மா, பொதுவான, அறிவு வடிவாய் எங்கும் நிறைந்திருப்பதால், எங்கும் செல்பவன் என்று கூறப்படுகிறான்.

அந்தக்கரண உபாதியுடன் கூடியிருக்கும் போது, மதமுடையவனாகக் காணப்படுவதால், ஆத்மா, மதமுடையவன் ஆவான்.

உண்மையில் ஆத்மாவுக்கு மதம் என்ற குணமில்லை. அவன் அஸங்கன். ஆகையால், அவன் மதமற்றவனாவான். மதம் என்ற சொல், திமிருடன் கூடிய மகிழ்வைக் குறிக்கும்.

இவ்வாறு வேறு வேறான மாறுபட்ட குணங்களை உடையவன்போல் ஆத்மா விளங்குவதால், அவனை உண்மையாக, ஸாதாரண மக்களால் அறிந்துகொள்ள முடியாது.

உபாதிப் பொருளை நன்கு பிரித்தறியும் அறிவுடையவனே ஆத்மாவை உண்மையாக அறிவான்.

“என்னைத் தவிர வேறு யார் அறிவார்” என்ற தொடர், யமனுடைய அஹங்காரத்தைக் காட்டவந்ததன்று.” மனத்தூய்மை, வைராக்யம், முதலிய தகுதிகளைப் பெறாதவர்களால் ஆத்மாவை அறிதல் இயலாது” என்பது அத்தொடரின் தாத்தர்யம்.

“ஆத்மாவின் உண்மை வடிவம் குணமற்ற வடிவமே. உபாதிகளின் தொடர்பாலேயே ஆத்மா குணங்களை உடையவன்போல் தோன்றுகிறான்” என்பது கருத்து.

இச்சுலோகத்தில் ஆத்ம அறிவின் பயன் கூறப்படுகிறது.

“ஆத்மா வானவெளிபோல உடலற்றவன். தேவர் மனிதர் முதலியவர்களின் நிலையில்லாத உடல்களில் தங்கியிருப்பவன். மிக மிகப் பெரியவன். எங்கும் நிறைந்துள்ளவன். தன்னைக் காட்டிலும் வேறொன்றில்லாதவன். இத்தகைய

ஆத்மாவை நன்கு அறிந்தவன் துன்பமடைவ தில்லை. ஏனெனில் துன்பங்கள் யாவும் ஆத்மா வின் தர்மங்களல்ல. அவை உடலுறுப்புக்களின் குணங்களாகும்.²²

ஆத்மா எளிதாக அறிய இயலாதது. எனினும் உபாயத்தினால் ஆத்மாவை அறிஞன் எளிதாக அறிந்து விடலாம்'' என்று கூறப்படு கிறது.

அதாவது ஒருவன் பல வேதங்களைக் கற்ற தனால் அதை அறிந்து விடமுடியாது. நூல் களின் பொருள்களைத் தன்னிடம் பதித்துக் கொள்ளும் திறமை வாய்ந்த புத்தியினாலும் அதை அறிய முடியாது. பல நூல்களைக் கொண்டு அதை அறிந்துவிடல் முடியாது. எவ னொருவன் கேட்டல், ஆராய்தல், த்யானித்தல் முதலியவற்றால் அதை அடைய விரும்பு கிறானோ, அவனுக்கே அந்த ஆத்மா, தன் உண்மையான வடிவை வெளிப்படுத்திக் காட்டும். அல்லது பரமாத்மா குரு வடிவில் இருந்துக் கொண்டு எவனுக்கு அருள் புரிகின்றாரோ, அவனுக்கே அது விளங்கும்.

22. அசரீரம் சரீரேஷ்-வனவஸ்தேஷ்-வவஸ்திதம் ।
மஹாந்தம் விபுமாத்மானம் மத்வா தீரோ ந

சோசதி ॥

ஆத்மா வை அறிய வைராக்க்யமும், அறிய வேண்டும் என்ற விருப்பமும், குருவின் அருளும், இறைவனின் அருளும் இன்றியமையாதவை என்பது கருத்து.²³

பாபத் தொழிலைப் புரிபவர்களும், பொறிகளின் இன்ப நுகர்ச்சிக்கு அடிமையானவர்களும், நிலை நிற்காத மனத்தை உடையவர்களும், அமைதியற்ற எண்ணமுள்ளவர்களும் ஆத்மாவை அறிதல் முடியாது. எவன் மேற்கூறிய தீயச் செயல்களை விட்டு அகல்கிறானோ, அவன் நல்ல குருவின் உதவிகளைப் பெற்று, தன் அறிவின் திறமையால் ஆத்மாவை அறிந்து அடைவான்.

ஆத்மாவை அறிந்து அடைதல் என்பது, ஆத்ம வடிவாகவே இருக்கும் அனுபவ நிலையாகும். அதை அடைய, தீயச் செயலின்மை, போகத்தில் பற்றின்மை, நிலையான மனம், அமைதி, நல்லறிவு, நல்லாசிரியரின் துணை

23. நாயமாத்மா ப்ரவசனேன லப்யோ

ந மேதயா ந பஹுனா ச்ருதேன |

யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ் தஸ்யைஷ

ஆத்மா விவ்ருணுதே தனாம் ஸ்வாம் ||

முதலியவை இன்றியமையாத ஸாதனங்களாகும்”²⁴

இவ்வுலகில், தர்மங்கள் யாவும், ப்ராஹ்மணனாலும், கூடத்ரியனாலும் நிலைநிறுத்தப்படுகின்றன. அவ்விரு ஸமுதாயமும், ஆத்மாவின் உணவாகும். எல்லோருடைய உயிர்களையும் கவரவல்ல யமன், ஆத்மாவுக்கு ஊறுகாய் ஆவான். இவர்களைக் காட்டிலும் ஆத்மா மிகமிக மேலானவன். அத்தகையவனை ஸாதாரண மனிதன் ஒருவனும், அறியமாட்டான். கீழே கூறப்பட்ட ஓங்கார உபாஸனை புரியும் அறிவாளியே “நானே அவன்” என்று அறிவான். அறிவாளியைப்போல மற்றவர் ஆத்மாவின் உண்மை நிலையை அறியமாட்டார்கள்.”²⁵

முதல் அத்தியாயத்தின் இரண்டாம் வல்லீ முற்றிற்று:

குறிப்பு: அன்னமென்றும், ஊறுகாய் என்றும் வருணித்தது, “இறைவன் எல்லாவற்றையும் தன்னிடம் லயமடையச் செய்யும் தன்மையுள்ளவன்” என்பதை விளக்கும்.

24. நாவிரதோ துச்சரிதாந்

நாசாந்தோ நாஸமாஹித: |

நாசாந்தமானஸோ வாபி

ப்ரஜ்ஞானேநைந-மாப்னுயாத் ||

25. யஸ்ய ப்ரஹ்ம சக்ஷத்ரஞ்ச உபே பவத ஓதன: |

ம்ருத்யுர்-யஸ்யோபஸேசனம் க இத்தாவேத

யத்ர ஸ: ||

மூன்றாம் வல்லீ

[நசிகேதரே ! இதுவரையில், ச்ரேயஸ் என்ற அழியாப் பயன் தரும் வித்யையையும், ப்ரேயஸ் என்ற அழியும் பயன் தரும் அவித்யையையும் கூறினேன். இவை தம்முள் மாறுபட்டவை என்றும், வெவ்வேறு பயனை அளிப்பவை என்றும் கூறினேன்.

இனி இவற்றின் வடிவங்களையும், ஸாதனங்களையும், பயன்களையும் பற்றிக் கூறுகிறேன். அதாவது இரண்டு ஆத்மாக்கள் உள்ளன போலக் கூறுவேன். அவை, அடையும் ஆத்மா அடையம்படும் ஆத்மா என்றும், செல்லும் ஆத்மா, செல்வதற்கிடமாகிய ஆத்மா என்றும் இருவகைப் பட்டவை போல் கூறுகிறேன். அதாவது ஆத்மா என்பது ஒன்றே. நன்றாக விளங்க வைப்பதற்காக இரண்டு போல் காட்டிக் கூறுவேன். அடைபவன் யார்? அடையப்பட வேண்டியவன் யார்? என்பவர்களைப் பகுத்தறிவீராக! அடைபவன் ஜீவாத்மா என்றும், அடையப்படுபவன் பரமாத்மா என்றும் கூறப்படுவார்கள்.]

ஜீவனும் பரமாத்மாவும் உடலில் தாம் செய்த வினைகளின் பயனை நுகர்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். உயர்ந்த ஹ்ருதய வெளியில் புகுந்திருப்பார்கள். அவ்விருவரும் நிழலையும் வெயிலையும் போல மாறுபட்ட இயல்புடையவர்கள். அவர்

களுள் ஒருவன் ஸம்ஸாரீ; மற்றவன் ஸம்ஸார மற்றவன். இவ்வாறு ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த துறவிகள் கூறுவார்கள். வேள்விகளைச் செய்து கொண்டு வாழும் இல்லறத்தவர்களும் இவ்வாறே கூறுவார்கள்.¹

[விளக்கம்: உடலில் வினைப்பயனை நுகர்பவன் ஜீவனே எனினும் குணமற்ற ஸாக்ஷியும் ஜீவனுடன் சேர்ந்து இருப்பதால், இருவரையும் வினைப் பயன் நுகர்பவர்களாக உபநிஷத் கூறியது.

ஹிருதய வெளி என்பது புத்தி எனப்படும். அது ஆத்ம அறிவு விளக்கத்திற்குரிய இடமாகும். ஹிருதய வெளி, ஸாதாரணமான வானவெளியினும் சிறந்தது. அது ப்ரஹ்மத்தின் அறிவொளிக்கிடமானதால் சிறந்ததாகும். துறவினரேயன்றி, அறம் வழுவாத இல்லறத்தாரும் இவர்களை அறிவர் என்பதை, 'பஞ்சாக்நய:' என்ற தொடர் விளக்கும்.

ஸாக்ஷி, அந்தக்கரணம், ஆபாஸன் என்ற இந்த மூன்றும் சேர்ந்த கூட்டே ஜீவன் எனப்

1. ருதம்-பிபந்தௌ ஸுக்ருதஸ்ய லோகே
குஹாம் ப்ரவிஷ்டௌ பரமே பரார்தே |
சாயாதபௌ ப்ரஹ்மவிதோ வதந்தி
பஞ்சாக்நயோ யே ச த்ரிணாசிகேதா: ||

படும். இம்மூன்றினுள் ஸம்ஸார தர்மம் ஆபாஸனுடன் இருக்கும் அந்தக்கரணத்திற்கே உண்டு. அது ஆபாஸனிடம் உள்ளது போல விளங்குகிறது. தனியாக ஆபாஸனுக்கு இருப்பு இல்லை. தனியான அந்தக்கரணத்திற்கு ஸம்ஸார தர்மமில்லை. (ஏனெனில் அது ஜடம்) ஆகையால் மூன்றினுள் யாருக்கு ஸம்ஸாரம்? என்று ஆராய்ந்தால், ஒருவருக்குமில்லை என்றே முடிவு ஏற்படும். ஆபாஸனுடன் கூடிய அந்தக்கரணம் என்பது அவித்யையால் பிறந்தது. அதனுடைய தர்மமும் அறியாமையால் பிறந்ததேயாகும். எனவே, ஸம்ஸாரம் என்பதே பொய்த் தோற்றம் என்ற முடிவு ஏற்படும்.

யாருக்கு ஸம்ஸாரம்? என்றால், அது யாருக்கு வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும், ஆத்மாவுக்கு இல்லை என்பதே பதில். இது மாற்றமுடியாத முடிவு. ஆகையால் ஸாக்ஷி எப்போதும் எதனுடனும் தொடர்பில்லாதவன் என அறியவேண்டும்.

அந்தக்கரணத்துடன் கூடிய ஆபாஸனை, ஜீவன் என்ற பெயருடன் தனியே இருக்கும் பொருளாக வைத்து, இங்கு இருவர் என்ற கருத்துக் கூறப்பட்டது.

ஜீவனே வினைப்பயனை நுகர்பவன். ஸாக்ஷி வினைப்பயனுடன் தொடர்பற்றவன். எனினும், “குடையினர். செல்கின்றனர்” என்று வழங்குவது

போல், “இருவரும் வினைப்பயனை நுகர்பவர்” என்று உபநிஷத் கூறியது.

மூன்று மனிதர்கள் சேர்ந்து வழியில் போகும் போது, ஒருவனிடம் குடையிருப்பதை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு” குடையினர் செல்கின்றனர்” என்று பொதுவாக வழங்கப்படுகிறார்கள். இங்கே குடையினர் என்பது குடையில்லாதவரையும் காட்டும். அந்த வழக்கினைப் போலவே இங்கேயும் என அறிதல் வேண்டும்]

வேள்வி புரியும் யஜமானர்களுடைய துன்பக் கடலுக்கு, நாசிகேதாக்கி ஓர் அணைபோலிருந்து, அதைக் கடக்கச் செய்யும். அதாவது, அந்த அக்நியைக் கொண்டு வேள்வி செய்தவர், துன்பம் நீங்கி ஸ்வர்க்க இன்பம் பெறுவர். இது அழிவுள்ளது. இதனை யான் நன்கு அறிவேன்.

ஸம்ஸாரத்துன்பமே சிறிதும் இல்லாத இடம் பரப்ரஹ்மமாகும். அது அழிவற்றது; பயமற்றது; பிறவிப் பிணியைப் போக்குவதற்கு இடமாக இருப்பது. இ த த க ய பரம்பொருளையும் நானறிவேன்.²

2. ய: ஸே து-ரீ ஜானானாம்

அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம யத் பரம் ।

அபயம் திதீர்ஷதாம்

பாரம் நாசிகேதம் சகேமஹி ॥

விளக்கம்: வேள்வியியால் ஏற்படும் பயன் அபர ப்ரஹ்மலோகம் ஆகும். மெய்யறிவால் ஏற்படும் பயன் பரப்ரஹ்ம நிலையாகும். எனக்கு இரண்டும் தெரியும். முன்னது அழியும். பின்னது அழியாது. நான் வேள்வி செய்து பயனையும் அடைந்தேன். தற்போது மெய்யறிவால் ஏற்படும் பயனையும் நுகர்கிறேன். எனவே நீ கர்மாவினால் அபர ப்ரஹ்மத்தையும், மெய்யறிவால் பரப்ரஹ்மத்தையும் அடைவாய் என்பது கருத்து.]

மோக்ஷத்தையோ, ஸ்வர்க்கத்தையோ அடைய விரும்பும் ஜீவன், எத்தகைய ஸாதனங்களைப் பெற வேண்டும் என்ற விஷயங்கள் கூறப்படுகின்றன. அதற்காக அழகிய முறையில் ஓர் உருவக அணி கையாளப்படுவதைப் பார்க்கலாம்.

நசிகேதரே! ஜீவாத்மாவை ஒரு ரதத்தின் சொந்தக்காரனாக அறிக. உடலை ரதமாக அறிக. புத்தியைத் தேரோட்டும் பாகனாக அறிக. மனத்தைக் கடிவாளமாக அறிக. ஐம்பொறிகளையும் குதிரைகளாகவும் நுகரும் விஷய இன்பங்களை குதிரை செல்லும் வழிகளாகவும் பெரியோர் கூறுவர். “பொறிகளுடனும், மனத்துடனும்

கூடிய ஆத்மாவே நுகர்பவன்” என்று அறிஞர் கூறுவர்.³⁻⁴

[விளக்கம்: ரதத்திற்குரியவன் தன் ரதத்தில் ஸாரதியின் உதவிக் கொண்டு, குதிரைகளைப் பூட்டி, தான் விரும்பிய இடங்களுக்குச் செல்கிறான். வெறுத்த இடங்களுக்குச் செல்லாமல், கடிவாளத்தை இழுத்துப் பிடிக்கச் செய்து ரதத்தைத் திருப்புகிறான்.

அதுபோல, ஜீவனும் உடலில் உட்கார்ந்துக் கொண்டு புத்தியின் துணையால், மனத்தைப் பொறிகளுடன் இணைத்து வேண்டிய இன்பங்களைப் பெறுகிறான். துன்பங்களை வெறுக்கிறான்.

இத்தகைய பொறிகளோடும், மனத்தோடும் கூடிய ஆத்மாவே நுகர்பவனாகிறான். அவனே

3. ஆத்மானம் ரதினம்

வித்தி சரீரம் ரதமேவ | து
புத்திந்து ஸார்திம் வித்தி
மன: ப்ரக்ரஹ-மேவ ச ||

4. இந்த்ரியாணி ஹயானாஹுர்

விஷயாம்ஸ் தேஷு கோசரான் |
ஆத்மேந்த்ரிய-மனோயுக்தம்
போக்தேத்-யாஹுர்-மநீஷிண: ||

ஸம்ஸாரமுள்ளவன். புத்தி முதலிய உபாதி களற்ற கேவல ஆத்மா நுகர்பவன் அல்லன். நுகர்தல் என்பது, புத்தி மனம் முதலியவை இருந்தால் தான் ஏற்படும். ஆகையால் கேவல ஆத்மாவுக்கு நுகர்ச்சி என்பது இயற்கையாக இல்லை. உபாதிகளாலேயே கேவல ஆத்மா நுகர்பவன் போல் தோன்றுகிறான்.]

தேர்ப்பாகன் திறமையற்றவனாக இருந்தால், அவனுக்குக் குதிரைகள் அடங்காது. அவை தம். விருப்பம் போல் ரதத்தை இழுத்துச் சென்று பள்ளத்தில் விழுந்துவிடும். ரதத்தில் இருக்கும் யஜமானன் தான் விரும்பிய இடத்தை அடைய மாட்டான்.

அதுபோல ஜீவனுடைய புத்தி நல்ல திறமை பெறாதிருந்தால் அதற்கு பொறிகள் அடங்காது. அவை தம் விருப்பம்போல் பல விஷயங்களை நுகரும். உடலைப் பாப வழியில் வீழ்த்தும். அதனால் ஜீவன் துன்புறுகிறான். புத்தியால் மனத்தைக் கொண்டு பொறிகளை அடக்க முடிவது இல்லை. அதனால் உடல் கெடுகிறது; ஜீவன் வருந்துகிறான்.

திறமையுள்ள பாகன் கடிவாளக் கயிற்றை நல்ல வகையில் இழுத்துக் குதிரைகளை அடக்கி விடுவான். அவனுக்குக் குதிரைகள் அடங்கி விடும். அவை ரதத்தை, யஜமானன் விரும்பிய

வழியில் இழுத்துச் செல்லும். யஜமானன் தான் விரும்பிய இடத்தை அடைவான்.

அதுபோல ஒருவனுடைய புத்தி திறமைப் பெற்றிருந்தால் அது மனத்தை போகங்களில் செல்லாமல் தடுத்து இழுத்து, பொறிகளை அடக்கிவிடும். பொறிகள் யாவும், அந்த புத்திக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும். கண்டபடி விஷயங்களை அவை நுகரமாட்டா. அதனால் உடல் கெடாது. உடலில் இருக்கும் ஜீவன், தான் விரும்பிய நற்செயல்களைப் புரிந்து நற்பயனை அடைவான்.⁵⁻⁶

ஜீவன் தன் ஸாரதியான புத்தியை நல்ல திறம் கொண்டதாக வைத்திருக்க வேண்டும். திறமையான புத்தியற்ற ஜீவன், மனத்தை அடக்க முடியாதவனாவான். அதனாலேயே தூய்மையற்றவனாயும் இருப்பான். ஐம்பொறி

5. யஸ்த்-வவிஜ்ஞானவான் பவதி
அயுக்தேன மனஸா ஸதா |
தஸ்யேந்த்ரியாண்-யவச்யாணி
துஷ்டாச்வா இவ ஸாரதே: ||

6. யஸ்து விஜ்ஞானவான் பவதி
யுக்தேன மனா ஸதா |
தஸ்யேந்த்ரியாணி வச்யாணி
ஸதச்வா இவ ஸாரதே: ||

களையும் அவன் அடக்கத் திறமையற்றிருப்பதால், அவன் கேவல ஆத்ம நிலையைப் பெற மாட்டான். பிறவிப் பிணியை அடைவான்.⁷

நல்ல புத்தியை உடைய ஜீவன் மன அடக்க முள்ளவனாக இருப்பான்; எப்போதும் தூய்மையுடையவனாக இருப்பான்; ஐம்பொறிகளையும் அடக்கியாளும் வன்மை பெற்றிருப்பான்; அத்தகையேயான், கேவல ஆத்ம நிலையை அடைவான்; மறுபடியும் பிறக்கமாட்டான்.⁸

எந்த மனிதன், விவேக புத்தியை ஸாரதியாகக் கொண்டுள்ளானோ, மனக்கடிவாளத்தை இழுத்துப் பிடிக்கிறானோ, அவன் பொறிகளை அடக்கி, தூயவனாகி, ஸம்ஸார வழியின் கரையை அடை

7. யஸ்த்வவிஜ்ஞானவான்

பவத்யமனஸ்க: ஸதாசுகி: |

ந ஸ தத் பத-மாப்னோதி

ஸம்ஸாரஞ் சாதிகச்சதி ||

8. யஸ்து-விஜ்ஞானவான் பவதி

ஸமனஸ்க: ஸதாசுகி: |

ஸ து தத் பத-மப்னோதி

யஸ்மாத் பூயோ ந ஜாயதே ||

கிறான். அந்தக் கரையே பரமாத்மாவின் மேலான பதம் என்று கூறப்படும்.⁹

[விளக்கம்: ஸம்ஸார வழியாவது, தேவையான மார்க்கமும், பித்ரு யாண மார்க்கமுமாகும். இதை உத்தராயன மார்க்கமெனவும், தக்ஷிணாயன மார்க்கமெனவும் முறையாக கூறுவார்கள். இவற்றால் அடைய முடியாத பதமே விஷ்ணு பதம் எனப்படும்.

இங்கு விஷ்ணு பதம் என்பது ப்ரஹ்ம லோகமன்று. எங்கும் நிறைந்த பரமாத்ம வடிவம் என்று அதற்குப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். “விஷ்ணுவின் பதம்” என்பது ராஹுவின் தலை என்பதைப் போல் ஒரே பொருளைக் குறிக்கும். அதாவது விஷ்ணுவாகிய பரமாத்மாவே இடமாகும் என்பது பொருள். பரமாத்மாவும் இடமும் வெவ்வேறல்ல.]

ஐந்து பொறிகளைக் காட்டிலும், அவற்றால் உணரப்படும் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்ற பொருள்கள் மேலானவை; நுட்பமானவை.

9. விஜ்ஞான-ஸார்திரீ-யஸ்து

மன: ப்ரக்ரஹ வாந் நர: |

ஸோத்வன: பார-மாப்னோதி

தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ||

புலன்களாகிய அப்பொருள்களைக் காட்டிலும், மனம் மேலானதும் நுட்பமானதுமாகும்.

மனத்தைக் காட்டிலும் புத்தி நுட்பமானதும் பெரியதுமாகும்.

புத்தியைக் காட்டிலும் மஹத் என்ற பொருள், நுட்பமானதும் பெரியதுமாகும்.

மஹத்தைக் காட்டிலும் அவ்யக்தம் என்பது, நுட்பமானதும் பெரியதுமாகும்.

அவ்யக்தத்தைக் காட்டிலும் புருஷனாகிய ஆத்மா, நுட்பமானதும் பெரியதுமாகும்.

புருஷனைக் காட்டிலும் மேலானது ஒன்று மில்லை. அதுவே அடைய வேண்டிய உயர்ந்த இடம். புருஷனே எல்லாப் பொருள்களின் உள்ளே இருக்கும் ஆத்மாவாகிறான்.¹⁰⁻¹¹

10. இந்த்ரியேப்ய: பராஹ்யர்தா,
அர்தேப்யச்ச பரம் மன: |
மனஸஸ்து பரா புத்திர்
புத்தேராத்மா மஹான் பர: ||

11. மஹத: பரமவ்யக்தம்,
அவ்யக்தாத் புருஷ: பர: |
புருஷாந் ந பரங் கிஞ்சித்,
ஸா காஷ்டா ஸா பராகதி: ||

[விளக்கம்: மனம் என்பது பல்வேறான எண்ணங்களைத் தொடங்கி வைக்கும் நுட்பமான ஒரு பூத விசேஷம். புத்தி என்பது நிச்சயமான ஒரே எண்ணத்தைத் தொடங்கி வைக்கும் நுட்பமான ஒரு பூத விசேஷம்.

இங்கு, பெரிது என்பது அதிக தேசத்தில் இருப்பது, நுட்பமாக இருப்பது, உள்ளிருப்பது என்ற பொருள்களைக் காட்டும்.

மகத் என்பது ஒரு பொருள். அது எல்லா உயிர்களின் புத்திக்கும் உள்ளேயிருக்கும். அவ் யக்தத்திலிருந்து பிறக்கும் அறிவு, அறியாமை ஆகியவற்றை வடிவாகக் கொண்டிருக்கும். ஹிரண்யகர்ப்பனின் தத்வம் என்று இதைப் பெரியோர் கூறுவர். தூக்கத்தினின்றும் விழித்த அக்கணத்திலுள்ள நிலை என இதை நாம் கொள்ளலாம்

அவ்யக்தம் என்பது ஒரு சக்தி. இது மாயை என்றும் கூறப்படும். இது உலகத் தோற்றத்திற்கு விதை போன்றது. “பெயரும் வடிவமும் பிரிக்கப்படாமல் இருக்கும் பொருளின் நிலை” என இதைக் கொள்ளலாம். இதில், எல்லாவகையான கார்யங்களும் காரணங்களும், அவற்றின் சக்திகளும் ஒடுங்கியிருக்கும். ஆலம் விதையில் ஆலமரத்தை உண்டாக்கும் வன்மைகள் அடங்கியிருப்பது போல, இந்த அவ்யக்தத்தில் உலகை உண்டாக்கும் சக்திகளெல்லாம் அடங்கியுள்ளன.

ஆத்மா எங்கும் பூர்ணமாயிருப்பதால் அதற்குப் புருஷன் என்று பெயர். புருஷனே கடைசியான உண்மைப் பொருள். அதனினும் பெரிது எந்த வகையிலும் இல்லை.

புருஷனே அடையத்தக்க இடம் என்றால், அவ்விடத்தை அடைந்தவன் திரும்பி வருதலும் உண்டு. செல்லுதல் இருக்குமானால் வருதலும் இருக்கும். ஆகையால் அப்பதத்தையடைந்தவன் மறுபடியும் பிறப்பானே; எனக் கேட்கலாம்! அது தவறு.

இங்கு, “ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிவதே, அடைதல்” என்ற சொல்லால் உபசாரமாகக் கூறப்படுகிறது. உலக வழக்கில் ‘அடைதல்’ என்ற சொல் எப்பொருளில் கூறப்படுகிறதோ, அப்பொருள் இங்குப் பொருந்தாது.

அடையும் ஒருவன், தன்னினும் வேறுபட்டதான் செல்லாத இடத்தையே அடைவான். உலக வழக்கில் அடையப்படும் இடம் அடைகின்றவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. அந்த இடம் இன்னும் அவனால் அடையப்படாமல் இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அதை அடையலாம்

ஆத்ம நிலையில் அவ்வாறு கூறல் இயலாது. அடைகிற ஜீவனும், அடையப்படும் பரமாத்மாவும் ஒருவரே. பரமாத்மா எங்கும்

நிறைந்துள்ளதால், ஜீவன் செல்லாத இடமாக பரமாத்மா ஆகமாட்டான். ஆகையால் அடைதல் என்பதற்கு அறிதல் என்று பொருள் கொள்ளலே ஏற்றது.

அறிதல் என்பதும், “தான் தானாகவே இருத்தல்” என்பதையே காட்டும். “குடத்தை அறிதல்” என்ற இடத்தில் வரும் ‘அறிதல்’ என்ற சொல்லைப் போல. “ஆத்மாவை அறிதல்” என்ற இடத்தில், அறிதல் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் கொள்வது பொருத்தமற்றது.]

குறிப்பு: “கதி-அடைதல் என்ற சொல்லுக்கு, அறிதல் என்று பொருள் கொள்வதே ஏற்றது”.

இந்த பரமாத்மா எல்லா பிராணிகளிடமும் மறைந்து இருப்பவன். அறியாமையாகிய மாயையால் நன்கு விளங்குவதில்லை. திருந்திய நுட்பமான புத்தியால், பெரியோர்கள் இதை அறிவார்கள்.¹²

12. ஏஷ ஸர்வேஷு பூதேஷு

கூடோத்மா ந ப்ரகாசதே |

த்ருச்யதே த்வக்ர்யயா புத்த்யா

ஸுக்ஷ்மயா ஸுக்ஷ்ம-தர்சிபி: ||

[விளக்கம்: - பரமாத்மா எல்லா உயிர்களிலும் உள்ளான் என்று கூறுவதால், அவனை அறிய முடியுமே தவிர, அடைய முடியாது.

எங்குமுள்ள பரமாத்மா மாயையால் மறைக்கப்படுகிறான். அதனாலேயே, யாவருக்கும் 'யானே அவன்' என்று விளங்குவதில்லை.

மாயை என்பது ஒரு சக்தி. அது ஆவரணம், விசேஷபம் என்ற இரு தன்மைகளை உடையது. ஆவரணம், உண்மையை மறைக்கும். விசேஷபம், இல்லாத பொருளைத் தோற்றுவிக்கும். மாயை மிகவும் கம்பீரமானது. வேடிக்கையானது. மேலாக நோக்கினால் இருப்பது போல் தோன்றும். ஆராய்ந்து பார்த்தால் இல்லாது போய்விடும். எல்லா மக்களும் ஆத்ம வடிவாகவே இருக்கின்றனர். எனினும் அதை உணர்வதில்லை. விரிவாக எடுத்து உபதேசித்தாலும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. உபதேசம் பெறாமலேயே உடலை ஆத்மாவாக எண்ணி விடுகின்றனர். மாயையின் வன்மையால் எல்லா ஜீவர்களும், மோஹத்தை அடைகின்றனர். இல்லாததை உள்ளது போலும், உள்ளதை இல்லாதது போலும் எண்ணுகின்றனர். அந்த மாயை உடையவர்களுக்கு ஆத்மா விளங்காது.

யார் யார் நுட்பங்களை அறிவார்களோ, அவர்களே ஆத்மாவை நன்கு உணர்வார்கள். அவித்யை உள்ள நிலையில் ஆத்மா அறியப்

படாமல் இருந்து, பிறகு வித்யை உள்ள நிலையில் அறியப் படுவதால், அடையாததை அடைந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. ஆகவே அடைதல் என்பதற்கு அறிதல் என்று பொருள் கொள்ளுவதே பொருந்தும்.]

இனி ஆத்மாவை அறிவதற்கு உபாயம் யாதென்று பார்ப்போம்.

ஆத்மாவை அறிவதற்கு, முதலில் நாக்கு முதலிய பொறிகளை மனத்தில் அடக்கவேண்டும். அந்த மனத்தை புத்தியில் அடக்கி ஒன்று படுத்த வேண்டும். புத்தியை மஹத் என்ற பொருளில் அடக்கி ஒன்றுபடுத்த வேண்டும். அந்த மஹத்தை குணங்களற்ற ப்ரஹ்மத்தில் அடக்கி விட வேண்டும்.¹³

[விளக்கம்: பொறிகளை மனத்தில் அடக்குதல் என்பது, மனம் பொறிகளின் மீது செல்லாமல் அடங்கிவிட வேண்டும் என்பதாகும். பொறிகள் மனத்தின் உதவியாலேயே புலன்கள் மீது செல்கின்றன. மனத்தின் துணை இல்லையானால் புலன்கள் மீது செல்லாது. அவற்றுக்கு மனத்

-
13. யச்சேத்-வாங்-மனஸீ ப்ராஜ்ஞஸ்-
 தத் யச்-சேஜ்-ஜ்ஞான ஆத்மனி |
 ஜ்ஞான-மாத்மனி மஹதி நியச்சேத்-
 தத் யச்சேச் சாந்த ஆத்மனி ||

தின் துணை இல்லாதவாறு செய்து விடவேண்டும் என்பது கருத்து.

மனத்தை புத்தியில் அடக்குதல் என்பது; பல்வேறு எண்ணங்களை விடுத்து ஒரே நிலையான, நிச்சய புத்தியுடன் இருத்தல் வேண்டும் என்பதாகும்.

புத்தியை மஹத்தில் அடக்குதலென்பது; அதை மிகமிகத் தெளிவுள்ளதாக இருக்கும்படி செய்தல் வேண்டும் என்பதாகும்.

மஹத்தை ஆத்மாவில் அடக்குதலென்பது; இவையெல்லாம் ஆத்மாவில் கற்பிக்கப்பட்டவை என எண்ணி அவற்றை நீக்கி விடுதலாகும்.

இவ்வாறு ஆத்மாவில் தோன்றும், நாமமும் ரூபமும் வெறும் தோற்றமே. அவைகளுக்கு உண்மைப் பொருளாகும் தன்மை இல்லை” என்று உறுதி கொண்டவன், ஆத்ம அறிவைப் பெறுவான் என்பது கருத்து.]

இவ்வாறு மனிதன் அவித்யையின் விளைவாகிய ஸம்ஸார தர்மங்களை, இல்லாதவை என உணர்தல் வேண்டும். மெய்யறிவைப் பெற வேண்டும். அதனால் அமைதியுற்று ஆனந்த வடிவில் திளைத்தல் வேண்டும்.

நசிகேதரே, நீரும் உம்மைச் சேர்ந்தவர்களும்
 “எழுங்கள் ! விழித்துக் கொள்ளுங்கள் ! சிறந்த
 ஆசிரியர்களை அடையுங்கள். அவர்களிடம்
 உபதேசங்களைப் பெற்று, “யானே ப்ரஹ்மம்”
 என்ற மெய்யறிவைப் பெறுங்கள். அறியா
 மையைப் போக்குங்கள். மெய்யறிவை உதா
 ஸீனம் செய்யாதீர்கள். கூர்மையான கத்தி
 முனையில் நடப்பது எவ்வாறு அரிதோ,
 அவ்வாறே மெய்யறிவும் அடைவதற்கரியது”
 என அறிவாளிகள் கூறுகின்றனர் என்று
 யமன் கூறினான்.¹⁴

[விளக்கம்: “அத்வைத உண்மையாகிய
 மெய்யறிவு, மிகவும் நுட்பமானது. அதை எளி
 தாக அறிவது இயலாது. ஊக்கமுள்ளவன்
 விழிப்புடனிருந்து அதைப் பெறல் வேண்டும்”
 என்று பெரியோர் கூறுவர். ஆகையால் பலவாறு
 முயன்று உண்மையறிவை அடைந்து இன்பம்
 பெறுவது மக்களின் குறிக்கோளாக இருத்தல்
 வேண்டும் என்பது கருத்து.]

குறிப்பு: இப்போது வேதம் தானே சொல்வது
 போன்ற கருத்து வெளியிடப்படுகிறது.

14. உத்திஷ்டத ஜாக்ரத

ப்ராப்ய வராந் நிபோதத |

கஷ்ரஸ்ய தாரா நிசிதா துரத்யயா

துர்கம் பதஸ்-தத்-கவயோ வதந்தி ||

அறியத்தக்க ஆத்மா மிகவும் நுட்பமானது. எவ்வாறு எனில், நாம் காண்கின்ற இந்த பூமி மிகவும் பெரியது. சுவை, ஒளி, ஓசை, நாற்றம், ஊறு என்ற ஐந்து குணங்கள் கொண்டது. எல்லாப் பொறிகளுக்கும் விஷயமாக உள்ளது.

பூமியினும் 'நீர்' நுட்பமானது. பூமியிலுள்ள ஐந்து குணங்களும் நீரில் இல்லை. சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை ஆகிய நான்கு மட்டுமே உண்டு.

நீரைக் காட்டிலும் நெருப்பு நுட்பமானது. ஒளி, ஊறு, ஓசை ஆகிய மூன்று குணங்களே அதற்கு உண்டு.

நெருப்பினும் காற்று மிக நுட்பமானது. அதற்கு ஓசை, ஊறு என்ற இரண்டு குணங்களே உண்டு.

காற்றினும் வானம் மிக நுட்பமானது. அதற்கு ஓசை என்ற ஒரு குணம் மட்டுமே உண்டு.

வானத்திலிருந்து காற்றும், காற்றிலிருந்து நெருப்பும், நெருப்பிலிருந்து நீரும், நீரிலிருந்து பூமியும் தோன்றுகின்றன.

தோன்றிய பொருளில் காணப்படும் குணமும், வடிவமும் காரணப் பொருளில் இல்லை. பூமியின் குணமாகிய நாற்றம் நீரில் இல்லை. நீரின்

குணமாகிய சுவை, நெருப்பில் இல்லை. நெருப்பின் குணமாகிய ஒளி, காற்றில் இல்லை. காற்றின் குணமாகிய ஊறு, வானுக்கு இல்லை. ஆனால் வானத்தின் குணமாகிய ஓசை, மற்ற எல்லாக் காரியப் பொருள்களிடமும் உள்ளது. காரணப் பொருளின் குணம் காரியப் பொருளில் கட்டாயம் தோன்றும்.

தங்க மோதிரத்திற்குரிய வளைந்த வடிவமும், மோதிரம் என்ற பெயரும் தங்கத்திற்கு இல்லை. ஆனால் தங்கமாகிய காரணப்பொருள் மோதிரத்தில் இருந்தே தீர வேண்டும். இல்லாவிடில் தங்க மோதிரம் என்பதே இருக்காது.

வானம் ஆத்மாவிடமிருந்து தோன்றியது. ஓசை என்ற குணமுடையது. அக்குணம் ஆத்மாவுக்கு இல்லை. பிற பூதங்களின் குணங்களான ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் ஆகியவைகளும் ஆத்மாவுக்கு இல்லை. ஆகையால் ஆத்மா குணங்களற்றது என்பதை உணர வேண்டும்.

ஆத்மா ஓசையற்றது; ஊறு இல்லாதது; ஒளியற்றது; சுவையற்றது; நாற்றம் இல்லாதது; விகாரமற்றது; அழிவற்றது; தோற்றமும் முடிவும் இல்லாதது; மஹத் என்ற பொருளினும் பெரியது; பரிணாம மற்றது, இத்தகைய ஆத்

மாவை அறிந்தவன், யமனுடைய வாயிலிருந்து விடுபடுகிறான்¹⁵.

[விளக்கம்: ஆத்மா காரணப் பொருளாக விளங்குவதால் அழியாதது. பொன் மோதிரத்தில் கார்யமாகிய நாமரூபங்கள் அழிந்த போதிலும், பொன் அழிவதில்லை. அது போல் வானம் முதலிய கார்யங்கள் அழியினும் காரணமாகிய ஆத்மா அழியாது.

எப்போதும் கார்யப் பொருள் காரணத்தில் ஒடுங்கும். ஆத்மாவுக்குக் காரணமாகியுள்ள பொருள் யாதுமில்லை. எனவே ஆத்மா நித்ய மாயுள்ளதாகும்.

ஆத்மா முடிவற்றது. ^{இவர்} இவர் ஆத்மா பயனை அளித்துவிட்டு அழியும் என்பர். வாழை மரம் பயனைப் பெற்று அளித்தப்பின் அழிகிறது. அதுபோலவே ஆத்மாவும் உள்ளது என்பர். அது தவறு. ஆத்மா பயனைப் பெறுகிறது என்பது, ஆத்மா தன் உண்மை வடிவாக இருப்பதேயாகும். ஆதலால் பயன் பெற்றபின் அழியும் என்பது தவறு. அது முடிவற்று உள்ளதேயாகும்.

15. அசப்த-மஸ்பர்ச-மரூப-மவ்யயந்-ததா-
ரஸம் நித்ய-மகந்தவச்ச யத் |

அனாத்யனந்தம் மஹத: பரம் த்ருவம்

நிசாய்யதன் ம்ருத்யு-முகாத் ப்ரமுச்யதே ||

புத்தி முதலியவை ஆத்ம பலத்தாலேயே வேலை செய்கின்றன. ஆகையால் புத்தியினும் ஆத்மா மேலானது. அது அழிவற்ற அறிவு வடிவம். ஆகவே மஹத்தைக் காட்டிலும் அது மேலானது. மஹத் என்பது ஸமஷ்டிலிங்க சரீர அபிமானியாகிய ஹிரண்யகர்ப்பனைக் காட்டும்.

ஆத்மாவின் அழிவற்றத் தன்மை, பூமியின் தன்மையைப் போன்றதன்று. பூமியின் அழிவற்ற தன்மை ஆபேக்ஷிகமானது. அதாவது இன்னொன்றை நோக்க, அழிவற்றது என்று சொல்லுவதற்கு ஏற்ற வரையறை உடையது. ஆத்மாவின் நித்யத்தன்மை அது போன்றதன்று; என்ற கருத்தை 'த்ருவம்' என்ற சொல் காட்டும்.

இத்தகைய ஆத்மாவை "தான்" என அறிந்தவன் மாயையினின்றும் விடுதலைப் பெறுவான்.]

கே

இவ்வாறு நசிகேதனுக்கு யமன் கூறிய மெய்யறிவை விளக்கும் கதையைச் சொல்பவனும் குருவினிடம் கேட்டறிபவனும் நல்லறிவு பெற்ற வனாய், மற்றவர்களால் உபாஸிக்கத்தகுந்த ஆத்ம நிலையை அடைவார்கள்¹⁶.

16. நசிகேத-முபாக்யானம் ம்ருத்யு-
ப்ரோக்தம் ஸநாதனம் ||
உக்த்வா ச்ருத்வா ச மேதாவீ
ப்ரஹ்ம லோகே மஹீயதே ||

[விளக்கம்: ஆத்ம வித்யையை இந்த மந்திரம் பெருமைப்படுத்த வந்தது என்று கொள்ளல் வேண்டும்.]

அந்தணர் நிறைந்த சபையில், இந்த உயர்ந்த நூலைப் படிப்பவரும், பொருள் கூறி விளக்குபவரும் மேலான சிறப்பை அடைவர். தூய்மை பெற்ற ஒருவன் பித்ருக்களின் தினத்தைக் கொண்டாடும் ஸமயத்தில் உண்ணும் அந்தணர்களின் செவியில் படுப்படி இதைப் படிப்பானாயின் அவனுக்கு அந்த 'ச்ராத்த தினம்' மிகுதியான பயன்களைத் தரும்¹⁷.

[விளக்கம்: இந்த அத்யாயத்தில் நசிகேதன் கேட்ட முன்றாம் வரத்தில், ஆத்ம வித்யையைப் பற்றிக் கூறவேண்டும் என்று வேண்டினான். அப்போது அவன் மனத்தில் எழுந்த வினாக்களை பின்வருமாறு தெரிவித்தான்.

1. மரணத்திற்குப் பின் ஆத்மா இருக்கிறதா; இல்லையா?

17. ய இமம் பரமங் குஹ்யம்

ச்ராவயேத் ப்ரஹ்ம-ஸம்ஸதி |

ப்ரயத: ச்ராத்தகாலே வா ததானந்த்

யாய கல்பதே ததானந்த்யாய கல்பத இதி |

2. இருக்கிறது என்றால் அதன் இயல்புகள் என்ன ?
3. அதை அறிய என்ன செய்ய வேண்டும் ?
4. அதை அறிவதால் என்ன பயன் ?
5. வேள்விகளைச் செய்து அழியாத பயனைப் பெற முடியாதா ?

இந்த வினாக்களுக்கு யமன் கூறிய பதில் களை அறிந்து கொள்வது அவசியம். அவை பின் வருமாறு:—

1. மரணத்திற்குப் பின்னும் ஆத்மா அழியாமல் உள்ளது. உடல் அழிந்தாலும் அது அழியாது.
2. அது உண்மையில் யாதொரு குணமும் இல்லாதது. ஆனால் பல குணங்களை உடையது போல் தோன்றுகிறது. இதற்கு மாயைதான் காரணம். ஆத்மாவே ஜீவன். அதுவே பரப்ரஹ்மம்.
3. அதை அறிய விவேக புத்தி வேண்டும். அந்த புத்தியால் மனம், பொறிகள் ஆகியவற்றை அடக்குதல் வேண்டும்.

4. அதை அறிவதால் மறுபடி பிறவிப் பிணியை அடையாமல் இருக்கலாம்.
5. வேள்விகளைச் செய்வதால் அழியாத பயனைப் பெறுதல் முடியாது. வேள்விகளால் ஏற்படும் பயன்கள் மேலான போகங்களே. ஆனால் அவை அழியும்.

அழியாத பயன் என்பது மோகூம். “ஸ்வரூபஸ்திதி”. அதாவது “தான் தானாகவே இருத்தல்” என்பது மோகூத்தின் வடிவம் என்று, விரிவான கருத்துக்களை நசிகேதனிடம் யமன் கூறினான்.]

முதல் அத்யாயத்தின் மூன்றாம் வல்லி முடிவுறும்.

கடோபநிஷத்தின் முதல் அத்யாயம் முடிவுற்றது.

இரண்டாம் அத்யாயம்

முதல் வல்லீ

[சென்ற வல்லீயில் “ஆத்ம சைதன்யம், எல்லா உயிர்களிடமும் மறைந்துள்ளது. நுட்ப புத்தியுடையவரே அதை அறிதல் முடியும்” என்று கூறப்பட்டது.

மக்களுக்கு அந்த நுட்ப புத்தி ஏன் ஏற்படுவ தில்லை? அதற்கு எது தடையாக உள்ளது? என்ற விஷயங்களை அறிவிப்பதற்காக, மேலும் யமன் கூறினான்.]

ஸ்வதந்த்ரமாக விளங்கும் பரமேச்வரன் பொறிகளை உண்டாக்கி, அவற்றை வெளி நோக்கு உடையனவாகவே அமைத்து விட்டான். இந்த அமைப்பு, பொறிகளை ஹிம்ஸிப்பதைப் போன்றதே ஆகும். ஆகையாலேயே மக்கள் பொறிகளைக் கொண்டு வெளிப் பொருள் களையே உணர்கின்றனர். உடலின் உள்ளே இருக்கும் பரம்பொருளை அறிவதில்லை.

தீரனாக இருக்கும் எவனோ ஒருவன் வெளிப் பொருள்களை நீக்கி, பொறிகளை உன் முகமாக்கி ஆத்மாவை அறிகிறான். அவன் “யானே அந்த

ஆத்மாவாக உள்ளேன்” என்று அறிந்து, மரணமற்ற நிலையை அடைகிறான்.¹

[விளக்கம்: பொறிகள் வெளிப் பொருள்களையே அறிவதால் கெட்டழிகின்றன. மனிதனும் கெடுகிறான். இறைவன் பொறிகளை உள்ளோருக்கு உடையனவாக அமைத்திருப்பின், அவை மனிதனின் துன்ப விடுதலைக்குக் காரணமாக ஆகிவிடும். இறைவன் அவ்வாறு அமைக்க வில்லை. ஆகையால் ‘அத்ருணத்’ ஹிம்ஸித்தான் என்ற சொல் இங்கு வந்துள்ளது.

பொறிகள் வெளி நோக்கம் கொண்டிருப்பதால், மக்கள் உள்ளேயிருக்கும் ஆத்மாவை அறிவதில்லை.

பொறிகளுக்கு வெளிச் செல்லும் இயல்பே இருப்பினும், அறிஞனாக இருப்பவன், ஆற்று வெள்ளத்தை எதிர்த்துச் செல்வது போல, வெளி விஷயங்களை எதிர்த்துச் சென்று, அவைகளில் தன் பொறிகளை விடாமல் அடக்கி ஆத்மாவை அறிவான். அவன் ஒரு தீரனாக இருப்பான். யாவராலும் இவ்வாறு இருத்தல் முடியாது.

-
1. பராஞ்சி கானி வ்யத்ருணத் ஸ்வயம்பூஸ்-தஸ்
மாத் பராங் பச்யதி நாந்தராத்மன் |
கச்சித்தீர: ப்ரத்யகாத்மான-மைகஷ-
தாவ்ருத்த-சகஷ-ரம்ரு தத்வ-மிச்சன் ||

எனவே ஆத்ம அறிவைப் பெறத் தடையாக இருப்பவை, வெளி விஷயங்களும், அவற்றில் செல்லும் பொறிகளுமே யாகும். உண்மையறிவைப் பெற, புலனடக்கம் இன்றியமையாதது.

‘ஆத்மா’ என்பது காரணப் பெயர். எங்கும் நிறைந்திருப்பதாலும், எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாயிருப்பதாலும், ஆபாஸ வடிவினால் விஷயங்களை நுகர்வதாலும், எப்போதும் எல்லாவற்றிற்கும் அதிஷ்டானமாக இருப்பதாலும், அந்தப் பெயர் சைதன்யத்திற்கு வந்தது.]

அற்ப புத்தியுள்ளவர்கள் வெளியில் தோன்றும் பொருள்களில் பற்றுக் கொள்வார்கள். அவற்றை அடைய முயல்வார்கள். அதனால் அவர்கள் விரிவான பிறவித் துன்பங்களில் ஆழ்வார்கள்.

அறிவாளிகள் ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்து, அதுவே அழிவற்றுள்ளது என்று உறுதிக் கொள்வார்கள். ஆகையால் அவர்கள் அழியும் வெளித் தோற்றங்களில் ஒன்றையும் விரும்ப மாட்டார்கள்².

2. பராச: காமா-னனுயந்தி பாலாஸ்-தே

ம்ருத்யோர் யந்தி விததஸ்ய பாசம் |

அத தீரா அம்ரு தத்வம் விதித்வா த்ருவ-

மத்ருவேஷ். விஹ ந ப்ரார்தயந்தே ||

[விளக்கம்: உலகில் தோன்றும் இன்பமும் துன்பமும் ஆசையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஏற்படுகின்றன. ஆசையே மக்களைப் பள்ளத்தில் ஆழ்த்தித் துன்பமுறச் செய்கிறது. தேவர் உலக வாழ்வும் நிலையற்றதேயாகும். இதை அறிவாளிகள் அறிவர். அறிவற்றவர் இதை அறியாமல் உலக போகங்களைப் பொறிகளால் நுகர்ந்துக் கொண்டே வாழ்ந்து, அவற்றை அடக்கி வைத்துக்கொள்ளும் ஆற்றலின்றி, முடிவில் தீராத பிறவித் துன்பங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆகையால் பொறிகளை அடக்கிக் காப்பதே, மெய்யறிவுப் பெற நல்ல ஸாதனம் என்று அறிய வேண்டும்.]

அறிஞர்கள் எதை அறிந்ததால் உலக இன்பத்தை வேண்டுவதில்லையோ, அப்பொருளின் இயல்புகள் பற்றி இங்கு கூறப்படுகின்றன.

எல்லாமக்களும் எந்த அறிவினால், ஒளி, சுவை, நாற்றம், ஓசை, ஊறு, சிற்றின்பம் இவற்றையெல்லாம் அறிந்து அநுபவிக்கின்றார்களோ, அந்த அறிவே அறிஞர்கள் விரும்பும் பரம்பொருளாகும். இத்தகைய பரம் பொருளால், விளக்கப்படாத பொருள் உலகில் ஒன்றுமே

இல்லை. எல்லாப் பொருள்களையும் அவனே பார்க்கிறான். அவனே ஆத்மா³.

[விளக்கம்: உலகில் ஒவ்வொருவனும், “உடலைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவினால், யான் கண்டேன்; கேட்டேன்” என்று கூறும் வழக்கமில்லை. உடலுறுப்புக்களுடன் கூடிய யான் அறிகிறேன்; கண்டேன் என்கிறான். ஆகையால் ஆத்மா உடலுறுப்புக்களின் தொகுதியே என்று எண்ணுதல் தகாது.

உடல் முதலியனவும் அறியத்தக்க பொருள்களே யாகும். அவற்றிற்கும், சுவை, ஒளி முதலிய குணங்களுக்கும், “அறியப்படுபவை” என்ற இயல்பில் வேறுபாடில்லை. ஆகையால் உடல் அறிபவனாக ஆகாது. உடலே அறியும் தன்மை பெற்றிருந்தால், வெளிப் பொருள்களான குடம் ஆடை முதலியவைகளும், ஒன்றை மற்றொன்று அறிந்துக் கொள்ளவும் கூடும். அவ்விதம் எங்கும் காணப்படவில்லை. நான் அறிந்தேன் என்ற இடத்தில், ‘நான்’ என்ற சொல்லுக்கு உடல் என்றுபொருள் கொள்வது அறியாமையே. உடல் ஜடமானது. அது அறியாது.

3. யேந ரூபம் ரஸங் கந்தம் சப்தான்
ஸ்பர்சாம்ச்ச மைதுனான் ।
ஏதேனைவ விஜானாதி கிமத்ர
பரிசிஷ்யத ஏதத்வை தத் ॥

சுவை முதலிய வெளி விஷயங்களையும், உடல் முதலியவற்றையும், அவற்றிற்கு வேறான அறிவால் மக்கள் அறிகின்றனர். அந்த அறிவே ஆத்மா. எதனால் இரும்பு சுடுகிறதோ, அது நெருப்பு என்பது போல, எதனால் மனிதன் அறிகிறானோ, அது ஆத்மா. இரும்பு நெருப்பாகாது. அதுபோல உடல் ஆத்மாவாகாது.

இத்தகைய ஆத்மா எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன். அவன் அறியாத பொருள் உலகில் என்ன இருக்கிறது? ஒன்றுமில்லை. நசிகேதரே! நீர் கேட்ட பொருள் இதுவே. இதுவே விஷ்ணுபதம். இதனினும் சிறந்தது வேறொன்றும் இல்லை.]

மக்கள் கனவு காலத்தில் தோன்றும் பொருள்களையும், நனவு காலத்தில் உள்ள பொருள்களையும், எந்த அறிவால் தெரிந்து கொள்கிறார்கள், அதுவே ஆத்மா. பெருமை வாய்ந்ததும், எங்குமுள்ள துமாகிய அதை “அதுவே நான்” என்று நன்கறிந்தவன் வருந்தமாட்டான்.⁴

4. ஸ்வகனாந்தம் ஜாகரிதாந்தஞ்

சோபௌ யேனானுபச்யதி ।

மஹாந்தம் விபுமாத்மானம்

மத்வா தீரோ ந சோசதி ॥

[விளக்கம்: விழித்திருக்கும் போது கண்கள் பார்க்கின்றன. அறிவு பார்ப்பதில்லை என்று அறியாத மக்கள் நினைப்பர். அக்கண்கள் கனவில் முடிவிடுகின்ற போதிலும் பல பொருள்கள் அறியப்படுகின்றன. மேலும் கண் உபயோகமில்லாத இருண்ட இடங்களில் பொருள்களைப் பற்றிய அறிவு ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஆகையால் கண் முதலியவைகள் வெறும் கருவிகளே. பார்ப்பவன் வேறு. அதனாலேயே “விழித்தபோது, ஏழையான நான் கனவில் பணக்காரனாயிருந்தேன்” என்ற தொடர்பான அறிவு ஏற்படுகிறது. ஆகவே நான் என்பது, விழித்தபோதும் கனவு காணும் போதும் தொடர்பாக இருந்து அறியக் காரணமாயிற்று. அதுவே ஆத்மா.]

ஜீவன் கர்ம பலன்களை நுகர்பவன். பிராணன் முதலியவற்றைத் தாங்குபவன். இந்த ஜீவனை, முக்காலங்களுக்கும் தலைவனான ஈசுவரன் என்று அறிபவன், பிறகு தன்னைக் காத்துக் கொள்ள விரும்பமாட்டான்⁵.

[விளக்கம்: கர்மப் பயன்களை நுகரும் ஜீவனையும், முக்காலப் பொருள்களை ஆளும்

5. ய இமம் மத்வதம் வேத

ஆத்மானம் ஜீவமந்தி காத் |

ஈசானம் பூத பவ்யஸ்ய நததோ

விஜ்ஞகுப் ஸத ஏதத்வை தத் ||

ஈசனையும் ஒருவரே என்று அறிதல் வேண்டும். கர்மப் பயனை நுகர்தல், முக்காலப் பொருளை ஆளுதல் என்ற இரண்டு சிறப்புக்களையும் நீக்கி, “விட்டு-விடா” லக்ஷணையின் மூலம் “ஜீவனே ஈசனாவான்” என்று அறிய வேண்டும்.

இவ்வாறு ஜீவ-ஈசர்களுடைய ஐக்ய அறிவு வந்தபின் தனக்கு நரகம் வந்து விடப் போகிறது என்று ஒருவனும் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முயல மாட்டான்.

தன்னை அழிவற்ற ஆத்மாவாக அறிந்தவன் மற்ற எல்லாவற்றையும் உண்மையில் இல்லாத பொருளாகவே உறுதி கொண்டு விடுவான். வேறு பொருளில்லாமையால் எதை எதனிடமிருந்து காப்பான்? வேறு பொருள் இருந்தாலல்லவா காப்பதற்கு முயல்வான்! இத்தகைய மெய்யறிவே நீங்கள் விரும்பிக் கேட்பதாகும்.

கிளிஞ்சலில் தோன்றும் வெள்ளியைப் பொய்யான பொருளென்றும், இல்லாத பொருளென்றும் நன்கு உணர்ந்தவன், பிறகு அந்த வெள்ளியால் தனக்கு இன்பமோ துன்பமோ வரும் என எண்ணமாட்டான்.

அதுபோலவே, மெய்யறிவால் உலகத்தைப் பொய் என்றும் இல்லாத பொருளென்றும் நன்கு உணர்ந்தவன், உலகப் பொருளால் தனக்கு

இன்பமோ துன்பமோ வருமென்று எண்ண
மாட்டான்.]

ஹிரண்யகர்ப்பன் என்று கூறப்படுபவரும்
பரமாத்மாவே என்று விளக்குகிறார்.

முதன் முதலில் பரப்ரஹ்மத்திலிருந்து
தோன்றியவர், ஹிரண்யகர்ப்பர் என்ற கடவுள்.
தண்ணீர் முதலிய ஐந்து பூதங்கள் தோன்றுவ
தற்கு முன்பே அவர் தோன்றியவர். அவர் தேவர்,
மனிதர் முதலியவர்களின் உடல்களை
உண்டாக்கி, அந்த உடல்களின் புத்தியாகிய
குறையில் இருப்பவர். மக்களின் அந்தக்
காரணமாக இருந்துகொண்டு ஒலி முதலிய விஷயங்
களை நுகர்பவர். உடலுறுப்புக்களுடன் கூடி
யிருப்பவர். இவரை உண்மையாக அறிந்தவன்,
ஆத்மாவான ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டவனாகிறான்⁶.

[விளக்கம்: தங்கத்திலிருந்து தோன்றிய
வளையல், தங்கமே அன்றி 'வேறன்று. அது
போல் பரமாத்மாவினின்றும் தோன்றிய ஹிரண்ய
கர்ப்பரும் பரமாத்மாவே. ஆகையால் ஹிரண்ய
கர்ப்பரை அறிந்தவன் பரமாத்மாவை அறிந்த
வனாகிறான்.]

6. ய: பூர்வம் தபஸோ ஜாத -

மத்ப்ய: பூர்வ - மஜாயத |

குஹாம் ப்ரவிச்ய திஷ்டந்தம்

யோ பூதேபிர்-வ்யபச்யத ஏதத்வை தத் ||

இந்த ஹிரண்யகர்ப்பரே எல்லா தேவதைகளின் வடிவமாக உள்ளார். இவருக்கு அதிதி என்ற பெயருமுண்டு. இந்த அதிதி தேவர்களின் உடல்களை உண்டாக்கி, அவ்வுடல்களின் ஹ்ருதய குஹையில் இருந்துக் கொண்டு உடலுறுப்புக்களுடன் காணப்படுகிறார்.⁷

[விளக்கம்: ஒலி முதலிய விஷயங்களை நுகர்வதனால் அதிதி என்ற பெயர் வந்தது. அதிதியின் புதல்வர்கள் ஆதிதேயர்கள்=(தேவர்கள்.) ஹிரண்யகர்ப்பர் ப்ராண வடிவாக இருப்பவர். ஆகையால் அவரை ப்ராணன் என்று கூறுவது உண்டு. அவர் ப்ரஹ்மத்திலிருந்து முதலில் தோன்றியவர்.]

அக்னி என்ற தேவன் ப்ரஹ்மத்திலிருந்து உண்டானவன். இவன் யாகத்தில் இரு அரணிக் கட்டைகளுக்கு நடுவிலிருந்து வெளி வருவான். ஹவிஸ் உணவை உண்பவன்; பெண்கள் கர்ப்பத்தைக் காப்பது போல, இவனை வேள்வி புரிபவர்களும் யோகிகளும் தாங்கிப் பாதுகாக்கிறார்கள். நாள்தோறும் இவனை யோகிகளும், வேள்வி செய்வோரும் வணங்கிப் புகழ்கின்றனர்.

7. யா ப்ராணேன ஸம்பவத்-

யதிதிர்-தேவதா - மயீ ।

குஹாம் ப்ரவிச்ய திஷ்டந்தீம் யா

பூதேபிர் வ்யஜாயத ஏதத்வை தத் ॥

கவனமுள்ளவரும் ஹவிஸ்ஸை இடுபவர்களு
மாகிய மனிதர்களால் வணங்கப்படும் இந்த
அக்னியும் ப்ரஹ்மமே; என அறிதல் வேண்டும்⁹.

ஹிரண்யகர்ப்பனுக்கு ப்ராணன் என்று
பெயர். அந்த ப்ராணனிடமிருந்து ஸூர்யன்
தோன்றுகிறான். அந்த ப்ராணனிலேயே மறை
கிறான். வண்டிச் சக்கரத்தின் குடத்தில் ஆரக்
கால்கள் கோர்க்கப்பட்டிருப்பது போல, அந்த
ப்ராணனில், எல்லாப் பொறிகளும் எல்லா தேவர்
களும் சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.
அந்த ப்ராணனும் ப்ரஹ்மமே. ஒரு பொருளும்
அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு வேறாக இல்லை⁹.

[விளக்கம்: ப்ராணனில் பொறிகள் கோர்க்கப்
பட்டுள்ளதால், மனிதன் உயிரோடு இருக்கும்
வரை பொறிகளுடன் நுகர்கிறான். இங்கு,

8. அரண்யோர்-நிஹிதோ ஜாதவேதா கர்ப
இவ ஸூப்ருதோ கர்பிணீபி: |
திவே திவ ஈட்யோ ஜாக்ருவத்பிர்-ஹவிஷ்
மத்பிர்-மனுஷ்யேபிரக்னி: ஏதத்வை தத் ||

9. யதச்சோதேதி ஸூர்யோஸ்தம்
யத்ர ச கச்சதி |
தம் தேவா: ஸர்வே அர்ப்பிதாஸ்-
தது நாத்யேதி கச்சன ஏதத்வை தத் ||

6,7,8,9 ஆகிய நான்கு மந்திரங்களும், “ப்ரஹ்மம் ஸர்வாத்மாவாக விளங்கிக் கொண்டிருப்பது” என்ற கருத்தை விளக்குகின்றன. எல்லா தேவதைகளும், எல்லா மக்களும், எல்லா உயிர்களும், எல்லாப் பொருள்களும் ப்ரஹ்ம வடிவமே என்பதை நாம் உணர்தல் வேண்டும்.]

“உலகில் தோன்றும் பொருள்களெல்லாம், ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவை” என்று தோன்றுவது அறியாமையாலேயே ஆகும். உபாதிகளின் வேறுபாடுகளால் அவை அவ்வாறு தோன்றுகின்றன. உபாதிகளை நீக்கி விட்டால், ஸம்ஸாரியான ஆத்மா என்பதே இல்லை” என்ற கருத்து விளக்கப்படுகிறது.

“எப்பொருள்களை ஸம்ஸாரமுள்ளவை” என்று அறியாதவர்கள் நினைக்கின்றார்களோ, அவையெல்லாம் உண்மையில் குணமற்ற ஆத்மாவேயாகும்.

எந்த வடிவங்கள் ஆத்மாவில் தோன்றுகின்றனவோ, அவையெல்லாம், நாமமும் ரூபமும் ஆகும். அவ்வாறு இருக்க, ஒன்றாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தை எவன் பலவாகப் பார்க்க

கிறானோ அவன் அடிக்கடி பிறப்பையும்
இறப்பையும் அடைகிறான்.¹⁰

[விளக்கம்: மக்கள் யாவரும் மாயையால்
மயக்க மடைந்துள்ளனர். அதனால் அவர்கள் தம்
முடைய பொறிக்குப் புலனாகும் நாமங்களையும்
ரூபங்களையும் உண்மைப் பொருளாக எண்ணு
கின்றனர். அவற்றிற்கு அடிப்படையாக இருக்
கும் ஆத்மாவை அவர்கள் உணர்வதில்லை.
உபாதிகளின் தொடர்பால் ஆத்மா பலவாராக
விளங்குகிறது என்பதே உண்மை. உபாதிகள்
தோன்றி மறையும் நாமரூபங்களே யாகும். உபாதி
களிலேயே நோக்கம் கொண்டு மாயையால்
அறியாமை நிறைந்தவர்கள், “பல ஆத்மாக்கள்
உண்டு” என்ற முடிவிற்கு வருகிறார்கள். தோன்
றும் பொருள்கள் ஆத்மாவை அதிஷ்டானமாகக்
கொண்டு தோன்றுகின்றன. ஆரோபம் செய்யப்
பட்ட பொருள்கள், அதிஷ்டான வடிவாக இருக்
கின்றன. ஆகையால்தான், வேதமும் இந்தப்
பொருள்கள் யாவும் ப்ரஹ்மமே என்று கூறுகிறது.
இவ்வாறு ஆராய்ந்து அறியாமல் “நான் வேறு;
ப்ரஹ்மம் வேறு” என்று பிரித்துப் பார்ப்பவன்

10. யதேவேஹ ததமுத்ர யதமுத்ர

ததன்விஹ ம்ருத்யோ: ।

ஸ ம்ருத்யு-மாப்னோதி

ய இஹ நானேவ பச்யதி ॥

நீங்காத பிறவிப் பிணியை அடைவான். ஆத்மா ஒன்றே. அவனே நான் என்று நன்கு தெரிந்த வனுக்குப் பிறவி இல்லை.

ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் ஆராய்ந்து, ப்ரஹ்மசைதன்யத்தின் பேதமற்ற தன்மையை அறிந்து, “நானே அந்த ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறேன்” என்ற அனுபவ அறிவைப் பெற வேண்டும்]

(இந்த 10-ஆம் மந்திரத்திற்கு, “எந்த உண்மைப் பொருள் இங்கு உள்ளதோ; அதுதான் மேலுலகிலும் உள்ளது. எது மேலுலகில் உள்ளதோ; அதுதான் இங்குமுள்ளது. இரண்டும் ஒன்றே. ஆகையால் அவற்றில் வேறுபாடு காண்பவன் பலமுறை பிறப்பையும் இறப்பையும் அடைகிறான்” என்று பொருள் கொள்வதும் உண்டு.)

ஒருவன், நல்ல குருவினாலும், வேதங்களாலும் தூய்மை அடைந்த தன் மனத்தால், இந்த ஆத்மாவை ஒன்றென அறிந்து அடைதல் வேண்டும். ஆத்மாவில் பன்மை என்பது சிறிதும் இல்லை. எவன் ஆத்மாவில் பன்மையைக் காண்

கிறானோ, அவன் பிறவித் துன்பங்களை அடைய வேண்டியவனே.¹¹

[விளக்கம்: மனத்தால் நன்கு விசாரம் செய்து, ஆத்மா ஒன்றே என அறிதல் வேண்டும். பிறகு அந்த மனத்தைப் பொறிகளில் செல்லாமல் தடுத்து உண்முகமாக்க வேண்டும். அவ்வாறு ஆக்குவது, அகண்டாகார வருத்தி ஜ்ஞானம் என்று கூறப்படும். அந்த ஜ்ஞானம் ஏற்பட்டவுடன் அவித்யைகள் விலகும். பிறகு அந்த அகண்டாகார வருத்தியும் அழியும். அப்போது “ஸ்வரூபாவஸ்திதி” என்ற மோகடி நிலை விளங்கும். மனத்தால் ஆத்மாவை அடைய வேண்டும்.

உபாதிகளை மட்டும் நோக்குவது மயக்கத்தின் கார்யம். அதனால் வேறு வேறான ஆத்மாக்கள் உண்டு என்ற பொய்யறிவே ஏற்படும். அந்த அறிவு பிறவிப் பிணியைத் தந்து விடும். ஆகையால் ஒரு சிறிதும் ஆத்மாவில் பேதமில்லை என்பதை உணர்க.]

11. மனஸைவேத-மாப்தவ்யம்

நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சன ।
 ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யுங் கச்சதி
 ய இஹ நானேவ பச்யதி ॥

ப்ரஹ்ம சைதன்யம் கட்டை விரலின் அளவை உடையதாய் உடலில் விளங்குகிறது. இறப்பு, எதிர்வு ஆகிய காலங்களுக்குத் தலைமையாயிருக்கும். அந்த ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் நரகம் முதலியவற்றிருலிந்து தன்னைக் காக்க வேண்டுவது இல்லை.¹²

[விளக்கம் : மக்களின் ஹ்ருதயம் கட்டை விரல் நீளமுள்ளது. அதனுள் இருக்கும் ஆகாசத்தில் ஆன்மா விளங்குகிறான். ஆதலால் அவன், கட்டைவிரலின் அளவையுடையவன் என்று உபநிஷத் கூறுகிறது. எங்கும் நிறைந்த சைதன்யம் ஹ்ருதய வெளியில் விளங்குவதால் கட்டைவிரல் அளவினதாயிற்று. உபாதியை வைத்தே இந்த வரையறை வந்தது. இங்கு 'மத்ய ஆத்மனி' என்ற தொடர், 'உடலின் நடுவில்' என்ற பொருளைத் தரும். சைதன்யத்தால் எல்லாமும் நிரம்பியுள்ளது. ஆகையால் அதற்கு புருஷன் என்று காரணப் பெயர் வந்தது. "பூர்ணம் அநேக ஸர்வமிதி புருஷ:" என்று அச்சொல்லின் உறுப்புப் பொருள் விளக்கம் சொல்லப்படுகிறது.]

12. அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோ

மத்ய ஆத்மனி திஷ்டதி ।

ஈசரனோ பூதபவ்யஸ்ய ந ததோ

விஜ்ஞா குப்ஸத ஏஸதத் வை தத் ॥

புகையற்ற நெருப்பைப் போல, அப்புருஷன் கட்டைவிரலின் அளவை உடையவனாய் முனிவர்களின் ஹ்ருதயத்தில் விளங்குவான். முக்காலப் பொருளுக்கும் தலைவனான அவன், இப்போதும் ப்ராணிகளிடம் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். நாளையும் இருப்பான். ஆகையால் மனிதன் இறந்தபின் ஆத்மா இல்லை என்பது தவறு.¹³

(“ஆத்மா வேறுபாடற்றது” என்பதை மறுபடியும் யமன் கூறுகிறார்.)

மிகவும் மேடான இடத்தில், விழுந்த மழை நீர், பள்ளமான இடங்களில் சிதறி ஓடி அழியும். அதுபோல ஆத்மாவை ஒவ்வொரு உடலிலும் வேறுபட்டிருப்பதாகப் பார்ப்பவன், வேறு வேறு உடலையடைந்து துன்புறுவான். தண்ணீர் சிதறி அழிவது போல அழிவான்.¹⁴

13. அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோ

ஜ்யோதிரிவாதூ மக: |

ஈசானோ பூதபவ்யஸ்ய ஸ

ஏவாத்ய ஸ உ ச்வ: ஏதத்வை தத் ||

14. யதோதகம் துர்க்கே வ்ருஷ்டம்

பர்வதேஷு விதாவதி |

ஏவம் தர்மான் ப்ருதக் பச்யன்-

ஸ்தானேவானுவிதாவதி ||

ஆத்ம அறிவு பெற்றவனும், உபாதி
களால் ஏற்படும் வேறுபாடுகளை அழித்த
வனுமாகிய, முனிவனுக்கு, ஆத்ம வடிவம்
எவ்வாறு விளங்குகிறது என்பது பற்றிக் கூறப்
படுகிறது.

தூய்மையான இடத்திலுள்ள நீரை அடைந்த
வேறான தண்ணீரும் தூயதாகவே விளங்கும்.
அந்தத் தூய நீராடு ஒன்று பட்டு விடும். அது
போல ஆத்ம விசாரமுள்ள முனிவருடைய
மனமும், ஆத்மாவோடு ஒன்று பட்டு விடும்.
ஆத்மா இரண்டு என்ற எண்ணமே ஏற்படாது.¹⁵

[விளக்கம் : ஆகையால் பிடிவாதமான
சொற்களைக் கூறுகின்ற மக்களின் மொழிகளை
விட்டுவிட வேண்டும். பேத அறிவை விட
வேண்டும். கடவுளே இல்லை என்று கூறும்
நாஸ்த்திகர்களின் விபரீதமான அறிவையும் விட
வேண்டும். வேதங்கள், பெற்றோர்களைப் போல
நமக்கு நன்மையைத் தரும். வேதங்கள் கூறும்
அத்வைத ஆத்ம அறிவை பெற வேண்டும்.
இந்த அறிவே பெரியோர் மேற்கொள்ளும் மெய்
யறிவாகும்.]

இரண்டாம் அத்யாயத்தில் முதல் வல்லி முடிபுஷம்.

15. யதோதகம் சுத்தே சுத்தம்

ஆஸிக்தந் தாத் ருகேவ பவதி |

ஏவம் முனேர் விஜாநத

ஆத்மா பவதி கௌதம ||

(இ—அ) இரண்டாம் வல்லீ

(ப்ரஹ்ம வித்யை, எளிதில் அறிய முடியாதது. அது மிக நுட்பம் வாய்ந்தது. ஆகையால், வேறு வகையில் அந்த மெய்யறிவை மறுபடியும் விளக்கிக் கூறுகிறார்.)

இந்த உடல் பதினோரு வாயில்களை உடையது. இது கோணல் இல்லாத அறிவை உடையவனும், அழிவற்றவனுமாகிய ஆத்மாவின் பட்டணமாகும். இப்பட்டணத்தின் தலைவனான ஆத்மாவை தியானிப்பவன் துன்பங்கள் இல்லாதவனாவான். கவலை கொள்ள மாட்டான். இங்கேயே அவித்யையிலிருந்து விடுதலைப் பெற்று விடுவான். மறுப்பிறப்பை அடைய மாட்டான்.¹

[விளக்கம்: பட்டணங்களில் இருப்பவை போன்று பல பொருள்கள் உடலிலும் உள்ளன. கோட்டை வாயில்களைப் போல பதினோரு த்வாரங்கள் உடலில் உள்ளன. அவைகள் இரு கண்கள், இரு காதுகள், இரு முக்கு த்வாரங்கள், ஒரு வாய், கொப்பூழ், அதன் கீழிருக்கும் இரு

1. புர-மேகாதச-த்வார

மஜஸ்யாவக்ர-சேதஸ: ।

அனுஷ்டாய ந சோசதி விமுத்தச்ச

விமுச்யத ஏதத்வை தத் ॥

வெளிகள், தலையிலுள்ள ப்ரஹ்மரந்த்ரம் ஆக; பதினொன்று ஆகும்.

வாயில் காப்பவர் போல், ஐம்பொறிகளும், ப்ராணன், ஸமானன் அபானன் ஆகிய வாயுக்களும் உள்ளன.

நகரத்தின் மதில்களைப் போல், தோல், சதை, குருதி, எலும்பு முதலியவை உள்ளன.

இவ்வாறு பட்டணத்தைப் போல் உடல் இருப்பதால், உடல் பட்டணம் என்று கூறப்பட்டது.

பட்டணம் ஸ்வதந்த்ரமுள்ள அரசனுக்காகவே இருக்கிறது. அதுபோல உடலும் அரசனாகிய ஆத்மாவின் பொருட்டேயுள்ளது.

அவனை த்யானிக்க வேண்டும். அதாவது ஆசையற்ற ஒருவன் “ஆத்மா எல்லாவற்றிலும் ஸமமாக இருப்பது” என்பதை நன்கு விசாரணை செய்து அறிந்து, மயக்கத்தை நீக்கி ஆத்ம வடிவாகவே இருத்தல் வேண்டும். அவன் பயமற்ற நிலையை அடைந்து விட்டவன். ஆகையால் அவனுக்கு சோகமில்லை. “விழுத்த: ச விழுச்யதே” என்ற தொடர் இங்கேயே அவன் விடுதலைப் பெறுகிறான் என்ற பொருளைக் காட்ட வந்தது.]

“ஆத்மா ஒரு உடலில் மட்டும் இல்லை. எல்லா உடல்களிலும் இருக்கின்றான். உடல்களும் அவனுடைய பட்டணம் போன்றவை” என்று கூறுகின்றார்.

ஆத்மா எங்கும் செல்பவன்; வானத்தில் ஸூர்யனின் வடிவாய் இருப்பவன். எல்லாப் பொருள்களையும் நிலை நிற்கச் செய்பவன்; காற்றின் வடிவாய் வானத்தில் இயங்குபவன்; அக்னியாக இருப்பவன்; பூமியினுள் இருப்பவன்; விருந்தினரின் வடிவாக வீடுகளில் இருப்பவன்; மனிதர் - தேவர் முதலியவர்களின் உடலில் இருப்பவன்; யாகங்களில் இருப்பவன்; வானத்தில் இருப்பவன்; சங்கு முதலிய பொருள் வடிவாகி நீரில் இருப்பவன்; பூமியில் நெல் முதலாகத் தோன்றுபவன்; வேள்வியின் அங்கமாக இருப்பவன்; மலைகளில் நதி வடிவாகத் தோன்றுபவன்².

[விளக்கம்: இவ்வாறு ஆத்மா எல்லா வடிவங்களாக விளங்கினாலும், உண்மை வடிவினனே. ஆகையால் “உலகில் காணப்படும் எல்லாப் பொருள்களாகவும் அவன்

2. ஹம்ஸ: சுசிஷத்-வஸ-ரந்தரிஷஸத்-
தோதா வேதிஷ-ததிதிர்-துரோணஸத்।
ந்ருஷத்-வரஸத்-ருதஸத்-வ்யோமஸ-தப்ஜா
கோஜா ருதஜா அத்ரிஜா ருதம் ப்ருஹத் ॥

விளங்குவதைக் கொண்டு, அவன் பன்மையை உடையவன்; ஒருவனல்லன்” என்று கூறுவது தவறு.]

இறந்தபின் ஆத்மா இருக்கிறதா இல்லையா என்ற ஐயம் இப்போது நீங்கியிருக்கும் என எண்ணி உடலினும் வேறாகிய ஆத்மா உண்டு என்பதை சில காரணங்களைக் காட்டி கூறுகிறார்.

இந்த ஆத்மா மக்களின் ஹ்ருதயத்திலிருந்து ப்ராணனை மேலே இயங்கச் செய்கிறான். அபானன் என்ற வாயுவைக் கீழே போகச் செய்கிறான். புத்தி குறையில் விளங்கும் அவன் யாவராலும் போற்றத்தக்கவனாக உள்ளான். அவனை, கண் முதலிய உறுப்புக்கள் வணங்குகின்றன.³

[விளக்கம்: ஐந்து ப்ராணன்களையும், ஐம் பொறிகளையும் ஆத்மாவே இயக்குகின்றது. அது புத்தியில் விளங்குகிறது. வைச்யர்கள், தமது நன்மையின் பொருட்டு அரசனை வணங்குவார்கள். அதுபோல எல்லாப் பொறிகளும் தமது

3. ஊர்த்வம் ப்ராண-முன்னயத்-
யபானம் ப்ரத்யகஸ்யதி |
மத்யே வாமனமாஸீனம்
விச்வே தேவா உபாஸதே ||

நன்மையின் பொருட்டு ஆத்மாவை வணங்குகின்றன. பொறிகளின் வணக்கமாவது தத்தம் செயல்களை ஒழுங்காகப் புரிந்து வருவதாகும். இந்தக் கருத்தால் ஆத்மா உடலினும் வேறு பட்டவன் என்பதும், உடல் மரித்தாலும் அவனுக்கு மரணம் ஏற்படுவதில்லை என்பதும் விளங்கும்.]

உடலில் இருக்கும் ஆத்மா உடலை விட்டுப் போய் விடுவானாயின் உடலிலுள்ள பொறிகள், ப்ராணன்கள், மனம், புத்தி ஆகிய எல்லாம் அழிந்து விடும். ஒன்றும் மிஞ்சி இருக்காது⁴.

‘ப்ராணன் இருந்தால்தான் மனிதன் ஜீவிக் கிறான். அது நீங்கினால் மனிதன் இறக்கிறான். பொறிகளும் திறமையற்று விடுகின்றன. ப்ராணனைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவினால் மனிதன் வாழ்வதில்லை. அவனுடைய நீக்கத்தால் மனிதன் இறப்பதில்லை’ என்ற ஐயத்தைப் போக்குகிறார்.

எந்த மனிதனும் ப்ராணனாலோ, அபானனாலோ, கண் முதலிய பொறிகளாலோ ஜீவிப்ப

-
4. அஸ்ய விஸ்ரம் ஸமானஸ்ய
சரீரஸ்தஸ்ய தேஹின: |
தேஹாத் விமுச்யமானஸ்ய கிமத்ர
பரிசிஷ்யத ஏதத்வை தத் ||

தில்லை. இவற்றினும் வேறான ஆத்மாவினாலேயே மக்கள் ஜீவிக்கிறார்கள். ப்ராணனும் அபானனும் ஆத்மாவினிடம் துணைப்பெற்றுத்தம் செயல்களைப் புரிகின்றன.⁵

[விளக்கம்: ஆத்மாவின் பொருட்டே, ப்ராணனும் அபானனும் கண் முதலியவற்றுடன் சேர்ந்து தொழில் புரிகின்றன. கண் முதலிய பொறிகளும், ஐந்து ப்ராணன்களும், ஐந்து கர்மேந்தரியங்களும் ஒன்று கூடியே தொழில் புரிகின்றன. சேர்ந்து இராமல் தனித்தனியே இருந்துக் கொண்டு தொழில் புரியும் ஆற்றல் இவற்றிற்கு இல்லை.

கூடியிருப்பவைகள் மற்றொருவனால் ஏவப்பட்டே தொழில் புரியத்தக்கவை; பயன் படத்தக்கவை. பல பொருள்கள் ஒன்று கூடுவதாலேயே வீடு பயன்படுகின்றது. வீட்டிலுள்ள தனித்தனி உறுப்புக்குப் பிறரை வசிக்கவைக்கும் தன்மை இல்லை. ஒரு சட்டமோ, கல்லோ, ஆணியோ மக்கள் வாழ்வதற்குரிய இடமாகாது. கல்லும் சட்டமும் ஆணியும் ஒன்று கூடினால்தான்

5. ந ப்ராணேன நாபானேன

மர்த்யோ ஜீவதி கச்சன |

இதரேண து ஜீவந்தி யஸ்மின்.

நேதா - ஷபாச்சரிதௌ ||

வீடாகும். அதுதான் வாழ்வதற்குப் பயன்படும். அவற்றை ஒன்று கூட்டிவைப்பவன் ஒருவன் இருந்தால்தான் அவை ஒன்று கூடும்.

அதுபோல, ப்ராணன், பொறிகள் முதலியவை ஒன்று கூடியே உடலாகி வாழப் பயன்படும். இவை தனித்தனியே இருந்து கொண்டு பிறருக்குப் பயன்பட மாட்டா. பிராணன் பொறிகள் முதலியவற்றைக் கூட்டிவைப்பதற்கு ஒருவன் வேண்டும். அவனே ஆத்மா. அவனால் பொறிகளும், பிற உறுப்புக்களும் ஒன்று கூடி உடலாகி, தம் கார்யங்களைச் செய்கின்றன.

வீடாகாத மனிதனுக்கு, பல பொருள்களை ஒன்று கூட்டிய வீடு பயன்படுகிறது. அதுபோல உடலாகாத மற்றொருவனான ஆத்மாவுக்கு உடல் பயன்படுகிறது. உடல் என்பது பல உறுப்புக்களின் கூட்டுப் பொருள்.

ஆகையால் ஒன்றாக கூட்டப்படாத தனியான ப்ராணனாலோ, அபானனாலோ மனிதன் ஜீவிப்பதில்லை. கண் முதலியவற்றோடு கூடாத தனி ப்ராணனோடு மட்டும் கூடிய உடல் இயற்கையாக ஏற்படாது. ஏனெனில் ப்ராணன் முதலியவற்றிற்கு கூடிச் செய்யும் திறம்தான் உண்டு. தனியே தொழில் புரியும் திறம் இல்லை. இவை ஜடப்பொருள்கள். இவை பிறர் பொருட்டு இருப்பனவே தவிர, தம்பொருட்டு இருப்பன

அல்ல. ஆகையால் அவை வீடு போன்றவை. ஸ்வதந்த்ரமற்றவை. எனவே ஸ்வதந்த்ரமுள்ள ஆத்மாவினாலேயே ப்ராணிகள் ஜீவிக்கின்றன.]

மரணத்திற்குப் பிறகு ஆத்மா உண்டா இல்லையா என்ற ஐயம் மறுபடி நீக்கப்படுகிறது.

மறுபடியும், மிக ரஹஸ்யமான இந்த பரம் பொருளைப் பற்றிக் நசிகேதர் கூறுகிறார். மனிதன் மரணமடைந்தபின், எவ்வாறு ஆத்மா ஸம்ஸாரி ஆகிறான் என்பதைப்பற்றி அறிந்து கொள்ளவும்.⁶

[விளக்கம்: அறியாத மனிதனே, இறந்த பின் மறுபடி பிறந்து, ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறான். மெய்யறிவு பெற்றவனோ, உடல் அழிந்தபின் பிறப்பதில்லை. அறியாத மனிதன் இறந்தபின் என்ன அறியவேண்டும்.]

மக்கள், இவ்வுலகில் தாம் செய்த தொழிலுக்கு ஏற்பவும், தாம் பெற்ற அறிவிற்கு ஏற்பவும், இறந்தபின் வேறு உடலைப் பெறுகிறார்கள். சிலர் மக்களுடலைப் பெறுகின்றனர்.

6. ஹந்த த இதம் ப்ரவக்ஷ்யாமி

குஹ்யம் ப்ரஹ்ம ஸநாதனம் |

யதா ச மரணம் ப்ராப்ய

ஆத்மா பவதி கௌதம ||

வேறு சிலர் மரம் முதலியவற்றின் உடலைப் பெறுகின்றனர்.⁷

[விளக்கம்: புண்ணியம் செய்தவர்கள் தேவ ராவர். பாபம் செய்தவர்கள் கீழான பிறப்பை யடைவர். மெய்யறிவு பெற்றவரோ பிறப்பையே அடைவதில்லை.]

ப்ரஹ்மத்தின் இயல்பு கூறப்படுகிறது.

எந்த ஆத்மா, எல்லாப் பொறிகளும் லய முற்று உறங்கும்போது, தான் தூங்காமல் விழித்து இக்கிறானோ, அப்போது எவன், அவரவர் விரும்பிய பொருளை மாயையால் தோற்றுவிக்கிறானோ, அவனே தூய பரப்ரஹ்ம மாவான்; அவனே மரணமற்றவன். அவனிடமே எல்லா உலகங்களும் தோன்றுகின்றன. ஒரு பொருளும், அந்த ஆத்மாவை விட்டு வேறாக இருப்பதில்லை.⁸

7. யோனி-மன்யே ப்ரபத்யந்தே

சரீரத்வாய தேஹின: |

ஸ்தாணு - மன்யேனு ஸம்யந்தி

யதா கர்ம யதா ச்ருதம் ||

8. ய ஏஷ ஸுப்தேஷு ஜாகர்த்தி காமங்காமம்
புருஷோ நிர்மிமாண: | ததேவ சுக்ரம் தத்
ப்ரஹ்ம ததேவாம்ருத-முச்யதே | தஸ்மின்
லோகா: சரிதா: ஸர்வே தது நாத்யேதி
கச்சன ஏதத்வை தத் ||

[விளக்கம்: இங்கு உறக்கம் என்பது கனவு என்ற பொருளில் வந்தது. கனவில் அந்தக் காரணத்தைத் தவிர மற்றவைகள் யாவும் அடங்கியுள்ளன அந்தக் காரணத்துடன் கூடிய ஆபாஸன் கனவில் அந்தக்காரணத்தின் வாஸனைக்கேற்ற படி, பல பொருள்களாகப் பரிணாமத்தை அடைகிறான். அந்தக்காரணமும் ஆபாஸ விளக்கமும் ஒன்று கூடியே, பார்ப்பவனாகவும், பார்க்கப்படும் பொருளாகவும், பார்வையாகவும், பிறபொருள்கள் எல்லாமாகவும் மாறுகின்றன.

ஆபாஸனுடன் கூடிய அந்தக்காரண வ்ருத்தியின் மாறுபட்ட தோற்றங்கள் கனவில் தோன்றும் தோற்றங்கள். அத்தோற்றங்கள் ஸாக்ஷியால் விளங்குகின்றன.

ஸாக்ஷியின் முன்னிலையில், அந்தக்காரண வ்ருத்திகள், பல தோற்றங்களாய் விளக்குவதை நாம் கனவு என்கிறோம். அக்கனவில் அந்தக் காரணம் தவிர ஏனைய பொறிகள் அடங்கியுள்ளன. அந்தக்காரணம் கனவில் மாறுபாடு அடைவதால் அது அடங்குவதில்லை.

ஸாக்ஷியால் கனவுப் பொருள்கள் விளக்கம் பெறுவதால், ஸாக்ஷி கனவுப் பொருள்களை உண்டாக்குகிறான் என்று உபசாரமாகக் கூறுகிறோம். அந்த ஸாக்ஷி சைதன்யமே பரப்ரஹ்ம

மாகும். எல்லா உலகங்களும் அந்த ஸாக்ஷி சைதன்யத்தை அடுத்தே நிலை நிற்கின்றன.]

மக்கள், தர்க்க சாஸ்த்ர அறிஞர்களால் மனக் கலக்கம் அடைத்துள்ளனர். நல்ல ப்ரமாணத் துடன் கூறிய மெய்யறிவை அவர்களுக்கு அடிக்கடி எடுத்துக் கூறினாலும், அவர்கள் புரிந்து கொள்வதில்லை. எப்படியாவது அவர்களுக்கு உண்மையைப் புகட்டிவிடவேண்டும் என்ற கருணையுடன், வேதம் மறுபடியும் ப்ரஹ்மத்தின் தனித் தன்மையை விளக்குகிறது.

நெருப்பு ஒரே ஒளி வடிவானது. அது தனித் தனிப் பொருள்களை அடைந்து எரிக்கும் போது, வேறு வேறு நிறமுள்ளதாகவும், வடிவமுடையதாகவும் காணப்படுகிறது. ஆனால் நெருப்பு ஒன்றேதான்.

அதுபோல எல்லாப் பொருள்களுக்கும் உள்ளேயிருக்கும் ஆத்மா, தான் ஒருவனாயிருப்பினும் ஒவ்வொரு உடலையும் நோக்குதற்காகப் பலவாறு காணப்படுகிறான். ஆனால் அவன் விகாரமிலாத ஒருவனேயாவான்.⁹

-
9. அக்னிர்-யதைகோ புவனம் ப்ரவிஷ்டோ
 ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ பபூவ |
 ஏகஸ்-ததா ஸர்வ பூதாந்த-ராத்மா
 ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ பஹிச்ச ||

காற்று ஒன்றே! அது உலகில் தான் அடைந்த, இடத்துக்கு ஏற்ப ப்ராணன், அபானன், வ்யானன் முதலிய வெவ்வேறு பெயர்களையும், வடிவையும் அடைகிறது. அதுபோல ஆத்மாவும் உடலுபாதிகளால் பலவாறு காணப்படுகிறான்.¹⁰

ஒருவனே எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா என்றால், அவனுக்கு ஸம்ஸாரத் துன்பம் வரும் என்ற ஐயத்தைப் போக்குகிறார்.

ஸூர்யன் தன் ஒளியால் உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்குகிறான். அதனால் யாவர்க்கும் கண்ணாக விளங்குகிறான் என்று அவனைப் பெரியோர் கூறுவர். ஸூர்யனுடைய ஒளி தூய்மையற்ற பொருள்களில் படுவதால், தூய்மையற்ற தன்மைகளுடன் அவன் தொடர்பு கொண்டுவிட மாட்டான். தூய்மையற்ற பொருள்களின் குற்றங்களை அவன் அடைவதில்லை. அது போல, எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அந்தராத்மாவான ப்ரஹ்மம் தான் ஒன்றாக இருந்து, எங்கும் இருந்தபோதிலும் ஸம்ஸாரத்

10. வாயுர்-யதைகோ புவனம் ப்ரவிஷ்டோ

ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ பபூவ |

ஏகஸ்ததா ஸர்வ பூதாந்த-ராத்மா

ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ பஹிச்ச ||

துன்பங்களைக் அடையவதில்லை. தான் விகார மற்றதாகவே இருக்கிறது.¹¹

[விளக்கம்: மக்கள் ஆத்மாவிடம் பல பொருள் களைக் கற்பனை செய்து மாயையால், ஒன்றை மற்றொன்றாக எண்ணி மயக்கமுறுகின்றனர். தம் அறியாமைக்கேற்றபடி துன்பத்தை அநு பவிக்கின்றனர். அ த் து ன் ப ம் உண்மையாக ஆத்மாவை அடையாது. கயிற்றில் கற்பிக்கப் பட்ட பாம்பும், கிளிஞ்சலில் தோன்றும் வெள்ளி யும், கானல் நீரும் தம் அதிஷ்டானமாகிய பொருள்களுக்கு ஒரு குற்றத்தையும் ஏற்படுத்தாது. அறியாமையால் அதிஷ்டானங்கள் தோஷமுள்ளவை போல விளங்கும்.]

ஆத்மாவில் மக்கள் செய்தல் நுகர்தல் முதலியவற்றைக் கற்பித்து, அதன் பயனாகப் பல பிறப்புக்களை அடைகின்றனர். ஆத்மாவோ கற்பனையாகிய விபரீத புத்திக்கு அப்பாற்பட்ட வன். ஆகையால் அவனுக்கு ஸம்ஸாரத் துன்பம் இல்லை.

எல்லா உலகப் பொருள்களையும் தனது ஒளியால் ப்ரகாசப்படுத்தும் ஸூர்யனுக்குப்

11. ஸூர்யோ யதா ஸர்வலோகஸ்ய சக்ஷுர் ந
லிப்யதே சாக்ஷுஷைர் பாஹ்யதோஷை: ।
ஏகஸ்ததா ஸர்வபூதாந்தராத்மா
ந லிப்யதே லோக து:கேன பாஹ்ய: ॥

பொருளின் குணத் தொடர்பு எவ்வாறு இல்லையோ அவ்வாறு எல்லா உலகப் பொருள் களையும் தன்னறிவின் ஒளியால் விளங்கச் செய்யும் ஆத்மாவுக்கும், ஸம்ஸாரத் துன்பம் இல்லை என்பது கருத்து.

ஆத்மா என்பவன் நிகரற்ற ஒருவன். தன் வசத்தில் எல்ல உலகங்களையும் வைத்திருப்பவன். ஏனெனில் அவன் எல்லா உலகங்களுக்கும் அந்த ராத்மா உள்ளான். அவன் தனது ஒரே சைதன்ய வடிவத்தை, நாமம் ரூபம் முதலிய உபாதிகளால் பலவாகச் செய்பவன். மக்களின் ஹ்ருதய வெளியில் இருப்பவன். அவனை எவர்கள் அறிகிறார்களோ, அவர்களே தீரர்கள். அவர்களுக்கே அழிவிலா இன்பமுண்டு. மற்றவர்களுக்கு இல்லை. ¹²

[விளக்கம்: கண்ணாடியில் ப்ரதிபிம்பம் தோன்றுவது போல, மக்களின் மனத்தில் இறைவனின் ப்ரதிபிம்பம் தோன்றுகிறது. தீரர்கள், வெளி நோக்கை விட்டுவிடுவர். குருவின் உபதேச பலத்தாலும், வேதங்களின் துணையாலும் அவனை அறிவர். அவர்கள் தாமே ஆன்மாவாகி

12. ஏகோ வசீ ஸர்வபூதாந்தராத்மா

ஏகம் ரூபம் பஹுதாய: கரோதி |

தமாத்மஸ்தம் யேனுபச்யந்தி தீராஸ்-

தேஷாம் ஸுகம் சரச்வதம் நேதரேஷாம் ||

அழிவற்ற இன்பமாய் விளங்குகின்றனர். ஏனையவர், இந்த இன்ப நிலையை எய்துவதில்லை. அவர்கள் தம் மனத்தை வெளிப் பொருள்களிலேயே செலுத்துகின்றனர். அவர்களுக்கு உள்நோக்கமில்லை. எனவே அழிவற்ற இன்ப வடிவான ஆத்மாவாக அவர்கள் விளங்கமாட்டார்கள்.]

ஆத்மா, அழியும் பொருள்களில் அழியாமல் இருப்பவன்; நான்முகன் முதலிய எல்லா தேவர்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும் அறிவாய் விளங்குபவன், தன்னைத்தவிர வேறில்லாதவன். பல மக்களுக்கும், அவர்களின் செயலுக்குகந்த விருப்பங்களை நிறைவேற்றுபவன்; மக்களின் புத்திக்குறையில் விளங்குபவன், அவனை மிகவும் தீர்புருஷர்களே அறிவார்கள். அவர்களுக்கே அழிவிலாத இன்பம் ஏற்படும். மற்றவர்களுக்கு ஏற்படாது.¹³

[விளக்கம்: ப்ரஹ்மசைதன்யத்தைத் தவிர பிற உயிர்களெல்லாம் ஸ்வதந்த்ரமான அறிவையுடையனவல்ல. நான்முகன் முதலிய தேவர்களின்

13. நித்யோ நித்யானாம் சேதனச்-சேதனானாம்
ஏகோ பஹுனாம் யோ விததாதி காமான் |
தமாத் மஸ்தம் யேனுபச்யந்தி தீராஸ்-
தேஷாம் சாந்தி: சாச்வதீ நேதரேஷாம் ||

அறிவெல்லாம் ப்ரஹ்மசைதன்ய அறிவின்
தொடர்பு கொண்டவைகளே. நீருக்குப் பொசுக்
கும் தன்மை எவ்வாறு நெருப்பினால் ஏற்படு
கிறதோ, அவ்வாறே எல்லா உயிர்களுக்கும்
அறியும் தன்மை ப்ரஹ்மத்தால் ஏற்பட்டதே
யாகும். எல்லாம் அறிந்த பரமாத்மா மக்களுக்கு
அவரவர்களின் கர்மங்களுக்கேற்ப பயனையளிப்
பதால் அவன் பக்ஷபாதமில்லாதவன்.]

ப்ரஹ்மசைதன்யம் மிக மேலான ஆந்த
வடிவமாக இருப்பது. 'இவ்வாறாக இருக்கின்றது'
என யாவராலும் வரம்பிட்டுக் கூற இயலாதது.
எனினும் ஆசையற்ற முனிவர்கள் "இது" என்று
ப்ரஹ்மத்தை ப்ரத்யக்ஷமாக அறிதல் முடியும்
என்றே எண்ணுகின்றனர். அறிந்தும் உள்ளனர்.
அவர்களைப் போல "நானும் ப்ரத்யக்ஷமாய்
ப்ரஹ்மத்தை எவ்வாறு அறிவேன்! அது என்
புத்தியில் விசேஷ ஒளி வடிவுடன் காணப்படுமா?
காணப்படாதா என்று ஒவ்வொருவரும் ஐயமுறல்
வேண்டாம். எனவே யாவரும் ஊக்கத்துடன்
பரமாத்மாவின் உண்மை நிலையை விசாரித்
தறிதல் இன்றிமையாததாகும்.¹⁴

14. ததேத்திதி மன்யந்தே

நிர் தேச்யம் பரமம் ஸுகம் |

கதந் நு தத் விஜானீயாம்

கிமு பாதி விபாதி வா ||

புத்தியில் ஆத்மா விசேஷ வடிவுடன் விளங்குமா? விளங்காதா? என்ற ஐயத்தைப் போக்க, மறுமொழி கூறப்படுகிறது.

ஸூர்யனும், சந்திரனும், நக்ஷத்ரங்களும், மின்னல்களும் ஆத்மாவை ஒளிபெறச் செய்ய மாட்டாது. அக்னி எங்கே ஆத்மாவை ஒளிபெறச் செய்யப் போகிறது? இந்த எல்லாப் பொருள்களும் ஆத்ம ஒளியின் துணைக் கொண்டு ஒளிகின்றன. ஆத்ம ஒளியாலேயே இந்த எல்லா உலகங்களும் விளங்குகின்றன.¹⁵

[விளக்கம்: ஆத்மா தன்னொளி கொண்டவன். அவன் நமது புத்தியிலும் விசேஷ வடிவுடன் காணப்படுகிறான். எவ்வாறெனில்; ஸூர்யன் சந்திரனாகிய எல்லாம் ஆத்ம ஒளியின் உதவியாலேயே ஒளி பெறுகின்றன. நீரும் கொள்ளிக் கட்டையும் மற்றும் பல பொருள்களும் சுடுவது நெருப்பின் உதவியாலேதான். அது போல ஸூர்யன் முதலியவை ஒளிவிடுவது ஆத்ம ஒளியாலேதான். ஆத்மா தன்னொளி கொண்டதாக இருப்பதால்தான் ஸூர்யன் முதலியவற்றுக்கு

15. ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி, ந சந்த்ர-தாரகம்
 நேமா வித்யுதோ பாந்தி, குதோயமக்னி: ।
 தமேவ பாந்த-மனுபாதி ஸர்வம், தஸ்ய
 பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி ॥

ஒளியை அது தருகிறது. எனவே ஆத்மா ஸூர்ய ஒளி முதலிய விசேஷ வடிவாக நம் புத்தியில் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால் ஆத்ம ஒளி புத்தியில் நன்றாக விளங்கும் என்று கொள்ளல் வேண்டும். விளங்குமா? விளங்காதா? என்ற ஐயம் வேண்டாம்.

கார்யப் பொருள்களில் காணப்படும் பலவகை ஒளிகளைக் கொண்டு அந்த ப்ரஹ்ம சைதன்யம் பிறபொருளின் உதவியின்றி ஒளிரும் இயல் புடையது என்பதை அறிதல் வேண்டும்.

இரண்டாம் அத்யாயத்தின் இரண்டாம் வல்லீ முடிவுறும்.

மூன்றாம் வல்லீ

(இப்போது ஸம்ஸாரம் என்பது ஒரு மரமாக உருவப்படுத்தப்படுகிறது. மரத்தின் கிளை இலை முதலியவற்றைக் கொண்டு மரத்திற்கு வேர் உண்டு என நாம் அறிகிறோம். அதுபோல, பலவகையான ஸம்ஸாரத் தோற்றங்களைக் கொண்டு, அவற்றிற்கு மூலகாரணமாகிய ப்ரஹ்மம் உண்டு என்று உறுதி செய்வதற்காக இந்த உருவகம் வருகிறது.)

ஸம்ஸாரத்தை ஒரு மரமாக உருவகப்படுத்தி, அதன் மூலம் ஆத்மாவை விளக்குகிறேன். கிளை, பட்டை, இலை, முதலியவை காணப்படுவதால் ஒரு மரத்திற்கு வேர் உண்டு என்பது எவ்வாறு கூறப்படுகிறதோ, அவ்வாறு இந்த ஸம்ஸாரமாகிய மரணத்திற்கும் மூலமான வேர் ஆத்மா என ஒன்று உண்டு என்பதை அறிக.)

இந்த ஸம்ஸாரமாகிய மரம் எங்கும் நிறைந்த பரம் பொருளை வேராக உடையது. இதன் கிளைகள் கீழ்நோக்கியவை. இழிவானவை. இது வெட்டப்படும் தன்மையுள்ளது. அச்வத்த மரம் போல் அசையும் தன்மையை உடையது. கணக்கற்ற நாட்களாக வளர்ந்துக் கொண்டே இருப்பது.

இதன் வேர் தூய்மை வாய்ந்தது; ஒளியுள்ளது; மிகப் பெரியது. அதனால் அதற்கு

ப்ரஹ்மம் என்று பெயர். அது என்றும் அழியாதது. எல்லா உலகங்களும் அதில் நிலைத்து இருக்கின்றன. ஒரு பொருளாவது அதை விட்டு இருப்பதில்லை. அதுவே நீர் வினவிய ஆத்மா¹.

[விளக்கம்: இதன் விதைகள் அறியாமை ஆசை, தொழில் முதலியவை. ஹிரண்யகர்ப்பனே இம்மரத்தின் முளை. எல்லா உயிர்களின் லிங்க உடல்களும் இதன் சிறு கிளைகள். ஆசையாகிய நீரினால் இந்த மரம் மேலும் மேலும் வளரும்.

புத்தியும் ஐந்து பொறிகளும் ஐந்து புலன்களும் இதன் தளிர்கள்.

வேதங்கள், ஸ்ம்ருதிகள், தர்க்க வித்யை முதலியவைகள் இதன் இலைகள்.

வேள்வி, கொடை, தவம் முதலியவை இதன் மலர்கள். இன்பமும் துன்பமும் இதன் சுவைகள். உயிர்களின் பிழைப்பு இதன் பழம். பிழைக்கும் ஆசையைத் தூண்டும் கர்ம வாஸனைகள் இதன்

1. ஊர்த்வ - மூலோவாக் - சாக ஏஷோச்வத்த: ஸநாதன: | ததேவ சுக்ரம் தத் ப்ரஹ்ம ததேவாம்ருத-முச்யதே | தஸ்மின் லோகா: ச்ரிதா: ஸர்வே தது நாத்யேதி கச்சன ஏதத்வை தத் |

விழுதுகள். இவை ஆசையாகிய தண்ணீரால் உண்டானவை.

ஸத்யலோகம் முதலிய ஏழுலகங்களும் இதில் உள்ள கூடுகள். நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் அக்கூடுகளில் வாழும் பறவைகள்.

உயிர்களுக்கு ஏற்படும் இன்ப-துன்பங்களால் பிறக்கும், நாட்டியம், இசை, நகை, அழுதல், அலறுதல் முதலிய ஒலிகள் இம்மரத்தில் இடைவிடாமல் ஒலிக்கும்.

பற்றின்மையாகிய வாளினால் இம்மரத்தை வி ர வ ர க அறுத்து விடலாம். ஆசையால் ஏற்படும் கர்மங்களாகிய காற்றினால் இம்மரம் அசைந்துக் கொண்டேயிருக்கும்.

ஸ்வர்க்கம், நரகம், இழி பிறவி, பிணம் முதலியவை இந்த மரத்தின் பெருங்கிளைகள். அரசமரம் போல இருப்பதால் இதற்கு அச்வத்தம் என்று பெயர். இது எப்போது முளைக்கத் தொடங்கியதென்று யாருமறியார். ஆகையால் இதை அநாதி என்று பெரியோர் கூறுவர்.

அறிவற்றவர்கள் இம்மரத்தைப் போற்றிப் புகழ்வார்கள். இதன் லக்ஷணத்தை 'இத்தகையது'

என்று யாவராலும் உறுதியுடன் முடிவு கட்டல் முடியாது.

மெய்யறிவால் “இந்த மரம் ஆத்மாவை வேராகக் கொண்டது” என்று உறுதி செய்து கொள்ளலாம்.

இந்த ஸம்ஸாரம் ஆத்மாவில் கற்பிக்கப் பட்டது. ஆகையால் இதன் அதிஷ்டான காரணம் ஆத்மாவேயாகும். ஆத்மாவிலேயே எல்லா உலகங்களும் தோன்றுகின்றன. இருக்கின்றன. அழிகின்றன. எல்லா வேறுபாடுகளும் ஆத்மாவைத்தவிர வேறொரு அதிஷ்டானத்தில் தோன்றுவதில்லை. குடம் முதலியவை மண்ணாக அன்றி வேறாக இருப்பதில்லை. அதுபோல் உலகம் முழுவதும் ஆத்மாவாகவன்றி வேறாக இருப்பதில்லை.]

“உலகம் யாவும் ஸத் என்ற ஆத்மாவிலிருந்து உண்டாக வில்லை. சூன்யத்திலிருந்தே உண்டாயின” என்ற கொள்கை தவறு என்று கூறுகிறார்.

உலகம் யாவும், ஆத்மாவிலிருந்து தோன்றியதே யாகும். அது ஆத்மாவினால் இருப்பை

அடைந்து ஒழுங்காக நடைபெற்று வருகிறது. உலகின் காரணமான ஆத்மா மேலெழும்பிய வஜ்ராயுதம் போல் பயத்தை உண்டாக்கிவிடும். இத்தகைய ஆத்மாவை அறிபவர்கள் மரணமற்றவராவார்கள்.²

[விளக்கம்: சூன்யத்திலிருந்து உலகம் உண்டாகாது. அவ்வாறு உண்டாகுமானால் நாம் காணும் நியதி முறை இருக்காது. அவரையிலிருந்து துவரை முளைக்கலாம். யானையிடமிருந்து பூனை தோன்றலாம். இவ்வாறு நாம் காணுவதில்லை. ஆத்மாவிலிருந்துதான் உலகம் தோன்றுகிறது. உலகிற்கு ஆத்மா தலைவன். தன் கையில் வஜ்ரம் என்ற ஆயுதத்தைக் கொண்டுள்ள யஜமானனைக் கண்டு வேலையாட்கள் பயந்து தம் வேலைகளைத் தவறாமல் செய்து முடிக்கின்றனர். அதுபோல யஜமானனாகிய ஆத்மாவின் கட்டளைக்குப் பயந்து கொண்டு, ஸூர்யன், சந்த்ரன், வாயு, நான்முகன்

2. யதிதம் கிஞ்ச ஜகத்-ஸர்வம்

ப்ராண ஏஜதி நி: ஸ்ருதம் |

மஹத்பயம் வஜ்ர-முத்யதம் ய

ஏதத்விது-ரம்ருதாஸ்-தே பவந்தி ||

முதலியோர் 'தத்தம் தொழில்களில், தவறாமல் இருக்கின்றனர்.' ஆகையால் உலகம் சூன்யத்திலிருந்து தோன்றியது அன்று.]

ஆத்மாவிடமுள்ள பயத்தினால், உலகம் எவ்வாறு இயங்குகிறது என்பதை விளக்கப்படுகிறது.

ஆத்மாவினிடமுள்ள பயத்தினால் தான், நெருப்பு, சுடுகிறது. ஸூர்யன் வெளிச்சம் தருகிறான். காற்று வீசுகிறது. இந்திரன் தன் தொழிலைப் புரிகிறான். ஐந்தாமவனாகிய யமனும் உயிரைக் கவர் ஒடுகிறான்.³

[விளக்கம்: ச்லோகத்தில் நான்கு பேர்களைக் கூறி விட்டுப் பிறகு யமனைக் கூறுகிறார். ஆகையால் அவனைப் பஞ்சமன் என்று கூறுகிறார். இவர்களிடம் ஒழுங்கான செயல்கள் இருப்பதால் இச்செயல்களை ஒழுங்கு படுத்து

3. பயாதஸ்யாக்னிஸ் - தபதி.

பயாத் தபதி; ஸூர்ய: |

பயாதிந்த்ரச்ச வாயுச்ச

ம்ருத்யுர்: தாவதி, பஞ்சம்: ||

பவன் இருத்தல் வேண்டும். நியமிப்பவன் இல்லையானால் செயல்களில் ஒழுங்கு முறை இருக்காது; இவனே ஆத்மா. இவனிடமிருந்தே உலகம் தோன்றிற்று. சூன்யத்தினிடமிருந்து தோன்ற வில்லை.]

ஒருவன் இப்பிறவியிலேயே உடல் அழிவதற்கு முன்பு ஆத்மாவை அறியும் திறமைப் பெற்றிருந்தால், அவன் மறு பிறப்பை அடைய மாட்டான். அத்தகைய திறமை பெறாவிடில், ஸுவர்க்கம், பூமி, நரகம் முதலிய லோகங்களில் அவன் பிறப்பான்.⁴

[விளக்கம்: ஆத்மாவை அறியும் திறமை யாவது: “ஆத்மா ஸூர்யன் முதலியவர்களுக்கும் பயமுண்டாக்கும் தன்மை உள்ளவன். தன் கட்டளைப்படி எல்லாவற்றையும் இயங்கச் செய் பவன்” என்று அறிவதற்கேற்ற மனத்தூய்மை

4. இஹ சே-தசகத்-போத்தும்

ப்ராக் சரீரஸ்ய விஸ்ரஸ: ।

தத: ஸர்கேஷு லோகேஷு

சரீரத்வாய கல்பதே ॥

பெற்றிருத்தலாகும். உடல் அழிவதற்கு முன்பே ஆத்ம அறிவு பெற முயல வேண்டும் என்பது கருத்து.]

“இந்த உலகில் ஆத்மாவை நன்கு அறிவது தான் எளிது. நான்முகனது உலகிலும் ஆத்மாவை நன்கு அறியலாம். எனினும் அது எளிதன்று” என்று கூறப்படுகிறது.

கண்ணாடியில் ஒருவன் தன் முகத்தை நன்றாக எவ்வாறு பார்க்க முடியுமோ, அதுபோல, இவ்வுலகில், ஒருவன் தனது தூய புத்தியில் ஆத்மாவை எளிதாக அறிதல் கூடும். வேறு உலகங்களில் இவ்வளவு வெளிப்படையாக ஆத்மா தோன்றாது. நான்முகனது உலகில் ஆத்மா வெளிப்படையாகத் தோன்றும். அங்கு, வெயில், நிழல் இவற்றைப் போல ஆத்மா வெளிப்படையாகத் தோன்றினாலும் அந்த உலகை அடைவது எளிதன்று. பித்ரு லோகத்தில் ஆத்மா கனவுத் தோற்றம் போல் தோன்றும். நன்கு தோன்றாது. கந்தர்வ உலகிலும் அவ்வாறே நீரில் தோன்றும் ப்ரதிபிம்பம் போல், ஆத்மா சிறிதும்

T. A. வேங்கடராமன்

வெளிப்படையின்றித் தோன்றும். விளக்கமாகத் தோன்றாது.⁵

[விளக்கம்: ஆத்ம அறிவு பெறுவதற்கு இந்த உலகம் தான் ஏற்றது. இங்கேதான் ஆத்மா ஸ்பஷ்டமாகத் தோன்றும். பித்ரு லோகத்தில் உள்ளவர்கள் தாம் செய்த நல்வினைகளின் பயன்களை நுகர்வதில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பர். ஆகையால் அங்கு, கனவில் தோன்றும் தோற்றம் போலவே ஆத்மா விளக்கமற்றுத் தோன்றும். கந்தர்வ உலகில் உள்ளவர்களும் மிகுதியான போகவிருப்பம் கொண்டவர்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கும் ஆத்மா, நீரில் உண்டாகும் விளக்கமற்ற ப்ரதிபிம்பம் போல் விளக்கமற்றுத் தோன்றும். நான்முகனது உலகு அடைவதற்கு எளிதன்று. அதற்கு யாகங்களை மிகுதியாகச் செய்தலும், உபாஸனைகளை மிகுதியாகச் செய்தலும் வேண்டும். அங்கே ஆத்மா விளக்கமாக நன்கு தோன்றும். எனினும் அதைப் பெறுவது

-
5. யதாதர்சே ததாத்மணி, யதா ஸ்வப்னே ததா பித்ருலோகே | யதாப்ஸு யர்வ தத்ருசே ததா கந்தர்வலோகே, சாயா-தபயோ-ரிவ ப்ரஹ்மலோகே ||

எளிதன்று. ஆகையால் ஆத்ம அறிவைப் பெற இவ்வுலகிலேயே ஒவ்வொருவரும் முயல வேண்டும்.]

ஆத்மாவை எப்படி அறியவேண்டும்? அதனால் யாது பயன்? என்று கூறப்படுகிறது.

“பொறிகள் யாவும், வானம் முதலிய ஐந்து பூதங்களினால் தனியே உண்டாக்கப்பட்டவை. அவை ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறானவை” என்று அறிதல் வேண்டும். அவ்வாறே பொறிகள் தோன்றி அழிபவை என்றும் அறிதல் வேண்டும். அவற்றின் உற்பத்தி காரணமான இடமும், லயமடையும் இடமும் ஆத்மாவே என்றும் அறிதல் வேண்டும். இவ்வாறு அறிந்த தீரன் எப்போதும் வருந்தமாட்டான்.”

[விளக்கம்: ஆத்மா எப்போதும் விகாரமற்றது என அறிந்தால், வருத்தம் அவனை

-
6. இந்தரியாணாம் ப்ருதக் பாவ -
முதயாஸ்த மயௌ ச யத் |
ப்ருத-குத்பத்யமானானாம்
மத்வா தீரோ ந சோசதி ||

அடையாது. “தரதி சோகம் ஆத்மவித்” என்பது மறை மொழி. “ஆத்மாவை அறிந்தவன் துன்பத்தைக் கடக்கிறான்” என்பது கருத்து.]

ஆத்மா எல்லாவற்றினும் நுட்பமானது. ஆகையால் அதை வெளியில் அறிதல் முடியாது என்று கூறப்படுகிறது.

ஐம்பொறிகளைக் காட்டிலும் மனம் மேலானது; நுட்பமானது. மனத்தைக் காட்டிலும் புத்தி உயர்ந்தது; நுட்பமானது. புத்தியைக் காட்டிலும் மஹத் என்ற பொருள் உயர்ந்தது; மேலானது. மஹத்தைக் காட்டிலும் அவ்யக்தம் மேலானது; அவ்யக்தத்தைக் காட்டிலும் பரம் பொருள் மேலானது; நுட்பமானது. அது எங்கும் நிறைந்தது; குணங்களில்லாதது. அதை அறிந்தவன்

7. இந்த்ரியேப்ய: பரம் மனோ

மனஸ: ஸத்வ முத்தமம் ।

ஸத்வாததி மஹானாத்மா மஹதோ

வ்யக்த முத்தமம் ॥

பிணிகளிலிருந்து விடுதலை பெறுகிறான் அழியாத இயல்பையும் பெறுகிறான்.⁷⁻⁸

[விளக்கம்: முதல் அத்யாயம் மூன்றாம் வல்லியில் 10, 11 மந்திரங்களில் இந்தக் கருத்தே கூறப்படுகின்றது. எனினும் ஆத்ம வித்யையின் நுட்பமான தன்மையை எண்ணி மறுபடியும் இங்கே கூறப்பட்டது. மாணவர் மனத்தில் நன்கு பதியும் பொருட்டு இவ்வாறு மறுபடி கூறுவது முறையாகும். மற்ற விளக்கங்களையும் அவ் விடம் காண்க.]

குணங்களற்ற ஆத்மாவை எப்படி அறிய முடியும்? என்று பார்க்கலாம்.

ஆத்மாவின் வடிவம் நமது பார்வையில் விஷயமாகத் தோன்றாது. ஆகையால் ஒருவனும் ஆத்மாவைக் கண்களால் பார்த்தல் இயலாது. வேறு பொறிகளாலும் ஆத்மாவை அறிதல்

8. அவ்யக்தாத்து பர: புருஷோ

வ்யாபகோ லிங்க ஏவ ச |

யம் ஜ்ஞாத்வா முச்யதே

ஐந்து-ரம் ருதத்வஞ்ச கச்சதி ||

இயலாது. ஐயம், திரிபு, வேறு எண்ணங்கள் ஆகியவை இல்லாத புத்தியினால் அடிக்கடி மனனம் செய்து, மனத்தை ஆத்ம மயமாக்கி, ஆத்மாவை அறிதல் வேண்டும். எவர்கள் ஆத்மாவை அறிகிறார்களோ அவர்கள் மரண மற்றவர் ஆவார்கள்.⁹

[விளக்கம்: புத்தியால் மனத்தை எண்ணங்களற்றதாகச் செய்தபின் மனம் ஆத்ம வடிவாக இருக்கும். இதை அகண்டாகார வ்ருத்தி என்பர். இந்த வ்ருத்தியில் ஆத்மா ஒளியுடன் விளங்குவான். அவனையறிதல் இவ்வாறுதான் அடைய முடியும்.]

வேதாந்த உண்மையைப் பலமுறை கேட்டும் சில பெரியோர்களுக்கு உறுதியான மெய்யறிவு ஏற்படுவதில்லை. இதற்கு மனத்தின் சஞ்சலத்தன்மையே காரணமாகும். ஆகையால் மனத்திற்கு ஒன்றிலேயே நிற்கும் நிலையை ஏற்படுத்த

9. ந ஸந்த்ருசே திஷ்டதி ரூப-மஸ்ய ந

சக்ஷ ஂஷா பச்யதி கச்சனைனம் ।

ஹ்ருதா மனீஷா மனஸாபி-க்ஷுப்தோ

ய ஏதத் விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி ॥

வேண்டும். அதற்கு யோகத்தை மேற்கொள்ளுவது நல்லது.

எப்போது, ஐந்து பொறிகளும் மனத்தோடு தொழில் இல்லாதனவாக இருக்குமோ, அந்த நிலையும், எப்போது புத்தியும் அசையாமல் இருக்குமோ, அந்த நிலையும் மிக மேலானவை என்று பெரியோர் கூறுவர்.¹⁰

[விளக்கம்: புத்தி, மனம், பொறிகள் இவற்றை அடங்கச் செய்வது மெய்யறிவு பெறுவதற்கு நெருங்கிய துணையாகும்]

இவ்வாறு பொறிகளை ஒருநிலைப் படுத்தும் இந்த நிலையைப் பெரியோர் யோகம் என்று கூறுவார்கள். இந்த நிலையில் தீமைகள் ஏற்படாது. இந்த நிலையை அடைய ஒவ்வொருவரும் கவனத்துடன் முயல வேண்டும். சித்தவ்ருத்தியுடன், பொறிகளை அடக்குதலாகிய

10. யதா பஞ்சாவதிஷ்டந்தே

ஜ்ஞானானி மனஸா ஸஹ |

புத்திச்ச ந விசேஷ்டதி |

தாமாஹு: பரமாங் கதிம் ||

யோகம் உண்டானது போலிருக்கும். பிறகு அழிந்து விடும். அது அழியாமலிருக்கவே, முயற்சி செய்ய வேண்டும்.¹¹

பரம்பொருள் புத்திக்கு விஷயமாவதில்லை. குடம், துணி முதலியவற்றை புத்தியால் அறிவது போல், பரம்பொருளை அறிய இயலாது. புத்தி அடங்கி விட்டால், பொருளை அறியும் காரணம் இல்லாமையால், பரம்பொருள் அறியப்படாது ஆகிவிடும். 'அறியப்படாத பொருள் இல்லை, என்றே கூறுதல் வேண்டும். எது பொறிகளால் அறியத் தக்கதோ, அது இருக்கிறது என்பது உலகவழக்கு. பொறிகளால் அறிய முடியாததால் பரம்பொருள் இல்லை. ஆகையால் அதை அறிவதற்குத் துணை என்று கூறப்படும் யோகம் என்பது வீணாகும்.

உண்மையில், பொறிகளால் பரம்பொருளை அறிதல் முடியாது. வாக்கினாலோ, மனத்தி

11. தாம் யோகமிதி மன்யந்தே,
ஸ்திரா-மிந்தரிய-தாரணாம் |
அப்ரமதத்ஸ்-ததா பவதி,
யோகோ ஹி ப்ரபவாப்யயௌ ||

னாலோ, கண்களினாலோ பரம் பொருளை அடை
தல் முடியாது. எனினும் அஃது உண்டு.

ஆத்மா இருக்கிறது என்று கூறும் வேத
மாந்தர்க்கன்றிப் பிறர்க்கு அது புலப்படாது.¹²

[விளக்கம்: எல்லா வகையான சிறப்பியல்பு
களும் இல்லாத ஒரு பொருள், உலகத்திற்குக்
காரணமாக இருக்கிறது. அதுதான் பரம்பொருள்
என்று பெரியோர்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள்.
அதுதான் உண்மை.

உலகில் நாம் காணும் பொருள்கள் யாவும்
ஸத்தையுடன் கூடியே விளங்குகின்றன. அந்த
ஸத்தையே பரம் பொருளாகும். நாம் காணும்
பொருள்களில் உள்ள நாமங்களையும் ரூபங்களையு
யும் விலக்கிக் கொண்டே போனால் முடிவில்
காரணமாகிய அப்பரம்பொருள் மிஞ்சும். புத்தி

12. நைவ வாசா, ந மனஸா

ப்ராப்தும் சக்யோ ந சக்ஷுஷா |

அஸ்தீதி ப்ருவதோன்யத்ர,

கதம் ததுபலப்யதே ||

வ்யாபாரமில்லாமல் இருக்கும் காலத்திலும், அது ஸத்தாகவே முடிவுறும்.

உலகிற்குக் காரணமாக, ஸத் என்பது இல்லாவிடில், எல்லாப் பொருள்களும் அஸத் என்பதோடு கூடியே விளங்க வேண்டும். அவ்வாறில்லை. எல்லாம் ஸத்தோடு கூடியே விளங்குகின்றன. குடம் இருக்கிறது, ஆடை இருக்கிறது என்றே யாவரும் வழங்குகின்றனர். ஆகையால் ஸத்தான பரம்பொருள் உண்டு.

அப்பொருள், பிறவற்றால் உண்டானதன்று. ஆகமத்தைத் தவிர வேறு ப்ரமாணங்களால் அறியப்படுவதன்று. இந்த உண்மையை அறியாமல் “அஃது இல்லை” என்று கூறுபவனுக்கு அது உண்மையாகத் தோன்றாது. இல்லை என்பவன், தான் இருந்துக் கொண்டே இல்லை என்கிறான். தான் என்பது யார் என அவன் ஆராய்வதில்லை. ஆகையால் அவனுக்குப் பரம்பொருள் விளங்காது.]

ஆகையால் இல்லை என்று வாதம் செய்யும் கொள்கையை நீக்கிவிட்டு, ஆத்மா இருக்கிறது என்று அறிதல் வேண்டும்.

ஆத்மா உபாதியோடு கூடியும் இருக்கும். உபாதியுடன் கூடாமலுமிருக்கும். இந்த இரண்டினுள்ளும் முதலில், ஆத்மா உண்டு என்று அறிந்தவனுக்கு, அது உபாதியோடு கூடி விளங்குகிறது என்று தெரியவரும். பிறகு அந்த ஆத்மா உபாதிகளற்று விளங்குகிறது என்ற உண்மை புலப்படும். இந்த உண்மை வடிவாக ஆத்மாவை யாவரும் அறிய வேண்டும்.¹³

[விளக்கம்: புத்தி முதலியவை ஸத்' தாகிய பரம் பொருளின் கார்யங்களே. கார்யம் காரணத்தைத் தவிர வேறில்லை. ஆகையால் பரம் பொருளாகிய ஆத்மா உண்டு என்று அறிக. இவ்வாறு அறிந்தவனுக்கு, ஆத்மாவின் உண்மை நிலை புலப்படும். உண்மை நிலை என்பது குணங்களற்று இருக்கும் நிலை. முதலில் உண்டு என்று பரோக்ஷமாக அறிந்தவனுக்கு, ஆத்மா உபாதியோடு கூடியிருக்கும் தன்மை விளங்கும். பிறகு

13. அஸ்தீத்-யேவோபல ப்தவ்யஸ் =

தத்வபாவேந சோபயோ: ।

அஸ்தீத்-யேவோ பலப்தஸ்ய,

தத்வபாவ: ப்ரஸீததி ॥

உபாதிகளற்ற நிர்க்குண நிலை விளங்கும். முதலில் உண்டு என்ற உறுதியும், பிறகு ஸகுண ப்ரஹ்ம விளக்கமும், பிறகு நிர்க்குண ப்ரஹ்ம விளக்கமும் ஏற்படும். ஆத்மாவின் குணங்களற்ற நிலையையே வேதாந்தங்கள் “தத் த்வபாவம்” என்று கூறுகின்றன.]

உண்மையறிவு பெற்றவனுடைய, மனத்தில் முன்பு இருந்த எல்லா ஆசைகளும் எப்போது அழியுமோ, அப்போதே அவன் மரணமற்றவனாகிறான். இவ்வுலகிலேயே ப்ரஹ்மானுபவத்தைப் பெறுகிறான்.¹⁴

[விளக்கம்: உண்மையறிவு பெற்றபின் ஆசைகள் அழியும். எவ்வாறெனில், அந்த அறிஞனுக்கு உண்மையாக வேறு பொருள், இல்லை. எல்லாம் அஸத்யம் என்று தோன்றும். மெய்யறிவு பெறுவதற்கு முன்பு அவன் காமத்

14. யதா ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே

காமா யேஸ்ய ஹ்ருதி ச்ரிதா: |

அத மர்த்யோ ம்ருதோ பவத்

யத்ர ப்ரஹ்ம ஸமச்ருதே ||

துடன் கர்மங்களைச் செய்து வந்தான். அவை வேறு உலகம் அடைவதற்குத் துணையாக இருந்தன. அந்தக் கர்மங்களுக்கே ம்ருத்யு என்று பெயர். அவை இப்போது அழிந்தன. எனவே ம்ருத்யு பயம் அழிந்தது. அவன் அம்ருதனானான். வேறுஉலகம் செல்லத் துணையில்லாததால் இங்கேயே ப்ரஹ்மானுபவத்தைப் பெறுகிறான். எல்லா பந்தங்களும் அவனை விட்டு நீங்கின.

மோக்ஷம் என்பது ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாக இருத்தலேயாகும். அது எங்கேயோ வேறிடத்தில் இல்லை. இங்கேயே உள்ளது. ஆதலால் மெய்யுணர்ந்தவன் இங்கேயே மோக்ஷம் அடைகிறான்.

ஆசைகள் உறக்கத்தில் அழிகின்றன. எனினும் அடியோடு அழிய வில்லை. மெய்யுணர்வில் தான் ஆசைகள் வேறுடன் அழியும் என்பது கருத்து.

ஒருவன் வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, எப்போது அவனுடைய மன முடிச்சுகளாகிய அபிமானங்கள் எல்லாம் அழிந்து விடுமோ, அப்

போதே, அவன் அம்ருதனாகிறான். இதுவே வேதாந்தங்களின் உபதேசமாகும்.¹⁵

[விளக்கம்: நான் உடல்; இது என் பணம் என்ற எண்ணங்களாலேயே தீமைகள் யாவும் உண்டாகின்றன. இவற்றிற்கு “ஹ்ருதய க்ரந்திகள்” என்று பெயர். இவை அறியாமையால் ஏற்பட்டவை. மெய்யறிவால் அடியோடு அழிந்து விடுபவை. இவை ஒருவனுக்கு அழிந்து விட்டால் அவன் பரம்பொருளே ஆவான்.

“யானே ஆத்மா. இன்பமும் துன்பமும் பொறிகளின் தர்மங்கள். அவற்றோடு நான் தொடர்பு கொண்டவனில்லை. யான் உண்மையில் அஸங்கனாக இருப்பவன்” என்று அறிந்தால், ஆசைகளெல்லாம் அடியோடு அழிந்து

15. யதா ஸர்வே ப்ரபித்யந்தே

ஹ்ருதயஸ்யேஹ க்ரந்தய: |

அத மர்த்யோ ம்ருதோ பவத்-

யேதாவ-தனுசாஸனம் ||

விடும். இக்கருத்தே எல்லா வேதாந்தங்களிலும் வெளியிடப்படுகிறது.

மெய்யறிவு பெற்றவன் இந்த உலகிலேயே மோகத்தை அடைகிறான் என்று முன்பு கூறப்பட்டது. இந்த மெய்யறிவைப் பெறாத சிலர், கர்மங்களையும் உபாஸனைகளையும் செய்து ப்ரஹ்ம லோகத்தை அடைகிறார்கள். மற்றும் சில ரோ அவற்றையும் மேற்கொள்ளாமல் பிறவித் துன்பங்களை அடைகிறார்கள். அத்தகையவர்கள் செல்லும் வழிகளைப் பற்றி இப்போது கூறப் படுகிறது.

மக்களின் ஹ்ருதயத்தில் நூற்றொரு நரம்புகள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் ஸுஷுமனை என்ற பெயர் கொண்ட ஒன்று, மக்களின் மண்டையைப் பிளந்து மேல் நோக்கிச் செல்கிறது. அந்த நரம்பின் வழியாக, வேள்வியுடன் உபாஸனை புரிந்தவர்கள் மேலே செல்வர். அவர்கள் ப்ரஹ்ம லோகத்தை அடைந்து இன்பங்களை அனுபவிப்பார்கள். முடிவில் மெய்யறிவைப் பெற்று அழியாத நிலையை அடைவர். ஏனைய நரம்புகளின் வழியாக நற்செயல்களைப் புரியாத

மக்கள் வெளிச் சென்று ஸம்ஸாரத் துன்பங்களைப் பெறுவர்.¹⁶

[விளக்கம்: மரண காலத்தில் ஹ்ருதயத்தில் உள்ள ஆத்மாவை தியானம் செய்பவர்களுக்கும் ப்ரஹ்ம லோகத்தை அடையும் பேறு உண்டு.

இந்த மந்திரம், நசிகேதன் கேட்ட அக்னி வித்யைக்குப் பயனைக் கூறுகிறது.

[வேள்விகளை மட்டும் செய்பவர்கள் தக்ஷிணாயன மார்க்கத்தில் செல்வார்கள். வேள்விகளுடன் உபாஸனைகளையும் செய்பவர்கள் உத்தராயண மார்க்கத்தில் செல்வார்கள்.]

எல்லா வல்லிகளின் கருத்துக்களும் சுருக்கமாகக் கூறப்படுகிறது.

16. சதஞ் சைகா ச ஹ்ருதயஸ்ய-நாட்யஸ்-

தாஸாம் மூர்தான-மபி-நி:ஸ்ருதைகா ।

தயோர்த்வ-மாயன்-னம்ருதத்வ-மேதி

விஷ்வங்ஙன்யா உத்க்ரமணே பவந்தி ॥

மக்களின் ஹ்ருதய வெளியில் பரம் பொருளாகிய ஆத்மா கட்டை விரலின் அளவினனாக, என்றும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். நாணற்புல்லில் இருந்து இஷீகை என்ற நடுக் கட்டையை வேறுபடுத்துவது போல, உடலில் இருந்து அந்த ஆத்மாவை வேறுபடுத்த வேண்டும். மிக்க தைரியத்துடன் இதைச் செய்தல் வேண்டும்.

இவ்வாறு வேறுபடுத்தப்பட்ட அவனை, தூய அறிவு வடிவாக அறியவேண்டும். ஒவ்வொருவரும் இன்றியமையாமல், இவ்வாறு செய்து ஆத்மாவை அறிதல் வேண்டும்.¹⁷

ஆத்ம வித்தையைப் புகழ்வதன் பொருட்டு, கதையின் முடிவும் கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு யமன் கூறிய ஆத்ம வித்தையையும், யோக வித்தையையும் முழுவதாக நன்கு அடை

17. அங்குஷ்ட-மாத்ர: புருஷோந்தராத்மா ஸதா ஐனானாம் ஹ்ருதயே ஸந்நிவிஷ்ட: | தம் ஸ்வாச்-சரீராத் ப்ரவ்ருஹேன் முஞ்ஜாதிவேஷ்டகாம் தைர்யேண | தம் விச்யாச்-சுகீர-மம்ரு-தம், தம் வித்யாத் சுகீரம் அம்ருதமிதி ||

யப் பெற்ற நசிகேதன், பரம்பொருளை அறிந்தான்; குற்றமற்றவனானான்; மரணமற்றவனாகவும் விளங்கினான்.

நசிகேதனைப் போல எவர்கள் ஆத்ம வித்யையை அறிவார்களோ, அவர்களும் அவனைப் போலவே அழியாத நிலையினை எய்துவர்.¹⁸

கற்பதிலும், கற்பிப்பதிலும் ஏற்படும் குற்றங்கள் நீங்குவதன் பொருட்டு, மாணவன், குரு ஆகிய இருவராலும் சாந்தி மந்திரம் கூறப்படுகிறது.

பரம்பொருள், ~~பரம்பொருள்~~ உண்மையின் விளக்குவதன் மூலம் நம்மைக் காப்பாற்றுவாராக.

அவர், வித்யையின் பயனைப் பெறச் செய்வதன் மூலம், மேலும் நம்மைக் காப்பாராக. நாம்

18. ம்ருத்யு-ப்ரோக்தாம் நசிகேதோத லப்த்வா
வித்யா-மேதாம் யோகவிதிஞ்ச க்ருத்ஸனம் ।
ப்ரஹ்ம ப்ராப்தோ விரஜோபூத் விம்ருத்யு-
ரன்யோப்-யோ விதத்யாத்மமேவ ॥

இருவரும் வித்யையால் உண்டாகும் திறமையை நன்றாகப் பெற்று, அதை வெளிப்படுத்துவோமாக. நம்மால் கற்றுக் கொள்ளப்பட்டவைகள் நன்கு மறதியின்றி நினைவில் இருப்பனவாகுக. நாம் இருவரும் பகையற்று இருப்போமாக. நம் குறைகள் நீங்குக. அமைதி நிலவுக.¹⁹

கடோபநிஷத் இத்துடன் முடிவுற்றது.

19. ஓம் ஸஹநாவவது | ஸஹ
நௌ புனக்து | ஸஹ வீர்யம்
கரவாவஹை | தேஜஸ்விநாவதீத-
மஸ்து மா வித்விஷாவஹை ||

ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: ||

|| இதி கடோபநிஷத் ஸமாப்தா ||